

JAMES PATTERSON & PETER DE JONGE

LJETNIKOVAC

Za Petera i Chucka.
Za Jacka, momčinu.

PROLOG

Peter Rabbit

1. poglavlje

To vam je kao da plešete sjedeći. Stisni - lupni - pusti - zavrni!

Lijeva ruka - desno stopalo - lijeva ruka - desna ruka.

Sve se spaja u savršenu sekvencu ritma i svaki put kada zavrnem tu ugrijanu, ljepljivu, gumom obloženu ručicu gasa, taj potpuno novi, gotovo neukrotiv, 210 kilograma težak i 130 konja jak motor BMW K1200 poskoči kao pastuh pred bičem.

I promiče još jedna nejasna slika precijenjenih imanja Long Islanda. Četvrtak je uvečer, uoči vikenda Dana sjećanja, i još je petnaest minuta do početka prve zabave u još jednoj obećavajućoj sezoni u Hamptonima.

I nije riječ o bilo kakvoj zabavi. To je zabava nad zabavama. Intimno, dvjesto tisuća dolara vrijedno okupljanje, koje Barry Neubauer i njegova supruga Campion svake godine organiziraju u svome četrdeset milijuna dolara vrijednom ljetnikovcu u Amagansettu. A ja kasnim.

Razvukao sam ga do četvrte brzine, odvrnuo gas i sada zaista letim. Napuštam gužvu na Cesti 27 kao kakav Mojsije na BMW-ovu motociklu. Koljena su mi čvrsto pritisnuta uz glatki, sjajni, ponoćno plavi rezervoar, a glava spuštена toliko nisko te je gotovo među koljenima.

Dobro je što je ova udaljenost od deset milja između Montauka i Amagansetta pravocrtna i ravna kao pista, jer kad prođem pokraj ovih turističkih odmorišta - Cyril's, Clam Bar i LUNCH - kazaljka će pokazivati 150.

Također je dobro što sam nekad išao u isti razred s Billyjem Belnapom. Kao najratoborniji maloljetni delikvent u srednjoj školi East Hampton, bilo je sigurno kako će Billy završiti kao policajac u policijskoj postaji East Hampton. Iako ga ne mogu vidjeti, tu je negdje, skriven iza grmlja u svome policijskom automobilu, vrebajući prebrze vozače i dovršavajući vrećicu Dreesenovih krafni. Prozujavši, blicnem mu svjetlima.

2. poglavlje

Čovjek ne bi ni pomislio daje motor mjesto za mirna prisjećanja. Ja to, u pravilu, ionako ne radim često, već buljenje u mrtvu točku radije prepuštam svome starijem bratu Jacku, studentu prava najednom od fakulteta Ivy lige. Ali, u posljednje se vrijeme prisjetim nečeg novog svaki put kad sjednem na motor. Možda zbog činjenice što ste na motociklu sami, ti i tvoja glava.

A možda to uopće nema veze s motorom, nego jednostavno starim. Na žalost, moram priznati kako sam u srijedu napunio dvadeset ijednu.

Što god je razlog, vozim slalom između bublastih SUV-ova sa 150 kilometara na sat i počinjem razmišljati o odrastanju ovdje, o tome kako je biti stanovnik u jednom od najbogatijih poštanskih brojeva na zemlji.

Milju dalje, na Bluffu, već se vide svjetla zabave na Neubauerovu imanju, kako paraju savršenu noć nad East Endom, i obuzima me taj uzburkani osjećaj iščekivanja koji me uvijek hvata početkom još jednog hamptonskog ljeta.

Sam zrak, noseći dašak slane plime i slatkog zumbula, pun je mogućnosti. Stražar u bijelom odijelu, s grimasom na licu, propušta me kroz kapiju od lijevanog željeza.

Volio bih da mogu reći kako je čitavo mjesto nekako neukusno, preveliko i neuspjelo uređeno, ali je zapravo gotovo savršeno. Ponekad vas bogataši zavaraju na taj način. To je paket za koji bi trgovci nekretninama rekli kako se pojavi svakih dvadesetak godina - dvanaest jutara predivno oblikovanoga krajolika punog živice i skrivenih vrtova, koji se spuštaju do netaknute bijele pješčane plaže.

Na kraju bijeloga šljunčanog prilaza nalazi se tisuću i tristo četvornih metara crijepom prekrivenog zdanja s pogledom na ocean iz svake sobe, osim, naravno, iz vinskog podruma.

Večerašnja je zabava relativno mala - manje od 180 ljudi - ali svatko tko ove sezone nešto znači je ovdje. Glavna tema je Neubauerovo 1,4 milijarde dolara vrijedno preuzimanje švedskog proizvođača igračaka Bjorna Boontaaga. Iz tog je razloga zabava ove godine u četvrtak, a to može uspjeti jedino Neubauerovima.

Među slatkim plišanim lavovima i tigrovima, kojih Bjorn Boontaag prodaje na stotine tisuća, šeće hrpa najokrutnijih mačaka iz džungle svakodnevnog života: vračare, pljačkašice, prostakuše i najnovije IPO-internetske milijarderke, od kojih je većina dovoljno mlada da bude kakva treća direktorska ženica. Vidim kako agenti tajne službe u napuhanim jaknama, sa slušalicama u ušima, šeću naokolo i razumijem kako mora biti nazočno i nekoliko senatora. Uokolo su raštrkani najpopularniji modni dizajneri jednosložnih imena, reperi i NBA zvijezde kojih se profesionalni savjetnik za zabave uspio dokopati.

Ali ne budite previše ljubomorni. Ni ja nisam na popisu gostiju. Ovdje sam kako bih parkirao automobile.

3. poglavlje

Uljetnikovcu radim od svoje trinaeste godine, uglavnom nepoželjne poslove, ali parkiranje automobila je najjednostavniji od svih. Malo zbrke na početku i malo na kraju. Između toga samo odmaranje. Malo kasnim, pa skačem s motora i bacam se na posao. Za dvadeset minuta napunim zabačeno polje sa četiri uredna reda osamdesetak tisuća dolara vrijednih europskih limuzina. Presijavaju se na srebrnoj mjesečini kao metalne biljke. Usjev odbojnika.

Vrhunac je kada se bordo Bentley veličine jahte zaustavi preda mnom i moj omiljeni igrač New York Knicksa, Latrell Sprewell, izađe, gurne mi dvadeseticu u dlan i kaže: "Budi nježan, brate!". Kad je gužva prošla, uzmem pivo i tanjur grickalica i sjednem na travu uz prilaz. To je život. Upravo sam kušao suši i okruglice sira kad je dojurio Billy Collins, konobar u crnoj jakni, posebno izabranoj za ovu večer. S upitnim osmjehom ugura mi ružičasti papir u džep košulje. Sigurno je bio potopljen u parfem. Prodoran oblak iznenadio mi je nosnice kad sam ga otvorio. Shamir, ako se ne varam.

Sama poruka, s druge strane, nije mogla biti jednostavnija i kraća. Tri slova, tri broja - IZD235. Iskradem se iz kuće i odšetam kroz polja sjajnog metala dok ih ne pronađem na newyorskoj tablici, uklopljenoj u profinjenu pozadinu šumski zelenog Mercedesa kabrio.

Uvučem se na sjedalo suvozača i stanem pritiskati dugmad kako bih se što udobnije smjestio.' Umirujućim zujanjem prozori upadnu u vrata, krov nestane, a bariton pametnjakovića Deana Martina razlije se iz hrpe zvučnika. Pogledam iza sjenila za sunce. Ništa. Zatim preturam po odjeljcima među sjedalima. U Robert Marc etuiju pronađem dugački tanki joint, ukrašen ružičastom vrpcom. Kresnem ga i provučem mjesec kroz žućkasti kolut dima. Dok se ložim na Deanovo povjerenje o Francuskinji po imenu Mirni, razmišljam kako ovo nije ni loše, a tada me ruka lupne po ramenu.

"Bok, Frank!", uzvratim, bez pokušaja da se okrenem u svojoj udobnoj kožnoj fotelji.

"Bok, Rabbit!", odgovori Frank, pružajući ruku preko prozora za jointom. "Jesi li okrenuo već koju?"

Frank je Frank Volpi, glavni detektiv u policijskoj upravi East Hampton, i jedini policajac kojeg ćete vidjeti da nosi platinasti 'rolex'. Ali opet, Volpi je odgulio dvije ture u Vijetnamu prije nego se uhvatio u koštac s kriminalom u svome dvorištu. Moglo bi se reći da je to i zaslužio.

"Znaš mene, Frank, ne volim se hvaliti." "Otkad to?"

"Da se sjetim... Od sinoć, kad sam ti bio sa ženom."

Ovaj izrazito muški neobavezni razgovor se nastavlja dok nam joint nije počeo paliti vrhove prstiju. Frank tada otetura u mirisnu noć, a ja ostanem s Deanom u Mercu.

Zazvoni telefon. Ženski glas. Prošapće: "Peter, jesi li uživao u svome daru?"

"Lijek na ljutu ranu. Hvala!", odgovorim šapćući.

"Draže bi mi bilo kad bi mu se osobno zahvalio na plaži."

"Kako ću znati da si to ti?"

"Samo poleti, Peter. Prepoznat ćeš me kad me vidiš!"

Pritisnem još nekoliko dugmadi, prozborim s nekoliko operatera, koji ne mogu biti ljubazniji, i na kraju porazgovaram sa svojim dobrim prijateljem Lampkeom. On je na poslijediplomskom, sprema doktorat o skulpturama. Možda mu ne ide baš najbolje jer zvuči živčano.

Pa, naravno, u Parizu je četiri ujutro.

Zatvorim Mercedes i polako se uputim prema plaži.

Znam da sam vam već rekao kako je ovo mjesto bezobrazno lijepo, ali mislim da ga nisam dobro opisao. Uvijek me iznova zadivi.

Uvjeren sam da ga cijenim više od Barryja i Campiona Neubauer.

Kako se približavam plaži, prvi put promislim tko bi me to mogao čekati. Nije bilo pretjerano teško saznati čiji se glas čuo u slušalici. Bilo bi dovoljno da sam otvorio pretinac i pogledao prometnu dozvolu, ali to bi pokvarilo iznenađenje.

Ljetnikovac i jest uzbudljiv zbog toga što nema priče. Može joj biti petnaest, ili pedeset i pet. Može doći sama, s prijateljicom, ili s mužem.

Ružičasti papir. Shamir. Hmmmmmm. Možda čak iznam tko mi je poslao poruku.

Sjeo sam u pijesak, dvadesetak metara iznad dosega valova. Nered

koji je za sobom ostavio orkan Gwyneth, harajući Cape Hatterasom tjedan dana, jutros je pogodio Hamptone. Valovi su bučni i golemi. Toliko bučni da nisam čuo kako mi se približavaju otraga, sve dok nisu došli iznad mene. Najniži i najnabijeniji od njih trojice, obrijane glave s Oakley naočalama, razvali me nogom po prsima.

Udarac slomi nekoliko rebara i izbije mi zrak iz pluća. Čini mi se kako prepoznajem jednog od njih, ali mračno je i nisam siguran.

Panika u meni raste sa svakim profesionalno zadanim udarcem.

Tresne me spoznaja kako ova trojica nisu poslana samo da mi održe lekciju. Ovo je mnogo ozbiljnije.

U tom trenutku, počnem uzvraćati koliko god mogu i konačno se oslobodim.

Trčim i vičem iz petnih žila, nadajući se kako će me netko čuti, ali sprud zaustavi moje vapaje. Jedan od njih me dohvati i otrese me na tlo. Čujem kako krene kost - *moja*. Sad me već mlate sva trojica, jedan udarac za drugim. Bez zastajanja, jedan od njih podrugljivo zagrmi: "Evo ti, Peter, jebeni Rabbitu!"

Odjednom, tridesetak metara dalje, iza nekog grmlja, nešto bljesne. Zatim još jednom. U tom trenutku shvatim da ću umrijeti. I ako to uopće išta znači, znam tko je moj ubojica.

Proi dio

Ljetni suradnik

1. poglavlje

Čak i po visokim standardima Manhattana, super uspješnoga grada na prijelazu tisućljeća, gdje najveći majstori boje freske na zidovima podzemne željeznice, novi odvjetnički uredi tvrtke Nelson, Goodwin i Mickel su iznad svega. Ako su velike sudnice oko Broadwaya palače pravde, onda je blještavi četrdesetosmatni toranj na broju 454 Lexington avenije spomenik pobjeđivanja.

Zovem se Jack Mullen i, kao ljetni suradnik u Nelson, Goodwin i Mickelu, pretpostavljam da ja također pobjeđujem. Ipak, nisam baš to tako zamišljao kad sam u zreloj dobi od dvadeset i pet upisao pravo na Pravnom fakultetu Columbia. Ali, kad se studentu druge godine, s više od pedeset tisuća dolara zajmova za studiranje, ljeti

ponudi mjesto u prestižnoj tvrtki u gradu, to se ne odbija.

Telefon je počeo zvoniti čim sam kročio u svoj mali ured.

Javio sam se.

Snimljeni ženski glas operatera: "Imate poziv na vaš račun iz Huntsvillea, Texas od..."

Muški glas, također snimljen: "Mudman".

Ponovno snimljeni ženski glas: "Za prihvatanje poziva, molim kažete da, ili pritisnite broj..."

"Da, naravno", prekinem. "Mudman, kako si?"

"Nije loše, Jack, osim činjenice da se cijeli Texas grozi pri pomisli da će me uspavati kao psa."

"Glupo pitanje."

Iznenadujuće visok glas s druge strane pripadao je odmetniku bajkeru Billyju Mudmanu Simonu i dolazio je iz govornice huntsvillskog zatvora, iz dijela za osuđeničke na smrt. Mudman je bio tamo, čekajući smrtonosnu injekciju, koja će ga dokrajčiti zbog ubojstva svoje maloljetne djevojke, počinjenog devetnaest godina ranije.

Mudman nije nikakav svetac, da se razumijemo. Priznao je svakakve prekršaje i pokoje krivično djelo za vrijeme svog sudjelovanja u houstonskom poglavlju Vragova'. Ali tvrdi kako ubojstvo Carmine Velasquez nije jedno od njih.

Kad sam prvi put s njim razgovarao, rekao mi je: "Carmine je bila divna žena. Jedan od mojih najboljih prijatelja na ovome šugavom svijetu. Ali nisam bio zaljubljen u nju. Pa zašto bih je onda ubio?"

Njegova pisma, transkripti sa suđenja i dokazi o opetovano neuspjelim pokušajima pokretanja novog postupka bačeni su mi na stol tri dana nakon što sam počeo raditi. Nakon dva tjedna dešifriranja svake potpuno pogrešno napisane riječi, iskrivljene fraze i stotina fusnota, pažljivo dopisanih sitnim tiskanim slovima, koja su izgledala kao da ih je pisala nemirna ruka osnovnoškolska, bio sam uvjeren da govori istinu.

I svidio mi se. Bio je pametan i duhovit, i nije se sažalijevao, iako je imao gomilu razloga upravo za to. Devedeset posto osuđenika na smrt bilo je gotovo prokleta od rođenja, a ni Mudman sa svojim poremećenim roditeljima narkomanima nije bio nimalo drukčiji.

Ipak, nije njih krivio za to što se dogodilo.

"Dali su sve od sebe, kao i svi ostali", odgovorio je, jedini put kad sam ih spomenuo. "Sve to njihovo bilo je grozno, ali neka počivaju u miru!"

Ricka Exleya, mog nadzornika na ovome projektu, apsolutno nije bilo briga za Mudmanov karakter, ili moju početničku intuiciju. Njemu je bilo bitno što nema svjedoka ubojstva Carmine Velasquez i što je Mudman osuđen isključivo na osnovi uzoraka krvi i kose s mjesta zločina. Sve ovo dogodilo se prije forenzičarskog otkrića analize DNA. To je značilo da imamo realne šanse za odobrenje zahtjeva za uzimanjem uzorka DNA, radi usporedbe s DNA iz materijalnih dokaza čuvanih u trezoru, negdje u Lubbocku.

"Ne bih ti htio buditi lažnu nadu, ali ako nam vlasti odobre testiranje, mogli bismo dobiti odgodu izvršenja kazne."

"Ne brini ti zbog buđenja lažne nade, Jack. Tu gdje sam ja i suluda nada uvijek je dobrodošla. Samo daj!"

Trudio sam se da se i sam previše ne uzbudim. Znao sam da je ovaj pro-bono projekt, pod imenom "Borba za nevinost", prvenstveno marketinški trik, i da Nelson, Goodwin i Mickel nisu sagradili četrdesetosmokatnicu u središtu grada brinući se za nevine i siromašne pod smrtnom presudom.

Ipak, kad je Mudmanu veza prekinuta, nakon isteka dopuštenih petnaest minuta, ruke su mi se tresle.

2. poglavlje

Još sam se divio kako se Mudman dobro drži, kad mi je Pauline Grabowski, jedna od najboljih istražiteljica Nelson, Goodwin i Mickela, upala u ured. Mudmanov joj je slučaj dodijeljen kako bi novaka upoznala s jedinstvenim resursima tvrtke, te je provela

posljednja dva tjedna njuškajući po istočnom Texasu.

Grabowski, cijenjena zbog svojih vještina, za koju kažu kako zarađuje koliko i mlađi partner, s lakoćom nosi svoju reputaciju.

Nekako je, bez pretjerane agresivnosti, uspjela sebi naći mjesto u ovoj muškoj jazbini. Bila je povučena, ali izravna. Iako privlačna, nije to ničim naglašavala. Nije nosila šminku, ni nakit, osim naušnica, nosila je svoju tamnosmeđu kosu nemarno vezanu u rep i izgledala kao da svaki dan nosi isto plavo odijelo šivano po mjeri. Zapravo, baš mi se sviđao njezin izgled.

Ono što joj je davalo takav stil bila je jednostavnost svega ostalog u njezinoj pojavi, osim tetovaže. Umjesto kakve stilizirane kornjače ili leptira, Paulina je imala neizbrisivu sliku Chryslerovog nebodera na desnoj ruci. Počinjala je odmah ispod ramena i protezala se gotovo do lakta. Prikazana blještavom zlatnom, koja je reflektirala odsjaj sa šiljka, bila je toliko detaljna da su se vidjele i glave orlova kako sa završetaka oluka mrko gledaju na metropolu. Glasine kažu kako je za to trebalo šest osmosatnih seansi.

Kad sam je upitao zašto je tako vezana uz neboder, njezine su smeđe oči bljesnule kao daje shvatila da ne razumijem. "Stvar je u ljudskoj odluci da se napravi nešto lijepo", rekla je. "Osim toga, moj je djed trideset i osam godina radio na pokretnoj traci u Chrysleru. Čini mi se da je i on pomogao sagraditi je."

Sjela je na rub mog stola i rekla mi daje Stanley Higgins, tužitelj u Mudmanovom slučaju, poslao u smrt šestoricu ljudi iz jednoga malog okruga u Texasu. Od-nedavno je u mirovini, većinom u birtiji, u radničkoj četvrti Amarilla.

"Po priči nekih dragih ljudi koje sam tamo upoznala, Higgins ima ozbiljnih problema s pićem. Pijan je gotovo svake večeri i galami o svojoj karijeri tužitelja i nečem što on naziva 'Higginsova pravda'. Trebala bih još jednom otići tamo prije nego se ubije bančenjem."

"I to ti radiš čitav dan? Skupljaš voir dire o neprijateljima Nelson, Goodwin i Mickela?"

Nasmiješila se, i bilo je teško ne pridružiti joj se. "Koristi ti francuski koliko hoćeš, ali ja to zovem prljavštinom. I nemoj misliti daje

nedostaje, mladi Jack!"

"Ne baš tako mladi kao što misliš. Smijem li te upitati čime se baviš u slobodno vrijeme?"

"Biljkama", ozbiljno je odgovorila.

"Stvarno?"

"Kaktusima, uglavnom. Zato pazi, Jack. Osim toga, čujem da si obećan. Privatni istražitelj, sjećaš se?"

3. poglavlje

U devet i dvadeset tog petka uvečer, zgrabio sam svoj ruksak i spustio se dizalom, pa eskalatorom i stubama, sve jedno napornije od drugoga, dok nisam stigao do postaje metroa ispod glavnog terminala. MTA me odvezao na zapad, a onda južno do Penn stanice, pa sam požurio do pruge koja će me odvesti do Long Islanda. Uhvatio sam posljednji vlak.

Uskoro će svaki vagon biti krcat mladima, koji idu na prvi važni ljetni vikend u Hamptonima, ali ja sam dovoljno uranio da uhvatim mjesto uz prozor. Ubacio sam CD u discman i namjestio se za škripavu trosatnu vožnju sve do završetka tračnica longislandske željeznice. Montauk. Dom.

Nekoliko minuta prije nego se vlak zaustavio, momak koji je izgledao kao brucoš koji se vraća kući za ljetne praznike, sa svim svojim prljavim rubljem i brigama stisnutima u velikoj torbi, zavalio se u sjedalo nasuprot mojeg.

Zaspao je nakon pet minuta, s izgužvanom knjigom Crvena medalja hrabrosti, koja samo što nije ispala iz džepa njegove Old-Navy reperske jakne. Bila je to jedna od mojih omiljenih knjiga, pa sam se protegnuo i gurnuo mu je natrag u džep.

Pogled na tog momka, visokog i nespretnog, s jarećom bradicom kakvu devetnaestogodišnjak pusti iz nemirnog ponosa, podsjetio me na sve moje povratke kući ovim istim vlakom. Često sam putovao potpuno shrvan.

Ponekad mi je trebalo samo malo odmora i punjenje novčanika

radom za malu građevinsku tvrtku mog starog, ako bi on imao dovoljno posla. Ako ne, što je češće bio slučaj, onda bojenjem brodskih trupova u Jepson's Boatyard brodogradilištu. Ali nikad u pet godina nisam putovao bez neobjašnjivog straha od onoga što budućnost donosi.

Zbog toga sam i shvatio kako je sada sve mnogo bolje. Upravo sam završio drugu godinu na Columbiji i položio pregled prava prošlog semestra. To sam kapitalizirao poslom suradnika, kojim tjedno zarađujem više nego kriveći brodsko drvo i bojeći brodove čitavo ljeto.

A tu je i Dana, koja će me dočekati na stanici. Izlazimo već gotovo godinu dana, a to me još uvijek zadivljuje. Dijelom i zbog njezinog prezimena, Neubauer. Možda vam je poznato. Njezini roditelji vlasnici su jedne od najvećih privatnih kompanija na svijetu i jednog od najljepših ljetnikovaca na Istočnoj obali.

Počeli smo izlaziti prošlog ljeta, kad sam radio u brodogradilištu. Svratila je pogledati što joj je s očevom jahtom. Ne znam što mi je bilo, ali pozvao sam je vani. Čini mi se kako joj se sviđjela bogatašica-šljaker varijanta, a vjerojatno i meni. Iako mi se zaista sviđala: pametna je, duhovita i sabrana. S njom je lako razgovarati i vjerujem joj. Što je najbolje od svega, nije snob ili tipično razmaženo bogataško derište, a to je zaista čudo s obzirom na njezino porijeklo.

Na istok! Stari je vlak nastavio zveckati, zaustavljajući se u svim malim, raštrkanim prigradskim mjestima indijanskih imena, kao Patchogue i Ronkonkoma, gdje je sišao moj umorni kolega. Stvarna mjesta. Ne turistička sela za vikendaše u kojima ovi putnici jedva čekaju ludovati.

Ispričavam se ako moja japijevska tirada zvuči jeftino, pogotovo zato što smo jednako odjeveni, a moji su izgledi za budućnost bolji nego većini. Ali razlika među nama je u tome što su za mene Montauk i Hamptoni stvarna mjesta, a ne samo još jedna tema za razgovor u baru za samce.

Tu smo rođeni moj brat i ja. Tu je naša majka premlada umrla. Tu naš djed i u svojim osamdesetima brije na sve što je moderno, i ne

posustaje.

Pola je putnika sišlo u West Hamptonu. Ostatak jednu stanicu dalje, u East Hamptonu.

Kada se vlak konačno umorno zaustavio u Montauku, točno na vrijeme, četiri minute iza ponoći, bio sam jedini preostali putnik u vagonu.

A pogled kroz prozor govorio mi je kako nešto nije u redu.

4. poglavlje

Prva pomisao bila mi je kako previše ljudi dočekuje vlak u to doba.

Sišao sam, očekujući kako ću vidjeti Danin Range Rover nasred praznoga crnog parkirališta i nju kako prekriženih nogu sjedi na još toploj haubi, sama samcata.

Ali Dana je stajala baš tu, na kraju jako osvjetljenog perona, i nije izgledala baš sretno što me vidi. Oči su joj bile natečene i izgledala je kao daje plakala danima.

Opasnije je bilo što su i moj otac i djed bili s njom. Moj otac, koji nikad ne izgleda baš dobro u ovo vrijeme, bio je potpuno blijed. Djed je izgledao deprimirano i lju-tito, razbjesnjeli osamdesetšestogodišnji Irac koji gleda koga bi mogao udariti.

Sa strane je stajao policajac iz East Hamptona, po imenu Billy Belnap, i mladi novinar East Hampton Stara, brzo zapisujući nešto u svoj notes. Iza njih, rotirajuće crveno svjetlo s Belnapova vozila bojilo je prizor hladnokrvnim svjetlom katastrofe.

Jedino je nedostajao moj brat, Peter. Kako je to moguće? Peter se čitavog života provlačio od jedne do druge katastrofe, i to gotovo bez ogrebotine. Kad mu je bilo pet godina, naš susjed ga je pronašao kako u nesvijesti leži na svome biciklu pokraj ceste. Prenio ga je našoj kući i plegao ga na kauč. Baš smo namjeravali pozvati hitnu kad je ustao, kao da se probudio. Te godine je, također, stalno padao sa stabala.

Ali, sada su mi izrazi lica na peronu govorili da je mome bratu, s njegovom riskantnom kombinacijom nepažnje i hrabrosti, ponestalo života. Sigurno je sletio motorom sa Shadmoor litica, ili zaspao s

cigaretom u ustima, ili se zatrčao za loptom i automobil gaje pregazio kao zlatnog retrivera.

Noge su mi se odsjekle kad je Dana obavila ruke oko mog vrata i prislonila svoje mokro lice uz moje. "Jack, tako mi je žao! Radi se o Peteru. Oh, Jack, žao mi je!"

Kad me pustila, zagrlio sam oca, ali nije bilo utjehe. Odlutao je predaleko u svoju bol i jad. Obojica smo mrmljali riječi koje nisu mogle izraziti ono što smo osjećali.

Bože, hvala ti na Mačku, promislio sam, kad me djed zagrlio. Kad sam bio mali, moj djed bio je krupan, jako mišićav čovjek. U svojim četrdesetima, sa 108 kilograma, potukao je rekord obitelji Mullen i malo mu je trebalo da se razmaše. U posljednjih dvadeset godina izgubio je više od trećine te težine, ali je još uvijek imao goleme ruke i velike, krupne kosti i kad me zagrlio, učinio je to tako snažno da sam gotovo ostao bez zraka.

Luđački me stisnuo i šapnuo mi u uho: "Jack, kažu kako se Peter otišao kupati i utopio. To je najveće sranje koje sam ikad čuo."

5. poglavlje

Mulleni su se ukrkali na stražnje sjedalo patrolnog vozila, a Dana je sjela sprijeda s Belnapom. Dok sam je promatrao kroz izgrebeno pleksi-staklo, činila mi se miljama daleko. "Oh, Jack", okrenula se i prošaptala, zatim zastala, ne uspjevši dovršiti misao.

S uključenim rotacijskim svjetlom, ali bez sirene, izišli smo s napuštenog parkirališta i pojurili kroz tiho gradsko središte prema zapadu.

"Sinoć je bila velika zabava uoči vikenda Dana sjećanja", reče djed, prekinuvši groznu tišinu, "i Peter je parkirao automobile, kao i obično. Oko devet je nešto pojeo. Ali kad je zabava završila, i kad je došlo vrijeme za dovoženje automobila, Peteru ni traga ni glasa. Primijetili su da ga nema, ali kako su se slične stvari i prije događale, nitko tomu nije davao previše važnosti. Prije dva sata, doktorica Elizabeth Possidente šetala je svog rotvajlera. Pas se odjednom počeo čudno ponašati. Ona potrči za njim i umalo se

spotakne o Peterovo tijelo, koje je more izbacilo na rubu imanja Neubauerovih. On je još tamo, Jack. Nisam im dopustio pomaknuti tijelo dok ti ne dođeš."

Slušao sam djedov duboki, strogi glas. Za mene, to je najutješniji, najrazgovjetniji glas na svijetu, ali jedva sam mogao čuti ijednu riječ.

Osjećao sam se jednako odvojen od prizora koji su promicali pred prozorom. Plaza Sporting Goods, Memory motel, John's Drive-Inn i Puff 'N' Putt nisu izgledali ni blizu onakvima kakve sam ih pamtio. Boje su bile pogrešne, presvijetle i žarke. Čitav je grad izgledao radioaktivno.

Ostatak puta sjedio sam na grebenu mjenjača između mog oca, Johna Sandersa Mullena, i mog djeda, Macklina Reida Mullena, osjećajući tugu jednog i bijes drugog jer im je slomljeno srce. Nismo se micali, ni govorili. Slike Petera su mi bljeskale u glavi, kao da je unutra bio kakav projektor.

Belnapov patrolni automobil konačno je skrenuo s Bluff Rooda i projurio kroz otvorenu kapiju Neubauerova imanja. Nastavio je dalje od kuće, a zatim polako niz neasfaltiranu stazu. Zaustavio se stotinjak metara od mjesta gdje su zapjenjeni i razbješnjeni valovi udarali o obalu. Mjesta na kojem je umro moj brat.

6. poglavlje

Peron na stanici bio je pretrpan ljudima. Plaža je bila prava suprotnost. Kročio sam nesigurno na divni komad pijeska obasjan mjesečinom. Nije bilo policijskih fotografa koji bi fotografirali prizorište, niti istražitelja koji bi prikupljali dokaze. Samo je udaranje valova davalo dozu užurbanosti.

Prsa su mi bila stisnuta, vid zamagljen, kao da sam prizor promatrao kroz dugi, uski tunel. "Dopustite mi vidjeti Petera", rekao sam.

Djed me poveo preko pijeska do vozila hitne pomoći. Hank Lauricella, bliski prijatelj, koji je volontirao u hitnoj dvije noći tjedno, otvorio je stražnja vrata i ja sam ušao.

Tu je bio Peter...

Stražnji dio vozila bio je širok poput operacijske dvorane, ali sve svjetlo svijeta nije dovoljno kako bi vidio svoga mlađeg brata ispruženoga, golog i mrtvog na metalnim nosilima. Osim između muža i žene, više je zle krvi među braćom, nego i u jednoj obiteljskoj kombinaciji. Ali, među nama je nije bilo, i to nije ružičasto uljepšavanje prošlosti. Razlika od pet godina, i još veća u naravi svakoga od nas, umanjila je naše rivalstvo; kako nam je majka umrla premlada, a i velik dio oca s njom, nismo se baš ni imali za što boriti.

Snaga ljepote je toliko apsurdna, koliko i neporeciva. Buljio sam u njegovo tijelo na nosilima. Čak i u smrti bilo je očito zašto mu je svaka djevojka, kojoj se od svoje četrnaeste godine ikada nasmiješio, uzvratila osmijeh.

Izgledao je kao jedna od onih renesansnih skulptura, iako su mu kosa i oči bile crne. Imao je majčin lančić svetog Nikole oko vrata, a na resici lijevog uha malu zlatnu alku, koju je nosio od svoje jedanaeste godine.

Toliko sam želio pronaći nešto na njegovu licu po čemu ću ga se trajno sjećati, da mi je trebalo vremena za shvatiti koliko je izudaran. Kad je Hank to primijetio, bez glasa mi je stao pokazivati ozljede. Velike modrice na Peterovim prsima, rebrima, rukama i nogama; bljedilo na čelu i stražnjem dijelu vrata. Pokazao mi je i uvrnute slomljene prste i oguljene članke na objema šakama. Kad je Hank završio s pokazivanjem, već mi je bilo toliko zlo da sam se morao uhvatiti za šipku na nosilima kako se ne bih srušio.

7. poglavlje

Kad sam konačno izišao vani, na plažu, osjećao sam se kao da sam proveo čitavu noć u vozilu hitne pomoći. Vožnja vlakom činila se kao sjećanje iz nekog prošlog života.

Dana je sjedila sama na pijesku, izgledajući potpuno izgubljeno na svome vlastitom imanju. Sagnuo sam se i ona me zagrlila. "Stvarno želim ostati uz tebe večeras", rekla je. "Dopusti mi, Jack, molim te!"

Bilo mi je drago stoje to tražila. Držao sam je za ruku dok smo pratili mog oca i djeda natrag do Belnapova vozila.

Kad smo namjeravali ući, iz pravca kuće prišao nam je Frank Volpi, dugogodišnji glavni detektiv u East Hamptonu.

"Johne, Macklin, Jack, žao mi je!"

"Pa zašto onda ne pokušavaš otkriti tko gaje ubio?", upitao je Mack, buljeći u njega mrko i hladno.

"Trenutno nema ničeg što bi upućivalo na to da ovo nije bila samo užasna nesreća, Mack!"

"Jesi li vidio njegovo tijelo, Frank?", upitao sam mirno.

"Upravo je prošla strašna oluja, Jack."

"Misliš kako se Peter odlučio okupati usred posla?", upitao sam. "Po ovakvom vremenu? Ma daj!"

"Peter je bio malo otkvačen. Stoga, da, mislim kako je moguće."

Pobožnim glasom socijalnog radnika dodao je: "Istovremeno, mislim da ne možemo isključiti ni samoubojstvo."

"Peter ne bi digao ruku na sebe", reče Mack, skidajući zauvijek tu temu s dnevnog reda. "Šupak si što to uopće spominješ!"

"Belnapov ga je radar uhvatio kako juri cestom 150 na sat neposredno prije zabave. Meni to zvuči poprilično samoubilački."

"To je zanimljivo, Frank", reče Mack, "jer meni to zvuči kao samo još jedno od tvojih sranja." Macklin je izgledao opasno spreman udariti ga.

"Ispituješ li ikoga?", upitao sam, pokušavajući smiriti situaciju. "Jesi li vidio ima li svjedoka? Sigurno postoji popis gostiju. Daj, Frank, pa radi se o Peteru!"

"Znaš kakvi su ljudi na tome popisu, Jack? Ne možeš ispitati ni njihovog vrtlara bez sudskog naloga."

"Onda ga nabavi!", reče Mack. "A stoje sa Barryjem i Champion? Imaju li oni što za reći?"

"Jako su uzrujan, naravno, i izražavaju svoju sućut. Ali, oni su sad

na poslovnom putovanju. Ne vidim što bi se postiglo kad bi ih dovukao ovamo."

"Pa, da, vjerujem da ni ne možeš. Usput, Frank, jesi li ti još detektiv ili si u međuvremenu položio za potrčka?"

Volpijevo lice i vrat zacrvenjeli su se. "Što bi to trebalo značiti, Mack?"

"Koji dio pitanja nisi razumio?", uzvрати moj djed.

8. poglavlje

Godinu dana nakon što su moji roditelji stigli u Montauk, otac je sagradio malu kuću s tri sobe na pola puta od grada do svjetionika. Uselili smo se kad su mi bile dvije, a Peter se rodio tri godine kasnije. Iako je u posljednjih nekoliko godina najmanje pola vremena proveo boraveći kod ove ili one djevojke, nikada se službeno nije odselio. To bi bilo problematično da je moja majka, Katherine, bila još živa, ali već dugo vremena bila je to neuredna kuća muškaraca.

Otac i Mack srušili su se u svoje postelje čim smo ušli kroz vrata. Dana i ja zgrabili smo Jameson i par debelih čaša. Popeli smo se strmim drvenim stubama u staru Peterovu sobu.

"Iza tebe sam", prošaputala je Dana. Uhvatio sam je čvrsto za ruku. "Drago mi je!"

Ponovno me šokiralo kako je oskudnom Peter držao svoju sobu. Stol i komoda od svijetlog drva uz jedan zid, a nasuprot dva jednaka kreveta. Sve osim malog detalja nakošene crno bijele fotografije alt saksofonista Char-liea Parkera, koju je Peter zalijepio iznad svog kreveta, izgledalo je kao u Motelu 6.

Možda ju je Peter držao ovakvom jer se nije želio osjećati kao da još uvijek živi tu. Zbog te pomisli osjećao sam se još gore, kao da nije mislio kako negdje ima pravi dom.

Dana je pustila jedan od Peterovih starih CD-ova Sonnyja Rollinsa. Spojio sam krevete i ispružili smo se preko njih. Zagrlili smo se.

"Ne mogu vjerovati", rekao sam zbunjeno.

"Znam", prošaptala je Dana i zagrlila me još jače.

Viski mi je opustio mozak dovoljno kako bih shva-tićTda ništa nije imalo smisla. Nula. Nema šanse da se moj brat pošao okupati te večeri. Za Petera je boravak u toplom bio poput religije. I da nije bilo tolikih valova, voda od 10 stupnjeva bila je dovoljan razlog za ostanak na obali.

Još je manje vjerojatno bilo samoubojstvo. Ne znam kao je to sebi mogao priuštiti, ali upravo je kupio devetnaest tisuća dolara vrijedan motocikl. Šest mjeseci čekao je točnu nijansu plave koju je želio, a prošao je s njim manje od pet tisuća kilometara. Ne pereš motor dvaput dnevno dok razmišljaš o samoubojstvu!

Osim toga, imao je dogovoreno fotografiranje sljedećeg tjedna za Helmut Lang jeans. Sjećam se da me je nazvao na posao i rekao kako ga je u Talkhouseu primijetila jedna od asistentica Herbe Ritts i poslala mu ugovor. Pravio se kako mu to nije bitno, ali nitko mu nije vjerovao, pogotovo ne ja.

Dana mi je nalila još jednu čašu i poljubila me u čelo. Potegnuo sam dugi gutljaj viskija. Razmišljao sam o tome kako smo se kao djeca Peter i ja znali hrvati na ovim krevetima, igrajući igru zvanu 'kralj kreveta'. Sad shvaćam daje polovica hrvanja među braćom samo opravdanje za zagrljaj.

Onda sam Dani počeo prepričavati jedno jesensko poslijepodne, prije nekih dvanaest godina. Vjerojatno sam brbljao, ali nije me prekidala.

"Subotom bi nas nekoliko igralo 'touch football' na igralištu iza srednje škole. Tog sam dana prvi put poveo Petera sa sobom. Iako je bio najmanje pet godina mlađi od svih, ja sam jamčio za njega. Bill Conway, jedan od starijih momaka, koji je vodio igru, uz gundanje je ipak pristao da ga pustimo igrati. Bilo kako bilo, Peter je ostao jedini netaknuti igrač s naše strane i, iako naš bacač nije čitavo poslijepodne nijednom bacio loptu ni blizu njega, Peter je bio toliko zahvalan što sudjeluje u toj igri odraslih, da se nije žalio. Sunce je brzo zapadalo, a rezultat je bio izjednačen. Imali smo posljednji napad. Na brzinu sam rekao Livolsiju da loptu dobaci

Peteru. Druga gaje momčad odavno prestala pokrivati. Iz nekog me razloga Livolsi stvarno i poslušao. U posljednjoj igri utakmice poslao je sve druge hvatače na jednu stranu, a Petera na drugu. Zatim se povukao i nabio loptu preko polovice igrališta. Peter je bio mala figura koja je u sumraku stajala sasvim sama na jednom kraju završne zone. Na žalost, Livolsi nije bio nekakav budući profesionalac. Dodao mu je potpuno pogrešno. Peter je trčao kako bje uхватио i u posljednjem se trenu vinuo za njom kao neki lik u onim usporenim NFL filmovima. Kunem ti se, tko god je bio tamo, neće to nikada zaboraviti. Livolsi se toga prisjeti svaki put kad ga vidim. Dana, bilo mu je devet godina. Imao je 22 kilograma. Polazilo mu je za rukom sve stoje ikad pokušao. Mogao je biti što je god htio, Dana. Bio je faca." "Znam, Jack", prošaputala je.

"Dana, to nije najbolji dio priče. Najbolji dio bila je vožnja kući. Peter je bio tako sretan, osjećao sam to. Ni jedan od nas nije progovorio ni riječi. Nismo ni trebali. Njegov stariji brat rekao je kako on to može, i Peter je to i napravio. Briga me tko što kaže, ali nema ništa bolje od toga. Čitavim putem kući dijelili smo taj mir i lakoću, koju osjetiš samo nakon što odradiš nešto teško. Naši su bicikli lebdjeli. Gotovo nismo ni trebali okretati pedale."

Jedva sam izustio posljednje riječi. Zaplakao sam i, kako sam počeo, nisam se mogao zaustaviti dvadeset minuta. Onda mi je postalo tako hladno da su mi zubi zacvokotali. Nisam mogao vjerovati da više nikada neću vidjeti Petera.

9. poglavlje

Stojeći u mirišljivoj sjeni visokoga zimzelenog drveća, krupan čovjek s ružnim ožiljkom, Rory Hoffman, gledao je kako hitna predvodi kolonu vozila s plaže. Dok su crvena pozicijska svjetla vijugala među drvećem, lagano je negodovao glavom. Kakav jebeni nered! Tragedija prve klase!

Njegov službeni naslov bio je voditelj osiguranja, ali toliko se dugo bavio tim delikatnim poslom, i s takvom učinkovitošću, da su ga zvali Fixer. Hoffman je taj naziv držao napuhanim i zavaravajućim. On je više bio kao spremačica, ili servis za čišćenje.

I sad ja moram počistiti ovaj ljigavi nered.

Znao je da to neće biti lako. Nikad nije. Jedna od malo stvari koje je naučio radeći ovaj posao bila je da nasilje uvijek ostavlja mrlju. I dok vještinom i predanošću možda i uspijete ukloniti mrlju, vaš trud ostavit će sasvim neprimjetan obris. To znači da vaš posao zapravo nikada nije sasvim gotov.

Fixer je napustio zaklon drveća i krenuo šljunčanim prilazom, a bijeli kamenčići iskakali su ispod tankih potplata njegovih cipela za vožnju. Nasmijao se marketinškom sloganu vezanom uz te cipele. Treba li vam par cipela tako tankih da jedva u njima možete hodati? Zovite ih cipele za vožnju.' Genijalno! A on ih je nosio.

Došao je do mjesta gdje se kolona popela na prilaz. Zatim je pratio njihove tragove dalje kroz pijesak. Činilo mu se da se polovica plaže usula u njegove svilene čarape. Pod punim mjesecom, ocean je pružao predivan prizor. Vrlo šekspirijanski, kao daje čitav planet zatečen u trenutku takozvane tragedije na pijesku.

Iako je mjesečina bila jaka, upalio je svjetiljku i pretraživao među dinamama, pokušavajući naći tragove stopala. Same plaže bile su javne. Nije ih se moglo u potpunosti sačuvati od ljudi. Iako se uglavnom znak NE PRILAZI poštivao, nije bilo potpune sigurnosti da zbilja nitko neće prilaziti.

Sjeverna je strana izgledala dobro. Možda će večeras iznimka potvrditi pravilo. Možda će mjesto zločina zaista biti čisto.

U prvih desetak metara među dinamama nije bilo ničega. Zatim je ugledao opušak, pa još jedan. Nije dobro. Jako loše, zapravo.

Činilo mu se da ga netko promatra, i kad je zatvorio oči, njegov čuveni nos nanjušio je u zraku još prisutan miris sumpora koji ostaje nakon upaljene šibice. Oh, Isuse!

Otisci čizama odveli su ga do nekoliko grmova među dinamama. Iza njih bilo je još otisaka i opušaka. Tko god daje bio tamo, proveo je tu neko vrijeme.

Čučnuo je i pokupio tri opuška u malu plastičnu vrećicu, kakvu koriste policajci, ili bi je barem trebali koristiti.

U tome trenutku njegova je svjetiljka obasjala zgužvanu, jarko žutu kutiju u pijesku. Kodak. Isuse, netko je fotografirao!

10. poglavlje

Sljedećeg jutra boljele su me oči. I sve ostalo iznad i ispod. Ono što nije stvarno boljele, osjećalo se jadno. I to svega dvije sekunde, dok mi u glavu nije došlo što se dogodilo mome bratu.

Protrljao sam oči. Spazih da nema Dane. Na svjetiljci je bila zakačena poruka: "Jack, nisam te htjela buditi. Hvala što si mi dopustio da ostanem. To mi je mnogo značilo. Već mi nedostaješ. Volim te! Dana." Bila je lijepa i pametna i bila je sreća stoje imam. Jedini problem bio je što se tog jutra nisam mogao osjećati sretno.

Pažljivo sam sišao niza stube i sjeo za stol s dvojicom očajnih staraca u kućnim ogrtačima. Nismo baš bili lijep prizor.

"Dana je otišla."

"Popio sam kavu s njom", reče Mack. "Puno je plakala."

Pogledao sam oca, ali nije bilo gotovo nikakve reakcije.

Jedan pogled na nj pod jutarnjim svjetlom jasno mi je dao do znanja kako više nikada neće biti onaj isti. Kao daje preko noći ostario dvadeset godina.

Mack je izgledao sabran kao uvijek, čak i jači, kao ojačan tragičnim raspletom događaja. "Ispržit ću ti par jaja", reče, skočivši sa stolice.

Nije da djed nije bio shrvan Peterovom smrću. Ako itko, onda je Peter bio njegov ljubimac. Ali za mog djeda život je, u dobru i u zlu, bio sveti rat, a on se spremao za još jednu bitku.

Uzeo je pet kriški slanine i bacio ih u željeznu tavu, staru i kvrgavu kakav je i sam bio. Prostor je uskoro bio ispunjen masnim zvucima.

Tog jutra sam shvatio da otac zapravo nikada nije prebolio majčinu smrt. Srce mu nije bilo u njegovoj građevinskoj tvrtki, niti je imao želju juriti za poslom u najvećem građevinskom procvatu u povijesti Hamptona. Gledao je kako njegove kolege svoje manje automobile zamjenjuju džipovima i njega ostavljaju u prašini. Uop-

će ga nije bilo briga.

S druge strane, moj je djed dosegao punu snagu tek u starijim godinama. Radio je u željezari, a nakon stoje u svojim ranim šezdesetima umirovljen, proveo je ljeto čitajući i prdeći uokolo. Onda se ponovno uhvatio škole i postao pravni savjetnik. U posljednjih dvadeset godina postao je neka vrsta legende u sudnicama i tvrtkama širom južnog dijela Long Islanda. Mnogi su vjerovali da poznaje pravo bolje od većine okružnih sudaca. Insistirao je na tome da njegovo poznavanje prava nije ni blizu tako impresivno kao što zvuči.

Njegova ljubav prema pravu velikim je dijelom bila razlog mog studiranja na Columbiji, i bio je iznimno ponosan što sam dogurao ovako daleko. Nekoliko ispijenih piva s njim u Shagwongu redovito je rezultiralo opetovanom neugodnošću kad bi me predstavljao kao "najobrazovanijeg Mullenena u povijesti Irske i Amerike". Način na koji me jutros pogledao otkrio mi je kako je na sve to gledao kao na hipotetičku priču o školarcu, u usporedbi s ovim.

"Nema teorije da se Peter ubio", rekao sam. "Volpi je kreten."

"Ili ga nije briga", reče Mack.

Pitanje kako je Peter umro mom je ocu bilo gotovo nebitno. Ako je to bilo samoubojstvo, posljednji trenuci njegova života nisu bili tako grozni kao u drugoj varijanti. Za Macklina je to značilo sve na svijetu.

"Mali je imao više žena od ikoga. Zašto bi se ubio?"

Mack je razbio tri jaja iznad slanine i pustio ih pržiti se. Kad su se počela crnjeti po rubovima, vješto je podvukao lopaticu ispod svega i okrenuo ih bez da je prolio i kap žumanjka. Ostavio ih je pržiti se još trideset sekundi prije nego mi je taj masni sadržaj iskrcao na tanjur.

Bio je početak ljeta, a ovo je bila teška zimska hrana. Točno to mi je trebalo. Nakon tri šalice crne kave, odgurnuo sam sjedalicu i objavio svoj odlazak na razgovor s Volpijem.

"Hoću li poći s tobom?"

"Ne, hvala, Mack!"

"Nemoj učiniti neku glupost! Ostani hladne glave! Čuješ me, Jack?"

"Ma, vidi ga", reče moj otac, "mudri glas razuma." Na trenutak mi se učinilo da će se nasmijati.

11. poglavlje

Netko je preko noći dovezao Peterov motocikl do kuće. Stajao je na prilazu kao golemi gušter koji se prži na suncu. Bilo je tipično za Petera, zadužiti se za takvu kotrljajuću skulpturu. Čak i kad bismo uspjeli dobiti dobru cijenu za nj, sigurno bismo banci dugovali još nekoliko tisuća. Moram priznati daje bio predivan, a registracijska mijer pločica izmamila osmijeh: 4NIC8. Da, tipično, Peter!

Popeo sam se u stari crni pick-up s natpisom 'Mullen građevinarstvo' na vratima i odvezao se do male zgrade od cigle na Cesti 27, u kojoj je bila smještena policijska uprava Istočnog Hamptona. Parkirao sam se do crnog džipa Franka Volpija.

Tommy Harrison bio je dežurni narednik. Pružio mi je ruku i izrazio svoju sućut zbog Petera. "Tvoj mijer brat bio jako drag, Jack."

"Zbog toga sam i došao razgovarati s Volpijem." Harrison je otišao pozvati Volpija i nakon nekoliko minuta vratio se poniznog izraza lica.

"Detektiv je zauzetiji nego što sam mislio. Misli da će biti zauzet čitavo poslijepodne."

"U redu je, Tommy, sačekat ću. Važno je." Četrdeset minuta kasnije dežurni narednik rekao mi je istu stvar. Izišao sam vani. Zatim sam još jednom ušao u zgradu policijske uprave Istočnog Hamptona. Kroz stražnja vrata.

Volpijev ured bio je na sredini hodnika. Nisam se potrudio kucati.

Detektiv je podigao pogled s novina ispruženih na njegovom krilu. Bijela pjena pokrivala mu je vrhove brkova. U Istočnom Hamptonu čak i policajci piju kapu-čino.

"Nema odmora dok traje obnova, ha, Frank?"

"Dovoljno mi je sranja u ovome gradu da bih ga još morao slušati i od tebe. Gubi se odavde! Nestani!"

"Daj mi jedan razlog zašto bi Peter otišao na kupanje usred svoje smjene, pa ću te pustiti da se vratiš novinama i svome kapucinu."

"Već sam ti rekao, zato stoje bio mali napušeni man-gup."

"A zašto bi se ubio? Sve mu je išlo kako treba."

"Zato što mu je najbolja cura koju je ikad imao spavala s najboljim prijateljem; zato stoje imao loš dan; zato što mu je dosadilo slušati kakav je svetac njegov stariji brat. Tražio si jedan razlog. Imaš tri. Sad se gubi!"

"I to je to, Frank? Nesreća, samoubojstvo - koga briga, završen slučaj?"

"Zvuči mi sasvim dobro."

"Kad ćeš se prestati ponašati kao najamni policajac za bogataše, Frank?"

Skočio je sa sjedalice, unio mi se u lice i snažno me stisnuo uza zid.

"Trebao bih te razbiti odmah ovdje, govno jedno!"

Nisam se zavaravao kako Volpi nije sposoban provesti svoje riječi u djelo, ali zbog toga kako sam se osjećao, možda i nije bila najbolja ideja tog jutra ulaziti sa mnom u ring. Osjetio je to i Volpi. Pustio me i sjeo natrag na stolicu.

"Pođi kući, Jack. Brat ti je bio dobar momak. Svi su voljeli Rabbita, uključujući i mene. Ali se utopio."

"Ne seri! To je totalna glupost i ti to znaš. Frank, ako tebe ne zanima ovaj slučaj, siguran sam da će medije zanimati. Uzimajući u obzir sve face koje su bile nazočne na toj zabavi, Newsday će biti zainteresiran. I The Daily News. Možda čak i veliki moćni New York Times."

Volpijevo se lice skamenilo. "Bolje ne čini to, vjeruj mi!"

"Zašto ne? Što ja propuštam ovdje?"

"Vjeruj mi ovaj put. Bolje ne. Zaboravi to, Jack!"

12. poglavlje

Osjećao sam se pomalo ludim, pa sam se odvezao do mjesta zločina. More se prilično smirilo, ali je još uvijek bilo pregrubo da bi mome bratu palo na pamet poći se okupati. Potom sam otišao pogledati kako su otac i djed. Bili su toliko loše da su već u pola deset obojica bili u krevetu. Dana mi je ostavila nekoliko poruka.

Stigao sam u Memory motel tek iza deset. Do tada su već svi članovi našeg visoko ekskluzivnoga kluba rođenih mještana bili okupljeni za malim okruglim stolom na dnu bara.

Da vas upoznam! Sa stražnjeg dijela stola, ispod napuknutog ogledala, sjedio je Fenton Gidley. Fenton je odrastao četiri kuće dalje od naše i bili smo najbolji prijatelji prije nego što smo prohodali. Sa 190 centimetara i 100 kilograma, Fenton je sada bio malo veći nego kao dijete. Imao je hrpu ponuda za stipendije kako bi igrao nogomet - Hofstra, Syracuse, čak i Ohio State - ali je preuzeo ribarski brod od svoga starog i sad isplovljava sam s montauškog rta kako bi, ponekad danima, lovio velike sabljarke i tune koje prodaje Japancima.

Njemu slijeva sjedi Marci Burt, koja je sadila i oblikovala grmlje za Calvina, Marthu i Donu, i hrpu manje popularnih milijardera. Nekoć smo hodali - kad nam je bilo trinaest. S Marcine desne strane sjedi Molly Ferrer, učiteljica u četvrtom razredu, koja honorarno radi na televizijskoj postaji News Channel 70 u East Hamptonu. Kao i Fenton, Marci i Molly su moje razredne kolegice iz srednje škole u East Hamptonu.

Svi su za stolom imali iznenađujuće modernu frizuru, zahvaljujući gotovo ćelavom čovjeku nasuprot njih - Sammyju Giamalvi, alias Sammyju frizeru. Sammy, koji je pet godina mlađi od nas ostalih, bio je Peterov najbolji prijatelj. Dok smo odrastali, Sammy je provodio toliko vremena u našoj kući da je bio kao član obitelji. Još uvijek jest.

Kad sam stigao u Memory svi su se digli i zagrlili me, i prije nego sam se izvukao iz njihovih toplih, tužnih zagrljaja, konačni član naše posade, i najpošteniji od svih ljudi koje poznajem, Hank Lauricella, ušao je u bar. Lauricella, kuhar, i volonter u hitnoj, bio je taj koji je primio poziv zbog Peterovog tijela na plaži. Maleni iz-

grebeni stol sada je okupljao mojih petero najpovjerljivijih ljudi na planetu. Bili su ljuti i zbunjeni zbog Peterove smrti isto koliko i ja.

"Nesreća, malo sutra", reče Molly. "Kao da bi Peter, ili bilo tko drugi, išao na kupanje usred noći i po takvim valovima."

"Ono što Volpi zapravo hoće reći jest da se Peter ubio", reče Sammy, prva javno homoseksualna osoba koju je itko od nas ikada poznao. "Svi znamo da se to nije dogodilo."

"Tako je. Cijelo vrijeme mislili smo da se zabavlja više nego svi mi zajedno", Fenton će. "Uistinu je imao razloga plakati od sreće."

"Što se onda stvarno dogodilo?", upita Marci. "Nitko ne bi naudio Peteru. Možda bi mu jedino tkogod poželio opaliti pljusku."

"Nešto se sigurno dogodilo. Osim Jacka, nitko od vas nije vidio Peterovo tijelo", reče Hank. "Sinoć sam četiri sata sjedio uz Petera u prostoru manjem od ovog stola. Izgledao je pretučen na smrt. A Frank Volpi ga uopće nije niti pogledao. Nije ni kročio u vozilo hitne pomoći."

"Volpi se tome ne želi ni približiti", reče Fenton. "Smrtno se boji da će to doći ravno do ljudi koji posjeduju i njega i ovo naše malo selo."

"Možda ćemo se morati početi raspitivati. Razgovarati sa svakim tko bi mogao nešto znati", rekao sam. "Jer, očito, nikoga drugog nije briga."

"Ja sam za!", reče Molly.

"Ja poznajem gotovo svakoga tko je radio na zabavi te večeri", reče Fenton. "Netko od njih je morao nešto vidjeti."

"A moi", reče Sammy, "jako sam dobar u njuška-nju."

Podigli smo naše čaše piva: "Za Petera!"

13. poglavlje

Odjednom je za stolom zavladała tišina. Promjena ne bi bila tako vidljiva ni da smo bili nekakvi sindikalci koji spremaju štrajk, a netko iz uprave odjednom bane na vrata. Okrenuo sam se i ugledao Danu za šankom.

Zapravo, Memory i nije neki bar. Nije baš ni neki motel. Osamnaest

soba s otvorenim pogledom na John's Drive Inn i Getty Station. Jedino gaje opakim činilo to što je u vrijeme postojanja onih velikih okruglih crnih predmeta, zvanih ploče, rock-and-roll bend po imenu Rolling Stones jednom odsjeo ovdje i o njemu napisao pjesmu. Album na kojem se nalazi, *Black & Blue*, izašao je 1976, a omot je izvješten na zidu, zajedno s podsjetnikom sa snimanja.

Da budemo iskreni, Memory ima prilično lijepi reklamni znak - naziv ispisan iznad ulaza crnim crnca-tim gotskim slovima. U svakom slučaju, Dana je, čak i odjevena u stare plave traperice i majicu, stršila kao da je sam Mick Jagger ušao kroz vrata. Ustao sam i pošao do šanka.

"Znala sam da ću te ovdje naći", rekla je. "Zvala sam te kući nekoliko puta. Trebala sam jutros ići u New York."

Našli smo dva slobodna mjesta na kraju bara, do sredovječnog čovjeka koji je ispijao kratko piće i pivo. Nosio je staru St. Louis Cardinal kapu navučenu nisko preko lica.

"Zbilja sam im draga, zar ne, Jack?", reče Dana i baci pogled na moje prijatelje. "Na njihov poseban način."

"Otići ću ako želiš. Zaista, Jack. Htjela sam se uvjeriti da si dobro. Jesi li?"

"Ne. Zato mi je drago što si ovdje." Nagnuo sam se i poljubio je. Tko ne bi? Usne su joj bile tako mekane. Oči joj nisu bile samo lijepe, odavale su koliko je oštroumna. Mislim da sam bio zaljubljen u Danu od svoje četrnaeste godine. Još uvijek nisam mogao vjerovati da smo nas dvoje zajedno. Moji joj prijatelji još nisu pružili priliku, ali svidjet će im se kad je bolje upoznaju.

Platio sam posljednjim novcem koji sam imao i ispratio Danu vani. Umjesto da je krenula prema ulici i njezinu blještavom terencu, povelala me ispod nadstrešnice prema kraju kamene šetnice.

Zatim je nespretno baratala ključem, sve dok se soba broj 18 nije otvorila pred nama sa svom svojom prostranošću i mogućnostima.

"Nadam se da se ne ljutiš", prošaptala je, "ali bila sam slobodna rezervirati nam apartman za mladence."

14. poglavlje

Ono što je Fixer zaista želio bio je Tanqueray martini twist. Kad ga je konobar u Memoryju konačno prestao ignorirati, zadovoljio se Budweiserom i čašom tekile.

Prije toga uspio je pronaći slobodnu, kožnu, crvenu isparanu stolicu po sredini bara i s navučenom prastarom St Louis Cardinal kapom, lijevao je svoj Budweiser i promatrao.

Neobvezni okret glavom pružao mu je pogled na urotničku skupinu tugujućih lica. Lica su im bila tako otvorena i iskrena da se čudio kako je moguće da su on i oni pripadnici iste vrste.

Nakon nekog vremena počeo je pomnije promatrati okupljene za stolom, procjenjujući tko bi mu mogao predstavljati najveći problem. Neobrijani tip u staroj jeans jakni bio je najkrupniji, činio mu se dva metra visok i stotinu kilograma težak. Imao je držanje bivšeg nogometaša. Kuja koja je stigla u kestenjastom Porscheu izgledala je opako. I Mullen bi, naravno, mogao biti problematičan, pogotovo zbog njegova trenutačnog stanja. Bio je nesumnjivo najpametniji u skupini, i patio je.

Kad su mušketiri završili s pićem, smijanjem i plakanjem, bilo je već prošlo tri sata otkad sjedi na toj stolici i osjećao je da mu je stražnjica utrnula. Promatrao je kako su Lauricella i Fenton otišli Lauricellinim kombijem, a Burtica je odjurila u svome Porscheu. Upravo se spremao uhoditi Molly Ferrer do kuće i malo izviđati, kad je spazio Danu i Jacka kako se iz bara iskradaju u tminu. Djevojka od sto milijuna dolara u motelu s noćenjem od šezdeset dolara, promumljao je.

Dana Neubauer i Jack Mullen. Prije ili kasnije morat će i to srediti, nema sumnje.

15. poglavlje

Peterov pogreb bio je najgori dan mog života. Tjedan dana lutao sam uokolo u bunilu - ispražnjen, nestvaran, duh. Kad sam se vratio na posao, Pauline Gra-bowski svratila je izraziti svoju sućut

zbog Peterove smrti, a primio sam i utješan poziv sućuti od Mudmana koji je čekao smrtnu kaznu. Svi ostali u Nelson, Goodwin i Mickelu bili su strogo poslovni, kao i obično.

Svake večeri nakon posla vraćao sam se u svoj stan u 114-oj ulici, dva bloka južno od Columbije. Moji su cimere otputovali preko ljeta i ležao sam na svom madracu, jedinom preostalom komadu namještaja, te na malom tranzistoru, koji sam imao još od svoje dvanaeste, slušao kako Yankiji gube tri utakmice za redom.

U petak navečer požurio sam do Penn stanice i uhvatio posljednji vlak. Dana me nije čekala u Montauku, iako sam se tome nadao čitava tri sata vožnje do tamo. Kako su tračnice završavale svega tri i pol kilometra od moje kuće, odlučio sam ići pješice, umjesto da zovem kući da dođu po mene.

Mislio sam da će mi šetnja dobro doći. Za petnaest minuta ostavio sam zamračene prozore malog središta Montauka iza sebe i popeo se uz dugu, strmu uzbrdicu koja je vodila izvan grada. Noć je bila puna zvijezda, a zrikavci su bili glasniji od prometa. Pitao sam se što se dogodilo s Danom.

Prošao sam pokraj kamenih ruševina povijesnog društva i beskrajno bijelog primjera arhitekture šezdesetih, gradske Knjižnice, gdje sam se znao često zaustaviti pri povratku iz škole.

Peter i ja prošli smo ovu cestu najmanje tisuću puta i svaka mala napuklina u asfaltu činila mi se poznatom. Hodali smo, trčali, vozili skateboard ili bicikl i po najgorem vremenu, katkad s Peterom riskantno oslonjenim na mom volanu. I, iako nam je bilo zabranjeno, često smo i stopirali. Zahvaljujući svoj bezbrižnoj irskoj djeci koja dolaze ljeti lijevati gorivo, mijenjati posteljinu i čistiti stolove, Montauk je još uvijek jedno od posljednjih mjesta u državi u kojem se vozači rutinski zaustavljaju kako bi ukrcali stranca.

Sišao sam s Ceste 27 na Ditch Plains put i u širokom luku skrenuo pokraj parkirališta uz plažu. Očev pickup bio je na prilazu.

Pretpostavljao sam da Mack još nije završio s perušanjem neznalica na svojoj tjednoj partiji pokera. Mack bi istresao svoj dobitak na kuhinjski stol i, ako bih bio budan kad se vratio, pridružio bih mu

se u čašici Rice Krispiesa prije počinka.

Sva su svjetla bila ugašena, pa sam podigao problematična garažna vrata što sam sporije mogao i ušao kroz kuhinju. Zgrabio sam pivo i zasjeo u prohladni, ugodni mrak. Nazvao sam Danu, ali mi se javila automatska tajnica. Što je sad to?

Sjedio sam u zamračenoj kuhinji i razmišljao o posljednjem putu kad smo Peter i ja bili zajedno. Dva tjedna prije njegove smrti bili smo na večeri u popularnom restoranu u Drugoj istočnoj ulici. Iskapili smo dvije boce crnog vina i šalili se. Isuse, bio je tako sretan momčić. Pomalo luckast, ali dobre naravi. Čak mi nije zasmetalo ni kad je konobarica zapisala svoj telefonski broj na Peterov vrat.

Iz nekog sam razloga počeo razmišljati o svome pro-bono slučaju iz ureda - Mudman, njegov život u iščekivanju smrtne kazne. U Texasu. Ono što su Peter i Mudman imali zajedničko bilo je to stoje vlast njihove živote držala bezvrijednima. Država je Mudmanov život smatrala toliko nebitnim da se čak nije ni potrudila uvjeriti da ubija pravog čovjeka. A Peterovo ubojstvo bilo je toliko nevažno da nije ni zahtijevalo rješavanje.

Misli mijе iznenada prekinuo glasan lom točno iznad glave. "Koji vrag....?"

Netko mora da je provalio, ušavši kroz Peterov prozor, i pao preko komode.

Zgrabio sam tavu sa štednjaka i pojurio stubama.

16. poglavlje

Vrata Peterove sobe bila su zatvorena, ali se iznutra čulo stenjanje. Gurnuo sam vrata, osjetio lagani otpor, a zatim se srušio, spotaknuvši se o ispružene noge tijela na podu.

Čak i u mraku mogao sam vidjeti da je to moj otac. Bio je u nevolji. Bilo mu je loše. Očito je daje kolabirao i srušio se, stoje i prouzročilo glasni lom. Energično se izvijao na leđima kao da se bori s nekim koga samo on može vidjeti. Provukao sam mu ruku ispod vrata i podigao mu glavu s poda, ali, kao dijete u lošem snu, nije me

primjećivao. Oči su mu bile uperene u eksploziju u vlastitim grudima.

"Tata, vjerojatno imaš infarkt. Idem pozvati hitnu!" Kad sam se vratio, zjenice su mu bile još više raširene, a pritisak u njegovim grudima činio se još veći. Nije mogao udahnuti.

"Drži se!", prošaptao sam. "Hitna je na putu." Lice mu je izgubilo boju i postalo bolesno sivkasto. Onda je prestao disati i oči mog oca zakolutale su se unatrag. Držao sam mu usta otvorena i puhao. Ništa.

Jedan, dva, tri. Ništa.

Jedan, dva, tri. Ništa.

Škripa guma na prilazu, pa glasno stupanje po stubama i Hank je klečao pokraj mene. "Koliko dugo je ovakav?"

"Tri, četiri minute." "U redu. Ima nade."

Hank je imao prijenosni elektrokardiogram. Bio je u plastičnoj bijeloj kutiji veličine automobilskog akumulatora. Spojio gaje na oca i zatim okrenuo prekidač, koji je poslao struju u njegove grudi.

Sad sam je bio taj koji nije mogao disati. Stajao sam iznad oca, ukočen i s nevjericom. Nije moguće da se ovo događa. Sigurno je došao u Peterovu sobu da ga se prisjeti.

Svaki put kad bi Frank okrenuo prekidač, otac se grčio.

Ali, crta na elektrokardiogramu nije se pomicala. Nakon trećeg strujnog udara, Frank me pogledao u šoku.

"Jack, mrtav je!"

Drugi dio

Istraga o ubojstvu

17. poglavlje

Pogreb mog oca održanje poslije nešto više od četrdeset i osam sati u St. Ceciliji. Oko tisuću mještana stisnulo se tog ponedjeljka na

misi u maloj kamenoj kapelici, ili je stajalo tik uz vrata. Nitko nije bio više iznenađen količinom i intenzitetom oplakivanja od mene samog. Moj otac bio je skroman i povučen, suprotan rado viđenom čovjeku. Zbog toga sam uvijek mislio da ga ne cijene. Ipak, nije bilo tako.

Velečasni Scanlon prepričavao je kako je s deset godina John Sanders Mullen napustio Irsku i otputovao sasvim sam u New York, gdje se smjestio u već prenapučenom Hell's Kitchen prenoćištu. Macklin i moja baka nisu se mogli prebaciti sljedeće tri godine, a do tada je moj otac odustao od škole i kao šegrt izučio za stolara. Čak i kad su stigli njegovi roditelji, sam je uzdržavao obitelj nekoliko godina. "Šesnaestogodišnjak koji je radio od jutra do mraka. Možete li to zamisliti?", upitao je velečasni.

Pet ljeta kasnije, John i njegova žena, Katherine Patricia Dempsey, tražili su nedjeljni odmor od asfaltnog okruženja. Zato su se odvezli željeznicom Long Islanda dokle god je vodila. Sišavši s vlaka, pronašli su malo ribarsko selo, koje je mog oca podsjećalo na ono koje je ostavio u okrugu Clare. "Dva tjedna kasnije", reče velečasni, "John, pun mladenačke ljubavi i ambicija, po drugi je put u osam godina iščupao svoje korijenje i preselio se u Montauk. Zauvijek." Često sam se pitao zašto je moj otac pokazivao tako mali interes za hamptonsku zlatnu groznicu. Sad mi je bilo jasno da je u vrijeme kad je stigao na kraj Long Islanda mnogo više cijenio to što je imao, nego što je žudio za nečim višim.

"Otkad su Mullenovi stigli u ovo mjesto", nastavio je Thomas Scanlon, "imao sam mnogo puta priliku posjetiti ih u kući na Ditch Plains putu koju je John sagradio. John Mullen", rekao je, "imao je sve što čovjek može poželjeti - lijepu kuću, još ljepšu suprugu, pošten posao, a u mladom Jacku i Peteru dva zgodna sina koja su od početka bila dva najsajnija svjetla u našem selu. Peter je bio najdarovitiji sportaš, a Jack je pokazivao akademske mogućnosti, koje su ga na poslijetku odvele na Pravni fakultet Columbia."

"Ali tada", reče velečasni, "katastrofa je pogodila Mullenove. Prvo je stigla prerana smrt Katherine Patricie od raka. A prošloga tjedna još nerazjašnjena smrt Petera Mullena, udarac koji je nedvojbeno

pridonio Johnovoj smrti ovoga petka. Vidjeti Božju ruku u čemu od ovoga očito je izvan našeg ograničenog shvaćanja. Nudim vam jedino ono što znam da je istina. Da je ovaj život, ma koliko kratak, a gotovo je uvijek prekratak, nepojmljivo dragocjen."

Mack, Dana i ja sjedili smo u prvome redu. Iza nas troje, prostor ispunjen nekontroliranim jecanjem - ali Mack i ja bili smo bez suza, barem toga jutra. Za nas ovo nije bila božanska zagonetka, nego ubojstvo. Tko god je ubio Petera, također je djelomično odgovoran i za infarkt mog oca, ili barem za njegovo slomljeno srce.

Dok je velečasni nastavljao kroz svoje pastirske suze, osjetio sam stisak djedove ruke na svome koljenu. Pogledao sam u njegovo razoreno lice i beskrajno duboke irske oči.

"Postoji nekoliko zagonetki u ovome dragocjenom životu", prošaptao je, "koje ćemo ti i ja riješiti, pomogao nam Bog u tome, ili ne."

Stavio sam svoju koščatu mullenovsku ruku preko njegove i stisnuo dovoljno jako da obojica shvatimo kako je pakt osnovan.

Kad tad, osvetit ćemo Petera i mog oca.

18. poglavlje

Činilo mi se kao vješti trik, stisnuti tisuću kršnih ožalošćenika u crkvi sagrađenoj za dvjesto ljudi, a zamislite tek gužvu kad je ista ta svjetina stigla pred naša vrata na Ditch Plains putu 18.

Shagwong je brinuo o piću, a Seaside Market o hrani, i kroz punih šest sati čitavo stanovništvo Montauka prošlo je kroz naših šest malih prostorija. Vjerujem da je svaka osoba koja je u posljednjih dvadeset godina ikada srela mog oca ili brata ušla u našu dnevnu sobu, stisnula mi ruku i pogledala me u oči.

Učitelji i treneri, još od vrtića, pojavili su se opisujući Peterov neograničeni potencijal u ovome sportu ili onome predmetu. Kao i trgovci, koji su mog oca opskrbljivali materijalom i sendvičima sa slaninom. Političari su, naravno, bili nazočni u punom svjetlu. Isto tako i vatrogasci, i policajci, a čak su se pojavili Volpi i Belnap.

Unatoč tome kako su stvari ispale po Mullene u Mon-tauku, bilo je nemoguće ne osjećati golemu simpatiju za njegove skromne stanovnike. Ovdje ljudi mare za svoje susjede.

Bilo kako bilo, nakon par sati sva su se lica stopila u jedno. Izgleda da tome i služe bdijenja - pretvaranju patnje u nejasnoću. U tom smislu su dobrodošla.

Dana je konačno otišla oko pola sedam. Razumio sam, budući da joj piće nije jača strana. I cijenio sam stoje znala da moram ostati tu i piti s rodbinom i starim prijateljima.

Svi moji prijatelji bili su tu. Nakon što je većina gostiju otišla, okupili smo se u kuhinji. Fenton, Marci, Molly, Hank i Sammy - ista ekipa koja je bila uz mene one večeri u Memoryju. Svi smo radili na Peterovu slučaju, na situaciji, ili kako god to želite nazvati. Fenton je snažno lobirao kod medicinske istražiteljice okruga Suffolk, svoje bivše djevojke, da se Peterova smrt ne tretira kao obično utapanje. Ja sam kontaktirao ljude iz The Daily Newsa. i Newsdaya zbog mogućih članaka, ili kako bi barem došli porazgovarati s nekim o onome što se, uistinu, dogodilo te večeri.

"Ljudi pričaju", priopćio je Sammy, opisujući svoju najelitniju klijentelu. "I u ljetnikovcu se osjeća napetost. Neubauerovi su već otkazali zabavu za vikend četvrtog. Iz poštovanja, nema sumnje."

Zapljeskali smo. Strašna stvar, zar ne? Natjerali smo ih otkazati prokletu zabavu.

Nisu sve vijesti bile dobre. Tri večeri prije, Hank je ušao u Nichols Cafe, gdje je bio glavni kuhar otkad je bar ponovno otvorio, i dobio otkaz na licu mjesta.

"Bez razloga i objašnjenja", reče Hank, "voditeljica poslova uručila mi je posljednju plaću i poželjela mi sreću. Dva dana sam se izluđivao. Onda mi je konobarica sve ispričala. Nichols je u vlasništvu Jimmyja Taravalle, odvažnoga kapitalista, vrijednog nekoliko stotina milijuna. Taravalla je blizak s Neubauerom. Čest gost na njegovim zabavama. Prema priči moje prijateljice, Neubauer je nazvao Jimmyja, Jimmy je nazvao Antoinette Alois, voditeljicu poslova, i to je to. Hasta la vista. Vрати se ravno na kraj

reda nezaposlenih."

"Ima nešto još gore", reče Molly. "Raspitivala sam se o zabavi, znate. Onda me jednu noć netko pratio. U crnom BMW-u. Večeras sam vidjela taj isti auto parkiran pred mojom kućom."

"To je tako čudno", Marci će. "Isti je kreten i mene pratio. To je jezivo!"

"Čuvajte guzice, momci i djevojke", reče Sammy, "imperija počinje uzvraćati udarac."

Bila je već prošla ponoć kad mi je posljednji ožalo-šćenik pružio vlažan zagrljaj. Nakon toga, u jako osvjetljenoj kuhinji, ostali smo sami Mack i ja. Natočio sam dva viskija.

"Za Johna i Petera", rekao sam.

"Za nas dvojicu", reče Mack. "Mi smo sve stoje ostalo."

19. poglavlje

Ujutro nakon očeva pogreba, probudio sam se s mamurlukom. Oko jedanaest sam odlučio otići do Dane, djelomično da se ispričam što joj nisam posvetio dovoljno pozornosti na dan bdijenja, ali najviše zbog toga što mi je trebao netko s kime mogu porazgovarati. Znao sam da su joj roditelji još uvijek na putu, u protivnom, ne mislim da bih imao snage otići do njene kuće.

Što reći o ljetnoj kolibi' za koju su Neubauerovi već odbili ponudu od četrdeset milijuna dolara? Je li stvarnost, ili tek pjesnička iluzija? Nikada mi nije pošlo za rukom ući na imanje ne razmišljajući o tome koliko je Dana voljela tu kuću i svih dvanaest jutara zemlje na kojima se nalazila.

Što tu ima za ne voljeti? Golema georgijanska kuća okružena voćnjacima jabuka? Dva predivna bazena -bazen za sunčanje, gdje se odmara um, i normalni bazen, za odmor tijela? Tradicionalni vrt s ružama? Vrt u engleskom stilu? Kružni prilaz ispred kuće koji izgleda kao da je napravljen za oldtimere, i samo za oldtimere?

Dovezao sam se Peterovim motorom do garaže i parkirao na neprimjetno mjesto. Iako sam uvijek bio dobrodošao, odjednom

mije bilo čudno što se tu nalazim. Pokušao sam se otarasiti tog osjećaja, ali nije išlo. Začuo sam pljusak u jednom od bazena. Mogao sam vidjeti 'sjeverni bazen', kako je obitelj nazivala bazen za sunčanje, i odjednom sam se zaustavio u pola koraka. Trbuh mi se zgrčio.

Dana je izlazila iz bazena u obarajućem kostimu, za koji sam joj davno rekao da mije najdraži. Kapljice vode svjetlucale su na njezinoj koži kao i crna likra string bikinija. Prošetala je na prstima preko ukrašenih, ručno obojenih pločica pored bazena do jedne od mnogih prugastih, oker i kraljevsko plavo dizajniranih ležaljki. Smiješila se, ispijajući piće na suncu.

Nisam mogao vjerovati svojim očima. Udobno oslonjen na ležaljci bio je, nitko drugi do Frank Volpi. Odvratno je bilo to što Frank nije izgledao nimalo loše, s obzirom na njegov naporni i zahtjevni detektivski posao. Bio je opušten, preplanuo i mišićav, kao i Dana.

Dana je, još uvijek smiješeći se, pošla do njega. Položila je svoje od vode hladne ruke na njegov trbuh, a on ih je zaigrano uhvatio. Povukao je na sebe i ona je prekrila njegove usne svojimima. Dok su se ljubili, sve što sam mogao vidjeti bila je njezina plava kosa i njegove ruke kako joj odvezuju kostim.

Htio sam skrenuti pogled, pobjeći odatle, ali prije nego sam se uspio pomaknuti, poljubac je završio.

Dana je tad pogledala preko Volpijeva ramena i bio sam prilično siguran da me vidjela prije nego sam se iskrao do motora i uputio se natrag, tamo gdje pripadam.

20. poglavlje

Vozio sam se uokolo neko vrijeme - brzo, prebrzo za vijugave prenapučene sporedne ceste Long Islanda. Sad sam se baš osjećao grozno - ne zbog sebe..., zapravo, da, k vragu, zbog sebe.

Kad sam stigao kući, već su prošla četiri sata. Kuća je još uvijek bila u potpunome neredu od jučerašnjeg dana. Pomislio sam da bi bilo bolje počistiti prije nego Mack to bude prisiljen učiniti.

Za mrežasta vrata na ulazu bila je zataknutu poruka. Srce mi je stalo. Zgrabio sam je i otvorio.

Papir je bio ružičasti i snažno se osjećao miris parfema.

Poruka je glasila: IL8400. Memory.

To je bilo dovoljno. Dobivao sam već ovakve poruke. Dana se željela naći u Memory motelu. Upravo me sada tamo čekala. Slova i brojevi bili su s registracijske pločice njezina Mercedesova terenca. Poruka, parfem, tipično za Danu.

Nisam trebao otići do Memoryja, ali, što reći - otišao sam. Možda sam, negdje duboko u sebi, bio beznadna budala. Ili možda previše romantičan, što je svakako bolje.

Dana je bila tu. Što je još gore, znala je da ću doći. Bila je tako samouvjereni. Pa, možda ja to mogu promijeniti.

Otvorio sam suvozačka vrata i nagnuo se unutra. Mercedes je još mirisao na novo. Osjećao se i njezin parfem.

"Sjedni, Jack, moramo razgovarati", rekla je mekanim glasom. Elegantna, manikirana ruka potapšala je sjedalo.

"Dobro mi je i ovdje", rekao sam. "Dobro je." "Nije to što je izgledalo, Jack."

Protresao sam glavom. "Naravno da jest, Dana. Dok sam se proteklih nekoliko sati vozao uokolo, sve mi se složilo u glavi. Vidio sam tebe i Volpija kako razgovarate jučer u mojoj kući. Onda si ti otišla oko pola sedam, ili otprilike toliko. Iznenađujuće, otišao je i Volpi. Ostatak ćeš mi morati ti ispričati."

Dana je nekako uspjela ljutito me pogledati. "Došao je u našu kuću jutros, Jack. Ne sinoć. Rekao je daje tu zbog istrage, ali je ponio i kupaće gaćice. Takav je Frank."

"Pa si ga pozvala da se okupa? Jedna stvar je odvela drugoj?"

Dana je odmahнула glavom. "Jack, pa ne misliš valjda da me zanima Frank Volpi?"

"Dana", rekao sam, "zašto si se žvalila s njime? To je pošteno pitanje."

"Slušaj, Jack, dopusti mi da ti kažem nešto što sam naučila od svog oca - život nije fer. Zbog toga on uvijek pobjeđuje. Takva su pravila igre. A, Jack, to jest igra."

"Dana..."

Prekinula me odmahnuvši i shvatio sam daje, zapravo, nikad nisam vidio u takvome svjetlu. "Dopusti mi da završim. Znam da je trenutak stravičan, ali razmišljala sam o ovome tjednima. Zbog toga i nisam došla po tebe u petak navečer. Jack, trebam prostora. Treba mi vremena za samu sebe... Odlazim u Europu na nekoliko mjeseci. Nisam to još nikad učinila. Tu europsku stvar..."

"Oh, da, niti ja isto", rekao sam. "Pobjegao od svojih problema."

"Jack, ne čini ovo težim no što već jest. Teško mi je." Onda su joj suze krenule niz obraze. Nisam mogao vjerovati da se sve to događa. Činilo se gotovo prestrašnim da bi bilo istinito.

"Onda, Dana", rekao sam konačno, "ide li Volpi s tobom u Europu?"

Nisam sačekao odgovor. Zalupio sam vratima i otišao. Izgleda da smo upravo prekinuli.

21. poglavlje

Nisam uspio zaspati te večeri, zbog toga što nisam mogao zaustaviti loše misli i slike koje su mi prolazile glavom. Na poslijetku sam ustao i počistio nered od očeva bdijenja. Oko pet ujutro vratio sam se u krevet.

U subotu sam se odvezao do BMW-ova zastupstva u sat i pol vožnje udaljenom Huntingtonu. Pretpostavljao sam daje Peter kredit dobio direktno od preprodavača i nadao se da bi, ako se pojavim s motorom i ispričam što se dogodilo, mogli ponuditi dobru otkupnu cijenu.

Jedini prodavač u predstavništvu bio je krupan čovjek s konjskim repom, u svojim tridesetima, i gledao sam ga kako stručno usmjerava umirovljeni par ka potpuno opremljenome srebrnom karavanu.

"Bags", reče mi prodavač, predstavljajući se nakon što ih je opskrbio

brošurama. "Iako ne znam što bih vam još mogao ponuditi, s obzirom da već pred vratima imate parkirani najljepši, najopakiji i najbolje izrađeni oblik motoriziranoga prijevoznog sredstva na svijetu. Vjerovali ili ne, isporučio sam istoga takvog nekom zgodnom momku iz Montauka prije manje od šest tjedana - ista ponoćno plava boja, isto posebno Corbin sjedalo."

Objasnio sam mu da nije u pitanju slučajnost i Bags je ispružio ruku i stisnuo mi rame. "To je užasno. Čuj, prijatelju, dobit ćeš puno više za njega ako daš oglas u New York Timesu i prodaš ga sam."

"Sve što želim učiniti je isplatiti kredit", rekao sam mu.

Bagsove su se oči raširile, a bile su ionako velike.

"Koji kredit? Ne duguješ ni novčića za tog ljepotana." Sa svog neurednog stola izvukao je dokumente o prodaji. "Evo ga. Peter mi je napisao ček na 1900 dolara, za deset posto predujma", rekao je, pokazujući mi kopiju. "Ostatak je platio gotovinom."

Iako je Bags mislio kako mi priopćuje dobre vijesti, primijetio je da ih ja nisam tako doživio.

"Slušaj, ako tip uđe s lovom, prodat ću mu motor. Prodao bih ga čak i republikancu kad bi mi loše išlo taj mjesec", progovorio je kroz smijeh.

Ček je bio naslovljen na banku na šestom izlazu s autoceste Long Islanda, u Ronkonkomi. Znao sam gdje je to. Kad smo bili djeca, očevo kamion pokvario točno ispred te banke i pola smo noći proveli u servisu. Toliko nam se svidjelo ime da je ušlo u obiteljsku tradiciju.

Deset minuta kasnije bio sam ponovno u Ronkonkomi, po drugi put u životu, sjedeći za stolom Darcy Hammerman, šefice podružnice newyorske banke. Očekivala je da ću joj se javiti.

"Peter vas je naveo kao jedinog nasljednika, pa čitavi iznos pripada vama. Možda je najbolje da vam odmah ispišem ček, osim ako slučajno ne želite otvoriti račun ovdje u Ronkonkomi. Nisam ni razmišljala."

Otvorila je čekovnu knjižicu veličine foto albuma i pažljivo

bankarskom rukom ispunila jedan. Na pozadini je udarila pečat 'Samo za plog'. Onda gaje pažljivo otkinula iz knjižice i uručila mi ga. Glasio je na 187.646 dolara.

Pročitao sam tih šest brojeva s nevjericom. Počeo sam treptati. Nisam se tako loše osjećao od, pa..., jučer. Kog je vruga Peter učinio?

22. poglavlje

Trebao mi je prijatelj za razgovor, a znao sam gdje ga mogu naći. Čak sam imao dogovor s njime.

Sammyju Giamalvi bilo je devet godina kad je, kao usput, rekao mome bratu daje peder. Već sa jedanaest znao je da želi biti frizer. Vjerojatno zbog te rane samos-poznaje, Sammy, iako jedan od najpametnijih momaka u srednjoj školi East Hampton, nije baš bio neki učenik. S petnaest se ispisao iz škole i počeo raditi u Kevin Maple salonu. Prvih šest mjeseci proveo je češljajući kose. Zatim je unaprijeđen u perača. Šest mjeseci kasnije, Xavier je dao otkaz usred jednog sisanja i Kevin je pružio Sammyju priliku dokazati se. Ostalo je, kako kažu, frizerska povijest u Hamptonima.

Ali Kevin ga je cijedio, dogovarajući mu deset do jedanaest mušterija dnevno, i nakon nekog vremena Sammyjeva je zahvalnost prerasla u prezir. Prije tri mjeseca dao je otkaz i otvorio Sammy's Soul Kitchen u svojoj kući u Sag Harboru.

Sammy je Petera besplatno šišao nedjeljom, a u trenutku slabosti na pogrebu ponudio je i meni jednak aranžman. Dogovorio sam termin na licu mjesta, i nakon povratka iz Ronkonkome stigao sam na njegov prilaz.

Pozdravio me velikim zagrljajem, a onda me poveo do Aeron stolca koji je gledao u golemo zlaćano zatamnjeno ogledalo.

"Pa, što si imao na umu?", upitao me nakon ispiranja.

"Po ovoj cijeni, tebi prepuštam izbor. Izrazi se!"

Sammy se bacio na posao, hvatajući lagani četvero-taktni ritam reza i pokreta, stanke i dodira. Kosa mi je u busenima padala na crno

bijele pločice. Pustio sam ga da radi u tišini nekoliko minuta prije nego sam postavio pitanje. Vozeći se do njega, cijelim sam se putem bojao odgovora.

"Je li Peter dilao drogu?"

Studirao sam Sammyja u ogledalu.

Nije čak ni odvojio pogled od moje buduće frizure. "Do vraga, ne. Kupovao je."

"Pa, dobro, odakle mu novi BMW-ac i sto osamdeset i sedam tisuća dolara? Možeš li mi to objasniti?"

Sammy je prestao šišati. "Jack, ostavi to jednostavno na miru. Ništa dobro neće ispasti iz ovog."

"Brat mi je ubijen. Ne mogu to ostaviti na miru. Mislio sam kako želiš pomoći."

Sammy je nježno masirao moj vrat. "U redu, Jack. Evo istine. Peter je bio najzaposleniji dečko u show biznisu." Pročistio je grlo, pa nastavio mekanim glasom. Zvučao je kao otac koji sa zakašnjenjem objašnjava svome sinu kako nastaju djeca. "Na ovaj ili onaj način, svatko od nas ovdje zarađuje svoj kruh uslužujući bogate. Tako je to, Jack. E, pa, Peter ih je usluživao malo doslovnije od nas ostalih."

Polako sam počeo osjećati mučninu. I bojazan. Umalo sam ustao i otišao u pola sisanja. Volio sam brata. S druge strane, pitao sam se jesam li ga ikad uistinu poznao.

"Plaćali su mu za seks? To mi pokušavaš reći?"

Sammy je slegnuo ramenima. "Pa nije baš radio na satnicu, Jack. Ali tesao je neke od najbogatijih žena u vrlo skupom slobodnom svijetu, i to prilično dobro. Mislio sam da znaš. Mislio sam da ti je Peter sve govorio. Mislim da je jedna od njegovih dama bila čak i Dana. Ali, Jack, to je bilo prije nego ste vas dvoje počeli izlaziti."

23. poglavlje

Nakon što sam otišao od Sammyja, svratio sam u bar zvan Wolfies. Smješten je u istom šumovitom dijelu East Hamptona gdje je

Jackson Pollock znao slikati, piti i zabijati se autom u stabla.

Naručio sam crnu kavu i pivo te sjeo za šank, razmišljajući o ovome danu i o tome što mi je dalje činiti. Konačno sam iščupao zgužvani komadić papira iz novčanika i pozvao broj s pozadine.

Krhki glas s druge strane pripadao je doktorici Jane Davis. Nisam je čuo ni vidio više od deset godina. U srednjoj smo se školi, na sveopće čuđenje, prilično zbližili, kad se ta sramežljiva državna stipendistica spetljala s mojim prijateljem Fentonom Gidleyem.

Jane, kao najbolja u razredu, dobila je punu stipendiju na SUNY Binghamtonu, a potom upisala medicinski fakultet na Harvardu. Preko Fentona sam doznao da je iduće četiri godine provela stažirajući u Los Angelesu i vodeći traumatsku jedinicu u gradskoj bolnici u St. Luisu, prije nego je izgorjela. Sada je radila kao patolog u bolnici Huntington i bila je glavni medicinski istražitelj okruga Suffolk. Jane je imala još sat vremena posla u laboratoriju, ali se mogla naći sa mnom nakon toga, pa mi je dala upute kako stići do njene kuće u Riverheadu. "Ako stigneš prvi, bi li mogao povesti Iris u šetnjicu?", upitala je. "Ključevi su u pretposljednem loncu za cvijeće. I ne brini, dušica je."

Potrudio sam se stići ranije, a Iris, glatka, svjetloka kuja, bila je sama i zahvalna. Možda je bila velika kao doberman, ali Iris je bila maza, a ne borac. Kad sam otvorio vrata, skočila je i veselo lajala, kližući po drvenom podu na svojim skliskim kandžama.

Sljedećih petnaest minuta potezala me po malom prostoru ispod kuće, mokreći po njegovim nevidljivim psećim granicama. To nas je zbližilo gotovo zauvijek i zajedno smo zadovoljni sjedili, rame uz rame, na prednjem trijemu, kad je Jane parkirala svoj plavi Volvo.

U kuhinji je Jane usula suhe pahuljice za Iris, meni kavu, a sebi čašu zagasito žutog porta. U proteklih deset godina njezina mršava nespretnost pretvorila se u atletsku otmjenost, ali je još uvijek imala to zaštitno polje inteligencije.

"U posljednje je vrijeme bilo malo sumnjivih smrtnih slučajeva na Long Islandu", reče Jane, "pa sam imala dovoljno vremena za Petera." Povukla je Iris za gotovo prozirne uši i pogledala me s

napetošću."

"Pa, što si otkrila?", upitao sam.

"Kao prvo", reče Jane, "Peter se nije utopio."

24. poglavlje

"1 ane je posegnula u dotrajalu kožnu torbu i na stol ^spustila fascikl, označen 'Mullen, Peter 5/29'. Zatim je izvadila prozirnu plastičnu omotnicu dijapozitiva u boji i podigla jedan prema kuhinjskom svjetlu.

"Ove sam dobila u petak poslijepodne", rekla je škiljeći. "Ovo je fotografija stanica koje sam sastrugala s unutrašnjosti Peterovih pluća. Vidiš li boju i oblik rubova?" Slika je prikazivala nakupinu malih okruglih stanica veličine novčića od deset centi, ružičaste boje.

Izvukla je drugi niz dijapozitiva. "Ovi prikazuju plućno tkivo čovjeka koji je izvučen iz mora pet dana prije Petera. Stanice su gotovo dvostruko veće i mnogo su tamnije. To je zbog toga što se utopljenik borio i pokušavao doći do zraka, pa je udahnuo vodu u pluća. Pete-rove stanice tipične su za žrtve koje nađemo bačene u ocean nakon što su prestale disati."

"Kako je onda umro?"

"Upravo onako kako izgleda", rekla je, pažljivo uvlačeći dijapozitive natrag u omotnicu, "pretučen je na smrt." Ponovno je otvorila taj debeli ljubičasti fascikl i zgrabila snop fotografija. "Znam da si vidio Petera one večeri na plaži, ali hladna voda sprječava oticanje i smanjuje gubljenje boje. Moram te upozoriti da na ovima izgleda mnogo gore."

Dodala mi je fotografije. Hinio sam da ne prepoznajem Peterovo raskidano, deformirano lice. To je bilo sve što sam mogao učiniti kako ne bih skrenuo pogled. Na plaži je njegova ljepota bila velikim dijelom netaknuta.

Na fotografijama preda mnom koža mu je bila užasno žućkasto siva. Od modrica je izgledao kao ljudska vreća za udaranje.

Jane je posegnula dublje u svoje spise i izvukla rendgenske slike. Dokumentirale su napad, prikazujući napuknute kosti. Bilo ih je mnoštvo. Vrhom svoje kemijske olovke izdvojila je jasno puknuće na vrhu Peterove kralježnice.

"Ovo gaje ubilo!", rekla je.

Protresao sam glavu s nevjericom. Bijes koji je rastao u meni postajalo je nemoguće kontrolirati.

"Pa, dobro, što treba učiniti da dokažeš da je netko ubijen - izvući mu metak iz glave?", upitao sam s gađenjem.

"To je dobro pitanje, Jack. Još prije dva tjedna poslala sam svoj izvorni nalaz u policijsku upravu East Hamptona, na ured državnog odvjetnika, a još nitko nije reagirao."

Proklinjao sam Franka Volpija cijelim putem od Ja-nine kuće. Imao je izvještaje o Peteru, a nije učinio apsolutno ništa. Još je pričao o utapanju, samoubojstvu. Kako, do vraga, mogu zataškati nešto takvo. Protiv koga se ja to borim?

Kad sam, kasno te večeri, stigao kući, Mack je hrkao na kauču u dnevnoj sobi. Skinuo sam mu naočale i cipele, pokrio ga laganom dekom i ušuškao. Nisam imao snage buditi ga da mu ispričam što sam otkrio.

Tada mi je sinulo. Otišao sam u kuhinju i nazvao Burta Kearnsa, novinara East Hampton Stara., koji mi je ostavio svoj broj za vrijeme očeva bdijenja. Deset minuta kasnije, Kearns je stajao pred vratima s diktafonom i dva novinarska bloka.

"Isuse", rekao sam, "brži šte od dostave kineske hrane."

25. poglavlje

Kearns nije gubio vrijeme. Kad sam sljedećeg jutra izišao na trijem pokupiti Star, vidio sam da je to bio pun pogodak. Konačno. Preko čitave naslovnice. Velikim masnim slovima preko cijele stranice naslov s istim pitanjem koje sam i sam postavljao: KAKO JE UMRO PETER MULLEN?

Ispod toga bilo je sve što sam iskrcao Keansu u kuhinji: od apsurdna

da bi Peter, ili bilo tko drugi, odlučio otići na kupanje te večeri, do nadmoćnih i dosad ignoriranih dokaza o bezumnom premlaćivanju. Priča je, također, otvoreno upućivala na mogućnost afere između Petera i Dane Neubauer.

Opširnim člankom provlačili su se refreni s prizvukom krivnje, kao "bez komentara", "nije uzvraćao opetovane telefonske pozive" i "odbijao je odgovoriti", vezani uz detektiva Volpija i iznenađene glasnogovornike Champion i Barryja, te korporacije Mayflower. Moćni par bio je još uvijek na putu, kako bi riješio preuzimanje Bjorna Boontaaga, a Peterova smrt, očito, nije opravdavala promjenu njihova rasporeda.

Agresivni članak bio je podržan pravičnim pozivom urednika na istragu o Peterovoj smrti. "Propust policijske uprave East Hamptona da sasluša Barryja i Champion Neubauer u svezi sa smrtnim slučajem koji se dogodio na njihovu imanju, dok je žrtva radila na njihovoj zabavi, sulud je." Kao zaključak na kraju je stajalo: "Ovo je uznemirujući podsjetnik na očite nejednakosti u našem krivičnom sustavu."

Pročitao sam članak do kraja, a onda sam otišao do Mačka i ponovno ga pročitao njemu. "I to je nešto", frknuo je.

Tijekom sljedećeg tjedna članak je uznemirivao East End poput ljetne oluje. Nije se moglo kročiti u trgovinu ili restoran i ne čuti izricanje optužujućih sumnji. Naravno, Fenton, Marci, Molly, Hank, Sammy i ja činili smo sve kako bismo ljude održali zainteresiranima. Ono što je započelo kao pothvat, za mene se počelo pretvarati u opsesiju.

Praćenje događaja nije se zaustavilo na našem lokalnom tjedniku. New York Magazine poslao je novinara i fotografa, a dvije newyorske televizijske postaje objavile su gotovo identične reportaže novinara u kabanicama s plaže obasjane mjesecinom, mjesta gdje je more izbacilo Peterovo tijelo na obalu.

Jedne večeri primio sam poziv Edwarda Mahoneya, poznatog novinara i književnika, koji živi na Long Islandu. "Moji urednici u Vanity Fairu. mole me da obradim ovu priču", rekao mi je, "ali

mrzim Hamptone ljeti."

"I ja isto, ali biste svejedno trebali prihvatiti. Moj brat je ubijen." ¹

"Vjerojatno ste u pravu. Ispričavam se ako sam bio neumjesan. U međuvremenu, htio bih vam poručiti da ne dopustite gnjidama da se izvuku." Podsjetio me na Mačka.

Tih sam se tjedana u Nelsonu, Goodwinu i Mickelu posvetio i Mudmanovu slučaju. Nepravda zbog njegove dogovorene egzekucije i zataškavanja Peterova ubojstva spojila mi se u glavi. Pripremio sam odgovor od dvjesto stranica na sučevu reakciju, vezanu uz naš posljednji zahtjev za DNA testiranjem u Texasu. Stariji suradnik se oduševio, rekavši daje to najbolji uradak koji je ikad vidio od nekoga na ljetnoj ispomoći.

Nije ni čudo. Zbog takvih sam stvari i želio postati odvjetnik.

26. poglavlje

Fenton Gidley nadijevao je mamac za ribu na palubi svog broda kad se Fixer zaustavio uz njegov bok u sedam metara dugom Boston Whaleru¹. Ugasio je motor i pozvao krupnog ribara smeđe kose, koji je igrom slučaja bio najbolji prijatelj Jacka Mullena.

"Hej, Fentone. Kako grize?", upitao je Fixer arogantnim glasom pametnjakovića.

Gidley je podigao pogled i ugledao toga krupnog čovjeka s ožiljkom na licu. Nije imao vremena za besposličarsko ćaskanje.

"Znamo li se mi, prijatelju?"

Fixer je izvukao devet milimetarski 'glock' i uperio ga u Gidleya. "Mislim da ćeš poželjeti da se nikad nismo sreli. Sad ustani sasvim polako. Hej, pa on slijedi upute. Bravo, to mi je drago vidjeti kod bijednog gubitnika. Sad skoči u jebeno more, Gidley. Skači, ili ću te prosvirati točno među oči. To bi mi uljepšalo jutro."

Fenton je skočio s broda, nakratko zaronio, a zatim isplivao na površinu. Nosio je kratke hlače, izbljedjelu havajsku košulju i radne čizme. Morao se osloboditi čizama.

"Ne skidaj čizme", reče Fixer. Nagnuo se preko ruba svog broda i zurio u Gidleya. Zatim se nasmiješio. "Umrijet ćeš danas ovdje. Točnije, utopit ćeš se. Znaš li zašto?"

Gidley je bio vidljivo pametniji nego što je izgledao. Pozorno ga je slušao, tražeći način da se izvuče. Ali, izlaza nije bilo.

"Ubojstvo Petera Mullena?", reče. Već je imao problema s ostajanjem na površini. More je bilo namreškano i hladno, a čizme su ga ubijale.

"Peter Mullen nije ubijen...", reče Fixer. "Utopio se. Isto kao što ćeš se i ti utopiti. Ostat ću ovdje dok ne zaroniš posljednji put. Na taj način ne moraš umrijeti sam."

Fixer je to i činio. Držao je pištolj uperen u Gidleya i promatrao ga s neznatnim interesom. Ispijao je Lipton ledeni čaj iz boce. Oči su mu bile hladne i mirne, kao u morskog psa.

Gidley je bio snažan momak i uistinu je volio život. Prvi je put zaronio tek pola sata nakon što je skočio u more.

Do drugog puta prošlo je samo nekoliko minuta. Kad je jedva uspio isplivati na površinu, iskašljavao je more

27. poglavlje

Fixer je proživljavao ispunjen i produktivan dan. Lijeno je okretao pedale svog iznajmljenog bicikla niz Ditch Plains put, izgledajući potpuno bezopasno u širokim kratkim hlačama i prevelikoj majici. St Louis Cardinal kapu nosio je navučenu do Ray Ban naočala. Dok je prolazio pokraj broja osamnaest, bacio je dugi, oštri pogled, zatim digao ruke s volana i mirno produžio.

"Vidi, mama, bez ruku!", doviknuo je vedrome poslijepodnevnom nebu.

Nekoliko metara dalje, naglo je skrenuo na prepuno parkiralište East Deck motela i parkirao svoj bicikl između ostalih poredanih na kraju dina. Zatim se s tubom losiona i posljednjim Grishamom u ruci, s velikim žutim ručnikom za plažu prebačenim preko ramena, uputio natrag kući na Ditch Plains putu, oponašajući pretjerano

njihanje japija rekreativca. Na redu je bio komplicirani dio.

Dva broja prije Mullenovih krenuo je preko parcele na kojoj se gradila velika nova kuća i uputio se prema Ditch Plains plaži. Ali tada, kao da se sjetio daje nešto zaboravio, krenuo je prema stražnjim vratima Mullenovih.

Izvukao je gibljivu metalnu traku iz dubokog džepa i uhvatio se brave. Nakon što prva dva pokušaja nisu proizvela odlučujući klik, shvatio je da prokleta vrata uopće nisu zaključana.

"To je znak", pomislio je i ušao. "Ne budi previše kreativan!" Kroz sljedećih pola sata poslušao je svoj savjet, pretražujući ladice, ormariće i police s knjigama. Ali očita mjesta nisu donijela ono što je tražio. Isto je učinio i s niskim vlažnim spremištem za metle i malim tavanom.

Počinjao se znojiti. Jebena kuća nije bila klimatizirana. Pogledao je iza svake slike na zidu i zavirio u korice ploča Beatlesa i Kingston Trija. Zatim je pretresao ormare, koji su bili prepuni uspomena iz života Mullenovih.

Gdje sije do vraga sakrio, Peter?

Ovo je važno, ti jadni mali jebivjetre! Netko bi mogao umrijeti - uključujua tvoje mušketirske prijatelje. Čak i tvoj brat, frajer. Pa gdje lije, ti mali mrtvi jebivjetre?

Nakon sljedećih trideset minuta bio je toliko loše raspoložen da mu je bilo žao što je vidio Mackov stari Dat-sun kako se zaustavlja na prilazu. Na kraju krajeva, da ga je Mack uhvatio usred pretraživanja, ne bi imao drugog izbora do ubiti ga.

Možda bi ga, svejedno, trebao koknuti. Neka selo pusti još koju suzu za ove sirote, ožalošćene Mullenove momke. Ne, neplanirano je sakaćenje za amatere. Napravio je već dovoljno štete za jedan dan.

Čekao je pred izlazom na trijem dok nije začuo kako se garažna vrata uz škripu podižu, a zatim se iskrao kroz stražnja vrata i požurio do plaže.

Proklet bio, Peter! Gdje si, do vraga, sakrio lov, prijatelju?

28. poglavlje

Usrijedu ujutro stigao sam u svoj mali ured u New Yorku prije osam. Izgledalo je daje sve moguće pošlo po zlu. Telefon je zazvonio. Čak i prije nego što sam podigao slušalicu, promrmljao sam: "Uh!" Fenton je zvao s Long Islanda. "Hej, čovječe, baš te je lijepo čuti", rekao sam. "E, pa, zadrži tu misao", rekao je. Zatim mi je ispričao što se dogodilo dan ranije kraj njegova broda. Kad je završio, htio sam pojuriti natrag u Montauk, ali kakvog bi smisla to imalo?

"Imaš li ikakvu ideju tko je to bio?" "Kladio bih se u sve daje on jedna od bitangi koje su ubile Petera."

Nakon što sam završio sa smirivanjem Fentona i upozorenjima da se čuva, sjeo sam za stol i osjećao se kao bespomoćna osoba, kakva sam i bio. Sammy je bio u pravu. Imperija je uzvraćala udarac. Moji prijatelji osjećali su silinu tog udarca.

Svijetla točka mog dana dogodila se između devet i trideset pet i devet i trideset sedam. Pauline Grabowski, privatna istražiteljica, provirila je u moj ured držeći ke-sicu Krispy Cremea.

"Kupila sam dvije s glazurom, a pojest ću samo jednu", rekla je i nasmiješila se.

"Sigurno?", uzvratio sam osmjeh. "Sto posto. Jesi li dobro? Spasit ćeš Mudmana danas u Texasu?"

"Nadam se. Hvala na pažnji. I na šećernoj bombi."

"Nema na čemu, mladi Jack. To je samo krafna."

Moj najbolji prijatelj se zamalo utopio, a ja sam jeo krafnu i flertovao. Nije pošteno. Ali što se može?

Sredinom jutra primio sam poziv od Montroseove izvršne asistentice, Laure Richardson. Montrose, najstariji partner i predsjednik upravnog odbora, htio me vidjeti. Podsjetio sam samog sebe da će me otpustiti, ali da sjekirom neće zamahnuti moćni Montrose, nego neki anonimni krvnik iz kadrovskog odjela.

Ipak, to nije uspjelo ukloniti metalni okus iz mojih usta.

29. poglavlje

Dizalo se otvorilo na četrdeset i trećem katu i kročio sam preko praga u raj tvrtke. Lijepa je Laura Richardson čekala. Visoka, veličanstvena Afroamerikanka, čija je sjajna koža nadmašivala polirani mahagonij kojim su bili obloženi zidovi, zračila je dok me pratila niz dugi hodnik do Montroseova ureda na uglu. Čitav je kat bio obavijen natprirodnim mirom i tišinom.

"Ne brini! Ni ja se nikad nisam uspio naviknuti", komentirao je Montrose panoramski pogled kroz desetme-tarski stakleni zid. On i njegov kolega partner, Simon Lafayette, sjedili su na istovjetnim crnim, kožnim kaučima. Iza njih prostirao se Manhattan, od Plaze UN-a do Williamsburgskog mosta. Točno u sredini bliještio je šiljak Chryslerove zgrade. Podsjetio me na Pauline Gra-bowski i tetovažu koja je bila predivna - pored ostalih stvari na njoj.

"Simona poznaješ", reče Montrose, klimnuvši glavom prema njemu. Nije mi ponudio sjesti.

Najednom su zidu bile slike Montroseove žene i petero djece. Crno-bijele slike ostavljale su dojam službenih kraljevskih portreta. To što je imao toliko djece bilo je samo po sebi značajno.

"Upravo sam govorio Simonu o tvom odličnom radu na projektu 'Nevinost'. Za svaku pohvalu! Izgleda da svi misle da si poseban, Jack, ne samo netko kome će biti ponuđeno mjesto u ovoj tvrtki, nego potencijal dostojan budućeg partnera." Tad mu je osmijeh nestao, a srebr-no-plave oči se suzile. "Jack, i ja sam izgubio brata prije nekoliko godina, tako da otprilike shvaćam kroz što prolaziš. Ali, isto tako ti moram reći nešto što očito nisi znao, jer se inače ne bi ponašao na način koji ti je svojstven u posljednje vrijeme. Barry i Champion Neubauer i njihova korporacija, Mayflower Enterprises, vrlo su važni klijenti ove tvrtke."

"Jack, na prekretnici si nečega doista posebnog", nastavio je Montrose, pokazujući rukom na svjetla metropole. "Ugrožavanje toga neće vratiti tvog brata ili oca. Znam kako je to, Jack. Dobro promisli! Sve je vrlo logično i siguran sam da ti to razumiješ. Znam

da si zauzet, zato zahvaljujem na vremenu koje si odvojio za ovaj kratki razgovor."

Stajao sam tu, nepokretan, ali dok sam se trudio pronaći najbolji mogući odgovor, Monty je svoju pažnju usmjerio na Simona. Zatekao sam se kako buljim u njegov potiljak.

Naš sastanak bio je završen. Dobio sam otpust. Nekoliko sekundi kasnije, lijepa me Laura otpratila natrag do dizala.

30. poglavlje

Dok sam čekao dizalo, mrzio sam se koliko god to jedan dvadesetšestogodišnjak može. Stoje mnogo. Konačno je stigao, ali kad su se vrata otvorila na mome katu, nisam se mogao pomaknuti.

Buljio sam niz dugi hodnik koji je vodio do mog ureda i zamišljao dvadesetogodišnji smrtni marš, koji bi me, ako bih imao sreće i bio dovoljno veliko đubre, odveo natrag do četrdeset i trećega kata. Nije bilo nikoga, ili su možda pozvali osiguranje. Ili možda medicinsku sestru tvrtke.

Pustio sam da se vrata dizala zatvore, a da nisam izašao. Ponovno su se otvorila u mramornom predvorju.

S golemim olakšanjem produžio sam vani na sunčanu, crnu Lexington aveniju. Sljedeća dva sata šetao sam prepunim ulicama, zahvalan na mjestu u rijeci nepoznatih. Razmišljao sam o Peteru, ocu i upozorenju koje je dobio Fenton. Bili su tu još i Dana, Volpi, ljetnikovac i zla imperija, koja je, očito, sezala u urede Nelsona, Goodwina i Mickela.

Teorije o zavjerama nisu mi jača strana, ali nije bilo sumnje u međusobnu povezanost mnogih događaja u posljednje vrijeme.

Šetnja me odvela da malog parka koji gleda na East River. Praktički, činilo mi se, bila je to ona ista rijeka koja je dijelila Montroseov pogled, onaj koji je izvjesio preda mnom kao obiteljsko naslijeđe. Odavde mi je izgledala ljepše. Naslonio sam se na visoku crnu ogradu i razmišljao što učiniti. Pogled na Chryslerovu zgradu iz Montroseova ureda podsjetio me na Pauline. Budući da sam bio

gotovo jedina osoba u gradu bez mobitela, ubacio sam kovanicu u šuškvu govornicu na uglu i pozvao je na ručak. "Ima jedan lijepi mali trg s vodopadom u Petnaestoj ulici, između križanja s Trećom i Četvrtom", rekla je. "Pokupi što god želiš jesti i nađimo se tamo. Što ti treba, Jack?"

"Reći ću ti za ručkom."

Smjesta sam se tamo uputio. To je značilo da ću vidjeti Pauline kako se žustro kreće pretrpanim nogostupom, spuštene glave, s tamnosmeđom kosom u repu, koji dodiruje njezino klasično plavo odijelo. Unatoč svemu što se dogodilo tog jutra, nisam mogao ne nasmiješiti se. Više je izgledala kao da klizi, nego kao da hoda kroz tu svjetinu.

Pronašli smo praznu klupu uza zid i Pauline je odmotala sendvič s piletinom. Bio je to veliki sendvič za tako vitku ženu. I ona je toga bila svjesna.

"Zar ti nećeš jesti? Zar tako održavaš liniju - gladovanjem?"

"Nisam baš gladan", rekao sam. Prepričavao sam svoj posjet vrhu svijeta, dok je ona jela i slušala. Oči su joj izražavale suosjećanje, zatim bijes, a kad sam joj rekao za Montyjeve predivan pogled na njezinu tetovažu, blago veselje.

Grad je pun žena koje uz maštu i stil mogu daleko dospjeti i s malo svoje ljepote. Pauline se strašno trudila ne naglašavati svoju. Uz svjetlo na njezinom licu bilo ju je nemoguće sakriti, i to me iznenadilo.

Već je znala za Neubauerovu povezanost s tvrtkom, a i sama je ponešto istraživala po tom pitanju. "Osobno mi nije drag taj Barry Neubauer. Čovjek može šarmirati ptice na grani, ali ja ga se grozim. Mayflower ima otvoreni račun u najskupljem escort-servisu u gradu", rekla je. "Nije to ni tako neobično za pojedine tvrtke. Ta usluga ti je kao suradnja, Jack. Trebaju ti pisma preporuke, obave se razgovori i moraš održavati saldo od pedeset tisuća. To je javna tajna."

"Ovo drugo nije. Prije dvije godine jedna od njihovih najelitnijih pratilja utopila se nakon što je, navodno, pala s jahte za vrijeme

noćnog krstarenja s Neubauerom i njegovim prijateljima. Tijelo nikad nije pronađeno, a Nelson, Goodwin i Mickel zaključili su slučaj tako efektno, da nikad nije dospio u novine."

Buljio sam u beton s izrazom gađenja na licu. "Koliko te dođe mrtva pratilja ovih dana?", upitao sam.

"Pet stotina tisuća dolara. Otprilike koliko i jednosoban stan. Bilo joj je devetnaest godina."

Gledao sam je u oči dok je dovršavala sendvič i brisala mrvice oko usta. "Pauline, zašto mi to pričaš?"

"Želim da znaš u što se upuštaš, Jack. Kužiš li?"

Tad mi je sinulo i nisam sam se mogao obuzdati. "Pauline, pomoz mi oko Peterova slučaja", izbrbljao sam se. "Budi na strani dobrih, za promjenu."

"Ne čini se baš kao mudar poslovni potez", reče Pauline. "Razmislit ću." Zatim je ustala i otišla. Gledao sam je kako hoda sve do križanja s Trećom, a onda je nestala u nabujaloj rijeci prolaznika.

31. poglavlje

"f\ no što želim", insistirao je Rob Coon sa zaraznim uzbuđenjem, "nije još jedan klasični engleski vrt, neko kompletan labirint u kojem, kad s jednog kraja uđeš, izgubljen lutaš dva dana prije nego što pronađeš izlaz na drugome kraju."

Marci Burt i njezin potencijalni zlatni rudnik od klijenta, sjedili su u jednom od sunčanih separea u Estiji, pijuckali svatko svoju kavu s mlijekom uživajući u toj ukusnoj kombinaciji.

Coon, tridesetogodišnji potomak najjače obitelji u državi, kad su parkirne garaže u pitanju, objasnio je izvor svoje inspiracije. "Prije nekoliko noći unajmio sam The Avengers. Osim Ume, bio je bezveze. Ali, labirint me oborio."

"Bit će to predivan projekt", reče Marci, i bez obzira na dolarske novčanice koje su joj svijetlile pred očima, zaista je to i mislila.

"Idealno bi bilo oblikovati ga na način da stalno možete mijenjati

rutu, kako nikome ne bi dosadio."

Coon se ozario. "To je stvarno cool", reče.

Upali su u raspravu punu entuzijazma o raznim zimzelenim vrstama, postojećim izvedbama i mogućim modelima. Razgovarali su o potrebi odlaska na istraživanje u Škotsku, kad se Coon zaustavio u pola rečenice.

Detektiv Frank Volpi i još dvojica u tamnim odijelima ušli su u popularni restoran u Amagansetu. Conn ih je pratio pogledom do separea u stražnjem dijelu.

"Poznaješ ih?", upita Marci.

"Visoki tip s bradom je Irving Bushkin. Mnogi ga ljudi drže najboljim kriminalističkim odvjetnikom u Americi. Ako ikad ubijem ženu, on će biti prva osoba koju ću nazvati. Čini mi se da je tip s njegove lijeve strane Državni odvjetnik Long Islanda, Tim Maguire."

Coon nije prepoznao Volpija, ali Marci jest, i shvatila je da je sastanak možda povezan s Peterovom smrću. "Robe", reče Marci, "ovo je najuzbudljiviji projekt koji mi je ikad ponuđen, ali treba mi trideset sekundi za jedan telefonski poziv."

Tada me nazvala u ured i ja sam nazvao Kearnsa u Star. Za manje od pet minuta začula se škripa guma pred restoranom i Kearns se, s mikrofonom u ruci, našao pred Volpijevim stolom.

"Što vas dovodi u grad?", upitao je Kearns Irvinga Bushkina i, iako nije bilo odgovora, nesmetano je nastavio. "Tko vam je klijent? Ima li vaš posjet ikakve veze s istragom o smrti Petera Mullena?"

Malen i okrugao, debelih pjegavih ruku, Kearns i nije neka pojava, ali ima muda. Po Marcinoj priči, zapaprio im je pitanjima, sve dok mu Volpi nije zaprijetio privođenjem zbog uznemiravanja. Čak i nakon toga, izvukao je fotoaparatus i brzo okinuo snimak slavnog posjetitelja i njegovih prijatelja.

No, to nije bilo ono najbolje. Nakon što je Kearns otišao, Megan, konobarica koja je zaprimila njihovu narudžbu, vratila se poručivši im da je došlo do nesporazuma. "Bojim se da smo ostali bez

specijaliteta s tjesteninom", rekla je.

"Pa tek je dvanaest i deset", protestirao je Volpi, ali konobarica je samo slegnula ramenima.

Bilo je mnogo komešanja prije nego je trojka promijenila svoju narudžbu u cheeseburgere i pureće batak. Nakon samo nekoliko trenutaka, Megan se opet vratila s lošim vijestima. "I toga nam je, također, nestalo", rekla je. "Zapravo, nemamo više ničega."

U tome trenutku, Volpi, Irving Bushing i Državni odvjetnik Tim Maguire izjurili su iz restorana. Pola sata kasnije, Marci je stiskom ruke potvrdila posao izgradnje nečega što je obećavalo da će biti jedini autentični engleski vrtni labirint u Hamptonima. Barem na tjedan dana.

32. poglavlje

Zbog Mudmana, a i zbog toga što nisam bio sasvim spreman potpuno odbaciti svoju odvjetničku karijeru, vratio sam se u Nelson, Goodwin i Mickel i proveo cijeli petak radeći na posljednjoj žalbi. Ujutro sam pregledao njegove sudske spise i bio zgrožen minimalnim trudom koji je uložio odvjetnik, dodijeljen mu od suda.

Ručao sam s Paulineom i rekla mi je kako još razmišlja o ponudi da radi za dobre momke. Ne znam o čemu smo sve još pričali, ali odjednom su došla tri sata i požurili smo natrag u ured. Odvojeno.

Ostatak poslijepodneva spremao sam odgovor sucu u Texasu. Iako to sam govorim, bio je zaista uvjerljiv. Bilo je iza jedanaest te večeri kad sam ga e-mailom poslao Exleyu.

Iako sam se dobro osjećao na kraju toga dana, u trenutku kad sam sjeo na Peterov motor i spustio vizir njegove Akai kacige, počeo sam vraćati život unatrag kao depresivnu staru videosnimku. Preispitivanje duše sad i nije bila baš najbolja ideja. Nisam se mogao prisjetiti previše nesebičnih i velikodušnih djela u svome životu.

Naravno, nisam imao problema s prisjećanjem na loše stvari. Najgori događaj koji mi je pao na pamet dogodio se prije sedam godina. Bilo je to u Vermontu, kad sam bio u četvrtom razredu

srednje škole. Peteru je tada bilo četrnaest. Bili su zimski praznici i došao je provesti dugi vikend sa starijim bratom. Jedne smo večeri posudili automobil mog cimera kako bismo otišli po kinesku hranu. Na putu natrag u dom, lokalni policajac

zaustavio nas je zbog neispravnog pozicijskog svjetla. Bio je gnjavator i odlučio je pretražiti automobil.

Sad mi se čini da je te večeri policajac igrao ulogu mještana, a mi smo bili mala bogata govna. Zbog toga se nije zaustavio sve dok među prstima nije držao tanki joint. Objasnio sam kako auto pripada mome cimeru i kako nismo imali pojma da u njemu ima droge. To je, zapravo, i bila istina. Ignorirao me i odveo mene i Petera u postaju kako bi nas pritvorio zbog posjedovanja droge.

Kad smo stigli, Peter je rekao da je joint njegov. Nisam učinio ništa kako bih to opovrgnuo. Peter je to nazvao nesmotrenošću. Planirao sam ići na pravo. On nije ni pomišljao o odlasku na fakultet. Bio sam odrasla osoba. On je bio maloljetnik, pa mu nisu mogli ništa.

Ali, naravno, to je činilo ono što nisam učinio još gorim. Kakav sam prokleti uzor ja bio svome bratu?

Točno se sjećam trenutka kad se policajac okrenuo prema meni i upitao je li istina da droga pripada Peteru, a ja sam samo slegnuo ramenima.

Prisjećati se toga nemilog događaja na Peterovu motoru bila je loša ideja. Osjećao sam se kao da vruća bijela struja prolazi kroza me. Bilo je to sve što sam mogao učiniti da ostanem na autocesti Long Islanda. Tjedan dana nakon uhićenja u Vermontu, slučaj je odbačen zbog nepropisnog pretresa. Nikad nisam rekao Peteru koliko sam bio u krivu.

Iako ne znam što je učinio i zbog čega su ga ubili, možda sam mu i ja pomogao krenuti krivim putem?!

33. poglavlje

"1 oš nije bilo deset sati toga subotnjeg jutra kad me I probudio ugodni zvuk ženskog smijeha. Macklin je kao lopatom razbacivao

laskanje i šarm. Sudeći po načinu na koji je dražesni smijeh prekidao njegove priče, lopata je bila jedva dovoljno velika.

Spuštajući se niza stube, razmišljao sam tko bi nas to mogao posjetiti u subotu ujutro, i tko je mlad i dovoljno lijep da potakne Macklina na njegovu najbolju predstavu.

Kad sam ušao u kuhinju, Pauline Grabowski nasmiješila mi se iza stola. Izgledala je tako opuštena kao da čitav život dolazi na čašicu razgovora s Macklinom.

"Imamo gošću", reče Mack, "koja kaže da ti je prijateljica. Tako je lijepa da joj to čak ni ne zamjeram."

"Nisam znao da padaš na žene s tetovažom."

"Ni ja", reče Mack zabezeknuto. "Osamdeset i šest godina živio sam u laži."

Po načinu na koji se Pauline osmjehnula, shvatio sam da je već opčinjena Mačkom.

"Molim te, ne ohrabruj ga", rekao sam. "To je gore od davanja hrane životinjama u zoološkom vrtu."

"Dobro jutro, Jack", rekla je, prekinuvši našu rutinu. "Ne izgledaš baš najbolje."

"Hvala. Proveo sam lošu večer na poslu. Ali ako i ne izgledam tako, sretan sam barem koliko i Mack što te vidim."

"Hajde, popij malo kave. Odlična je. Čeka nas mnogo posla."

Nalio sam punu šalicu i ponio je na stražnji trijem gdje je Pauline sjela pokraj mene na vrh drvenih stuba. Nakon moje duge, brutalne večeri, njezina neočekivana nazočnost činila se gotovo anđeoskom, a izgledala je tako neopisivo lijepo u svojoj Crunch majici, odrezanim hlačama i crvenim Converse tenisicama, da sam morao pripaziti da ne buljim.

"Nazdravimo radu za dobre momke. Nadam se da to nije moja velika pogreška." Pauline je izvukla dva lista papira s dugim popisom na svakome od njih. "Ovdje su svi koji su bili na zabavi u ljetnikovcu uoči vikenda Dana sjećanja", rekla je za duži popis.

"Ovdje su svi koji su radili na zabavi."

Unutar prve trećine na drugome popisu stajalo je 'Peter Mullen - poslugu' i naš broj telefona.

"Kako si uspjela doći do ovoga?", upitao sam je. "Ja sam se trudio i borio svim silama. Sad postajem paranoičan."

"Imam prijatelja koji je vrlo talentiran i beskrupulozan haker. Trebala mu je samo e-mail adresa planera zabave i njegova web-stranica."

Dogodila se čudna stanka. Iako sam se trudio protiv toga koliko sam god mogao, buljio sam u Pauline.

"Zašto me tako gledaš?"

"Valjda zato što sam pomalo iznenađen tvojom odlukom", rekao sam.

"I ja isto. Zato ne treba darovanom istražitelju gledati u zube."

34. poglavlje

"Započnimo s mojom pomoći", predložila je Pauline. "Možemo s onima s kojima ti još nisi razgovarao."

Prvi plodonosni poziv bio je onaj Peterovom kolegi u parkiranju automobila, Christianu Sorensonu, čija se nervozna djevojka javila nakon što je telefon zazvonio desetak puta. "Christian navodno u Clam baru pere suđe", mrzovoljno je odgovorila. "To znači da je najvjerojatnije negdje drugdje."

Clam je pretenciozno nepretenciozna koliba, točno uz Cestu 27, na pola puta između Montauka i Aman-ganseta. Usluga je minimalna, dekora gotovo i nema, ali poseban ugođaj i stara raggae glazba, koju tamo puštaju, pretvorile su ga u neku vrstu institucije. U kolovozu vam se može dogoditi da čekate sat vremena kako biste potrošili četrdeset dolara za ručak.

Pauline i ja smo, srećom, pronašli mjesto za šankom i naručili dvije krem juhe. Izgledalo je gotovo kao da smo na sudaru.

Primijetio sam Sorensona nagnutog nad sudoperom. Nakon nekog vremena konačno je izišao iz kuhinje mokre pregače s gumenim

rukavicama.

"Bolje da se ne rukujemo", rekao je.

Predstavio sam Pauline, a ona mu je pojasnila kako pokušavamo doznati nešto više o onome što se dogodilo Peteru na zabavi kobne večeri.

Christianu je bilo drago što može pomoći. "Radio sam na zabavi cijelu noć. Bio sam pomalo iznenađen što me policija uopće nije nazvala."

"Djelomično smo ovdje i zbog toga", rekao sam mu. "Drže to nesretnim slučajem, ili samoubojstvom."

"Nema šanse", reče Christian, "ali policija možda misli da je umiješan netko važan u to što se dogodilo Rabbitu."

"No, dobro, da je policija nazvala, što bi im bio rekao?"

Sorenson je prekrižio svoje mišićave ruke i ispričao nam svoju priču.

Evo gdje je postalo zanimljivo:

"Kao prvo, Peter je kasnio kao i obično, pa smo mi ostali bili malo nabrušeni na njega. Ali, također kao i obično, po dolasku je radio kao crv, pa nas je prošlo. Zatim, točno prije nego je nestao, vidio sam Bilyja Collinsa, koji je radio kao konobar, kako mu dodaje poruku.

"Kako znaš daje to bila poruka?", upita Pauline.

"Jer sam vidio kako ju je otvorio i pročitao."

"Jesi li ikad pitao Bilyja Collinsa o tome?", upitala je.

"Imao sam namjeru, ali nikako da ga sretnem."

"Znaš li gdje bismo ga mogli naći?"

"Posljednje što sam čuo je da radi kao profesionalni asistent na Maidstoneu. Navodno je odličan golfer koji se trudi zaigrati na mini turneji, ili nečem sličnom, ali mi se zapravo čini da ga samo puštaju vježbati."

"Zvuči kao dobar posao", rekao sam.

"Ni upola sladak kao ovo", rekao je podignuvši svojih deset prstiju. "Puno hvala, Christiane", reče Pauline, "i usput, djevojka te pozdravlja." "Stvarno?"

35. poglavlje

Impresivno", rekao sam, dok smo Pauline i ja išli prema njenom automobilu. "To mije posao, Jack. A katkad se i profesionalcima posreći: Osmorica su te večeri parkirali automobile. Mi smo slučajno našli onoga koji je nešto vidio. Dobro, gdje je taj Maidstone? Jesam li prikladno odjevena?"

Živio sam ovdje čitav život, ali do tog poslijepodneva nikad nisam kročio na sveto tlo Maidstone Country kluba. Ipak, nisam bio jedini. Maidstone, izgrađen na obali Atlantika, i prostran poput engleskog terena, i nije baš bio namijenjen široj populaciji.

Iako glamurozan kako samo Maidstone može biti, nije problem ući u njega nepozvan. Nema zaštitara pred vratima. Nema čak ni kapije. Čak i par posjetitelja u dvadeset godina starom Volkswagenu može se dovesti točno do goleme kamene kuće kluba, parkirati svoj automobil i uputiti se prema terenima. Još ako se držite kao da imate bogomdano pravo biti tu, nitko vas neće zaustaviti.

Ne znam jeste li ikad bili u country klubu poput Maidstonea, ali osjeća se bolnička tišina, kao da je čitavo mjesto, od predivnih travnjaka do vedrog neba, uzelo Apaurin, i popilo ga s martinijem. Mogao bih se naviknuti na ovo.

Billy Collins bio je lako uočljiv. Jedan savršen udarac za drugim. Bio je jedini golfer na terenu.

"Hej, Jack! Možeš li se nadiviti ovome mjestu?", upitao je, još uvijek držeći palicu i pokazujući laktovima na idilični pejzaž, prije nego stoje poslao još jednu lopticu u zrak. "Ovo je jedan od najboljih terena na Long Islandu, ali većina članova su starci, ili imaju vikendice drugdje, pa je polovinu vremena potpuno prazan." "Pa, kako ti ide?", upitao sam.

"Ustrano", reče Collins, odašiljući još jedan savršen udarac.

Pauline mu je namjerno stala malo bliže i bio je prisiljen prestati udarati loptice. "Htjeli smo porazgovarati s tobom jer Christian Sorenson kaže da te vidio kako Peteru dodaješ poruku. Točno prije nego stoje nestao one večeri kod Neubauerovih." Sviđao mi se način na koji je Pauline razgovarala s ljudima. Nije se trudila glumiti opakost ili flertovanje. Uopće nije glumila.

"Nešto je zaista bilo čudno s tom porukom", reče Collins, odlažući palicu.

"Kako to misliš?"

"Poruka je bila ružičasta i namirisana, ali uručio mi ju je tip koji je bio s još nekim tipom." "Poznaješ li ih?"

"Ne. Sudeći po njihovoj fizionomiji, mislio sam da su Neubauerovi osobni treneri. Ali nisu imali savršeno istrenirana tijela, poletnu energiju. I nisu šetali uokolo pokušavajući uhvatiti kakvog milijardera za klijenta. Uz to sve, bili su stari. Možda oko četrdeset."

"Zašto nisi nazvao policiju?", upitala je Pauline.

"Onog dana kad je nađeno Peterovo tijelo zvao sam Franka Volpija tri puta. Ni do danas mi nije uzvratio poziv."

36. poglavlje

Sumrak je već bio smekšao nebo kad smo se odvezli iz Maidstonea i krenuli niz Further Lane, jednu od najljepših ulica u mjestu. To je tip ulice u kojoj kuća od pet milijuna dolara strši zbog svoje skromnosti. Jedino se West End Road, s imanjima poput Quelle Barn, Grey Gardens i Georgica Pond, može s njome mjeriti.

"Izvan Detriota", reče Pauline, "u Birminghamu i Auburn Hillsu postoje luksuzne enklave gdje žive ljudi iz vlade, Pistonsa i Red Wingsa, ali su nula u usporedbi s ovim. Kad sam bila dijete, odlazili bismo u Birmingham gledati božićna svjetla.

"Nitko nema pojma kakve se nemoguće i smiješne stvari ovdje događaju. Ovi ljudi kupe kuću za deset milijuna dolara, a onda je sruše."

Jedno se zdanje stapalo s drugim, i bez obzira što su kuće bile tako ukusno uređene, bilo je nešto čudno s tim susjedstvom. To izuzetno bogato predgrađe izgledalo je kao obojeno, s Ferarijima umjesto karavana, te očišćeno od svakog traga dječje neurednosti.

"U čudnim vremenima živimo", rekao sam. "Svi misle da im još samo malo nedostaje da bi postali bogati. Čini mi se kako stvarno u to vjeruju."

"Ja uplaćujem loto svaki tjedan", reče Pauline. "A nemam baš neke vjere u to."

Razgovor nas je ponovno odveo do Peterova ubojstva i naše istrage.

"Znaš da sam opozvao sve svoje prijatelje sa slučaja", rekao sam joj.

"Zašto si to učinio, Jack?"

Rekao sam joj što se dogodilo Fentonu, kako je Hank dobio otkaz i da je netko pratio Marci i Molly.

Pauline jedva daje klimnula glavom. "Sjećaš li se što sam ti rekla o velikim igračima, mladi Jack."

"Dvadeset i šest mi je, Pauline."

"Uh, uh", klimnula je. Zatim je posegnula u svoju torbu obješenu preko ramena i izvukla mali revolver. "Jesi li ikad upucao nekoga? Jesu li ikad na tebe pucali?"

"A ti?", upitao sam je.

"Već sam ti rekla. Ja sam iz Detroita."

Gledao sam njezine vesele oči usredotočene na cestu i njezinu kosu kako leprša na vjetru, i shvatio kako je jedina ispravna stvar koju mogu učiniti šutjeti i smiješiti se. Zbog toga što me je već i samo sjedenje pored Pauline činilo sretnim. Jednostavno jest.

"Ostani na večeri", rekao sam, "i vidjet ćeš što je Sa-mova pizza. Kad ima dobar dan, ravna je Johnovoj i Lombardijevoj."

"Sve pohvale, ali moram se vratiti. Možda drugi put."

"Artičoke i slanina, jin i jang dodaci pizzi?" "Stvarno si uporan."

"Istini na volju, kad su žene u pitanju, jako se brzo obeshrabrim."

"Možda je došlo vrijeme da pređeš preko toga."

37. poglavlje

Moj motor - valjda je sada moj - još je bio parkiran pred kućom. Kad me Pauline iskrkala, stao sam pokraj njega i gledao njezina narančasta pozicijska svjetla kako odmiču prema Manhattanu.

Bilo mi je prerano za baciti se u postelju. A bio sam i malo povrijeđen što je Pauline odbila moj poziv na večeru. Sviđala mi se, a mislio sam da se i ja njoj sviđam. Naravno, nekad sam mislio da sam i Dani jako drag. I tako, bez posebnog cilja, i nekog da me prati na putu do njega, prebacio sam nogu preko BMW-ejca i usmjerio ga prema zapadu.

Odmah izvan mjesta, skrenuo sam na Old Montauk brzu cestu, uvijek napučenu i punu neravnina, koja je Peteru i meni pružila prva iskustva spolnog podražaja. Prozvali smo je 'pimpek cesta', jer ako vozite dovoljno brzo preko ispupčenja, točno ih na tome mjestu osjećate.

Te večeri mislio sam i na Petera i na Pauline, kad sam odvrnuo gas i uhvatio malo zraka. Živjela 'pimpek cesta', pomislio sam.

Za tili čas bio sam opet na Cesti 27, prolazeći pokraj zgrada i popularnih restorana. Svaki put kad bih sjeo na motor, malo bi mi išlo bolje savladavanje naginjanja u okuci i ritma poluge spojke i gasa. Možda se dio Petera gubio.

Kad sam zalomio s Ceste 27 na Bluff Road, sinulo mi je kako vjerojatno pratim rutu kojom je Peter vozio njegove posljednje večeri. To mi se nije činilo slučajnim.

Neubauerovo imanje bilo je manje od petsto metara dalje. Kad sam ugledao otvorenu kapiju, nesvjesno sam usporio i prošao kroz nju. Stotinu metara dalje, ugasio sam motor i svjetla. Zatim sam se otkotrljao blagom padinom do plaže.

Sakrio sam motor među gusto grmlje kod posljednje dine, skinuo tenisice i sjeo na hladni pijesak točno izvan dohvata plime. Sve u tome prizoru podsjećalo me na noć kad su me doveli vidjeti

Peterovo mrtvo tijelo. Mjesečina je bila jednako jaka. I valovi se bili otprilike jednako visoki i bučni.

Dok sam ponovno proživljavao taj prizor, plima se popela uz plažu i dohvatila mi pete. Poskočio sam unatrag u šoku. Nitko tko nije prekriven bijelim krznom ne bi se uputio na kupanje u ovakvom moru usred noći.

Sljedećeg trenutka skidao sam odjeću sa sebe, urlao kao luđak i bezglavo jurio prema moru.

Nitko ne bi ušao u more - bez zaista dobrog razloga, zašto bi?

Je li moguće da je Peter to učinio?

Voda je bila zastrašujuća, hladna do boli, a bilo je toplije nego kad se Peter navodno utopio. U tri koraka zaboljela su me stopala i noge. Ali nastavio sam trčati kroz pljusak prvog vala. Zaronio sam pod obrušavajući vrh drugoga. U nekoj vrsti šoka, luđački sam plivao dalje od obale, odbrojavajući trideset zaveslaja. Kad sam se zaustavio, bio sam prilično udaljen od pjene prelamajućih valova. Sigurnost plaže činila mi se kilometar dalekom.

Iako mi se činilo da već minutama plutam na mjesečini, vjerojatno je prošlo manje od trideset sekundi. Disao sam duboko i polagano i tijelo mi se donekle naviknuto na hladnoću.

Peter ne bi ovo učinio. Dovraga, ne! Peter je mrzio osjećaj hladnoće. Pored toga, Peter je volio Petera.

Uspijevao sam kontrolirati disanje, ali ne i mozak. Bio sam u velikome tamnom oceanu, i bilo me je sve više strah.

Počeo sam plivati natrag prema plaži, očajnički, kao što sam je i napustio. Na pola puta, utrnuo od nemilosrdne hladnoće, previše sam ušao u prelamajući val.

Ocean je odjednom nestao, a ja sam se prevrtao u tami. Osjetio sam stravično ništavilo. Pokušavao sam isplivati. Onda su me valovi ponovno povukli. Bio sam izgubljen u crnome vrtlogu. Osjećao sam se kap da me živog pokapaju. Ostao sam bez daha. Bez prestanka su me bacali uokolo. Lupali su me o školjkama prekriveno dno.

Nekako sam se sjetio da se moram prestati opirati. Uhvatio sam

rukom nos i usredotočio se na zadržavanje daha. Nekoliko sekundi kasnije isplivao sam na površinu, očajnički hvatajući zrak.

Nisam bio spreman na drugi val. Bio je manji, ali me je zaista dokrajčio. Pluća su mi bila puna vode kad sam potonuo. Da nisam promislio kakva će sve sranja Mack morati slušati o tome kako sam se i ja ubio, bio bih se predao. Izgledalo je kao da su valovi oživjeli. Osjećao sam ih kao mnoštvo udaraca. Nisam se predavao sve dok me more, malo po malo, nije ispljunulo na plažu.

Iako mi je Jane Davis rekla da mi se brat nije utopio, morao sam to sam sebi dokazati.

Činilo mi se da jesam. Peter nije išao na kupanje te večeri. Brata su mi ubili!

Treći dio

Službena istraga

38. poglavlje

Vrlo rano u ponedjeljak ujutro, okrenuo sam se u krevetu i zadovoljno otvorio oči. Svako toliko Mačku dođe želja napraviti 'pošteni doručak', a menije bio dovoljan samo jedan polusvjesni udah da bih shvatio kako je u poslu do grla.

Spustio sam se niza stube i našao ga nadvijenoga nad štednjakom. Usmjério je svu svoju pozornost na četiri goruće plinske ploče. Pokreti ruku bili su mu tako žestoki kao da gledate Sira Arthura Seymoura Gilberta kako ravna orkestrom na pozornici Carnegie Halla.

Udisao sam buket masnih mirisa i gledao majstora na djelu. Mack je morao nadgledati previše prženja i nisam htio riskirati i obratiti mu se ijednom riječju u tome osjetljivome trenutku. U šarenoj armadi zdjela i tava, slanina, kobasice, krvavice, krumpiri, gljive, rajčice i crveni grah bučno su napredovali ka simultanoj završnici užitka. Izvadio sam džemove, počeo cijediti naranče i, kad mi je dao znak,

ubacio kruh u toster. Pet minuta kasnije simfonija sa štednjaka bila je gotova. U uzbuđljivoj žurbi zveckanja sadržaji iz svih tava pretvorili su se u dva velika tanjura puna hrane. Sjeli smo i počeli bešumno miješati po malo od crvenoga, žutoga, crnog i smeđeg, po našem genetski određenom ukusu. Činilo se daje prošlo samo nekoliko sekundi prije nego su posljednje kriške kruha krenule u toster za završnu operaciju čišćenja, a mi smo zadovoljno pijuckali svoj irski čaj za doručak.

"Bog te blagoslovio, Mack, ovo je bilo bolje od seksa."

"Onda to krivo radiš", rekao je, zalijevajući komad kore premazan marmeladom velikim gutljajem čaja.

"Morat ću nastaviti vježbati", obećao sam, dok sam mu ulijevao još jednu šalicu čaja, a zatim krenuo na prednji trijem pokupiti novine. Pročitao sam naslov prije nego sam ušao i bacio ih pored njegova, dobro pomazanog tanjura. Znao sam da se to sprema - ali sada je bilo službeno.

"Napasi oči ovim."

Pogledao sam preko Mackovih starih košćatih ramena i pročitao veliki lijepi naslov još jednom: ZAPOČELA SLUŽBENA ISTRAGA O SUMNJIVOM UBOJSTVU ČOVJEKA IZ MONTAUKA.

Zatim smo progutali priču s jednako zadivljujućom pažnjom, s kakvom smo se bili posvetili i našem doručku.

Prvi put u nekoliko tjedana osjećao sam se slavljenički. Udario sam šakom u prsa. Bili smo previše siti da bismo skakali, pa sam požurio do ormarića s pićem i, u sedam smo ujutro, uz gozbu koja se još smirivala u našim želucima i glavama, potegnuli po čašicu.

"Evo ti blata u lice, Jacksone", reče Mack.

"Shvaćaš li što smo učinili?" uzbuđeno sam rekao. "Prodrмали smo prokleti sustav."

"Prokleti sustav je pametna stara kurva, Jack. Bojim se da smo je samo razbjesnili."

Toga sam tjedna na poslu držao glavu spuštenu. Doslovno. Mislio sam da, ako je nitko ne vidi kako izviruje iz mog ureda, nikome neće ni pasti napamet odrubiti je. Ne bih to preporučio kao dugoročnu strategiju karijere, ali u ovome trenutku nisam dugoročno razmišljao o Nelsonu, Godwinu i Mickelu, niti o bilo čemu drugome.

Kako još uvijek nismo dobili odgovor u vezi s Mud-manom, imao sam dovoljno vremena za razmatranje nadolazeće službene istrage.

U četvrtak rano ujutro Pauline je nazvala i pozvala me na ručak. Rekla je da je važno, a Paulini pretjerivanje nije svojstveno. Predložila je neupadljivo mjesto na Prvoj aveniji, uređeno u stilu pedesetih, Rosa Mexicana.

Kad sam stigao, spazio sam ju za stolom u stražnjem uglu. Kao i obično, nosila je tamno odijelo i kosu vezanu u rep. I, kao i obično, predivno je izgledala. Ipak, doimala se zabrinuto ili možda u žurbi.

"Jesi li dobro?" Nisam je vidio gotovo tjedan dana i nedostajala mi je.

Uličnim žargonom, činila mi se zbrkanom. Imao sam užasan osjećaj da mi se sprema reći kako je njezin rad na Peterovu slučaju bio pogreška i kako je konačno došla pameti. Možda su joj prijeli.

"Što dublje kopam po Neubauerovom dosjeu", rekla je šapatom, "postaje sve gadnije."

"Gadnije od bacanja mladih djevojaka s jahti?" "Provela sam više vremena nego što imam provjeravajući ga. Vratila sam se skroz do vremena kad je još bio

u Bridgeportu. Bridgeport nije baš Greenwich sa zemljištima od po četiri jutra. Radi se o bandama i projektima smještaja."

"1962, i ponovno 1965.", nastavila je Pauline, "kad je Neubauer bio u ranim dvadesetima, on i još jedan tip, po imenu Bunny Levin, uhićeni su zbog iznuđivanja."

"Bio je osuđivan? To je super."

"Nije super. U oba slučaja optužbe su odbačene kad su ključni svjedoci tužitelja naglo promijenili iskaz. Jedan od njih je potpuno nestao."

"Dakle, ništa od toga ne možemo koristiti u službenoj istrazi?"

"Ne radi se o tome, Jack."

"Ako želiš odustati, Pauline, jednostavno mi reci. Već si mi neizmjereno mnogo pomogla. Kužim što mi želiš reći za Neubauera."

Izraz lica joj se promijenio i gotovo sam pomislio kako će zaplakati. "Govorim o tebi, Jack. Čuješ li me? Ovi ljudi čine da problemi nestanu."

Htio sam se nagnuti preko stola i poljubiti je, ali već je izgledala dovoljno uplašeno. Nije se činilo kao dobra ideja. Umjesto toga, pružio sam ruku ispod stola i dohvatio njezinu.

"Čemu to?", upitala je.

"Zato što mariš."

"Misliš, zato što mi je stalo, Jack?" "Da, zato što ti je stalo."

40. poglavlje

Pauline nikad nije tako reagirala u svome životu. Ni blizu. Kad su ona i Jack izišli iz Rose Mexicane, osjećala se zbunjeno i razotkriveno. "Zbilja mislim da nas ne smiju vidjeti zajedno", objavila je.

Jack je nabacio blijedi osmeh, ali Pauline gaje ostavila da stoji tu lagano zbunjen i nestala uz ulicu. Bez pogledavanja unatrag, hodala je zapadno do Treće, krenula deset blokova prema centru, zatim skrenula ponovno na zapad, sve do glavnoga središnjeg terminala, gdje je vlak broj šest čekao otvorenih vrata.

Čim su se vrata zatvorila, ravnoteža joj se vratila. Put prema centru uvijek je pružao lijep osjećaj. Putovanje usred dana nosilo je dozu dodatnog zadovoljstva.

Sišla je s vlaka kod kanala i nastavila prema centru pješice, sve dok nije gurnula teška vrata bivše tvornice remenja u Ulici Franklin. Pritiskanje nekoliko dugmića dovelo je do neoznačenog teretnog dizala, koje je vozilo izravno do hale sa šarenom zbirkom artefakata

iz ekscentričnog rezimea njezina vlasnika. Pauline je prošla pored prašnjavog stola za masažu, violončela i cirkuskih štula prema kvadratu svjetla na udaljenom zidu.

Tek kad je stigla do kraja hale, ugledala je kovrčavu glavu svoje sestre Mone, nagnutu nad radnim stolom. Lemila je šiljak na okruglu zlatnu naušnicu, u koju je bilo utisnuto nešto stoje nalikovalo hijeroglifima.

Dvije godine ranije, Mona je objesila o klin svoje cha-cha cipele zbog sigurnosti karijere dizajnera avangardnog nakita. U posljednjih nekoliko mjeseci njezine su

se naušnice, ogrlice i prstenje, sve temeljeno na odljevcima stvarnih Con Edison poklopaca za šahte, izvanredno dobro prodavale po skupocjenim buticima Man-hattana i Los Angelesa.

Mona nije primijetila posjetitelja sve dok Papuline nije sjela pokraj nje na klupu i nježno se, poput sijamske mačke, privila uz nju.

"Onda, kako se zove?" upitala je Mona, ne skidajući pogled s pozadine dvadeset i četiri karatne zlatne naušnice.

"Jack", reče Pauline. "Zove se Jack. Super je." "Moglo je biti i gore", reče Mona. "Mogao je biti John ili Chuck."

"Valjda. To je tip s posla koji živi s djedom i čiji je brat vjerojatno ubijen. Znamo se dva mjeseca, a već zbog njega radim stvari koje me mogu stajati svega što imam. Ono što me stvarno zbunjuje je to što sam više zabrinuta za njega nego za sebe. Mona, mislim da stvarno ima savjest."

"Zvuči kao da si opčarana penisom. Jesi li?"

"Totalno. Jedino što ga još nisam vidjela. Ali sladak je, stvarno. Što je najbolje od svega, čini se da on toga uopće nije svjestan."

"Tipično za tebe", reče Mona. "Pa, što da ti kažem?"

"Nema smisla da mi išta govoriš, samo mi treba zagrljaj."

Mona je isključila lemilo, skinula plastične naočale i rukavice te omotala ruke oko svoje pronicljive, snalažljive i krajnje romantične sestre.

"Budi oprezna", rekla je, "zvuči predobar da bi bio istinit, taj tvoj Chuck."

41. poglavlje

Ozbiljno sam se prihvatio odvjetničkog posla u Mudmanovu slučaju. Zapravo, taj posao bio je jako sličan onome koji sam obavljao tog proljeća na Columbiju u projektu pravosudne pomoći stanovništvu. Nekoliko izdanja Nacionalnog instituta za građansko odvjetništvo bilo je otvoreno na mome stolu. Također i 'Osnove tehnika sudskog procesa' Thomasa Marieta, knjiga koju smo mi studenti prava zvali 'Mariet'.

Telefon je zazvonio i brzo sam podigao slušalicu. Bila je to Montroseova izvršna tajnica, Laura Richardson. Do vraga.

"Bili je tražio da provjerim možete li doći gore", rekla je-

"Nije baš najbolji trenutak", rekao sam. "Do grla sam u poslu."

"Pričekat ću vas kod dizala."

Njezin poziv izazvao je istu bujicu adrenalina kao i prethodni. Ovog sam puta manje brinuo o tome što Montrose ima na umu, a više o tome kako bih ja mogao reagirati. Kako bih barem malo usporio lupanje srca, hodao sam sasvim polako dužinom čitavog kata prije nego sam kročio u dizalo.

"Što vas je zadržalo?" upitala je Laura kad sam stigao na četrdeset i treći kat.

Umjesto da me otprati niz kobni hodnik do Montyje-vog ureda, povela me u elegantnu malu konferencijsku sobu i posjela me za crni stol osvjetljen s četiri prigušena svjetla. Što je sad ovo?

"Ne bi trebalo potrajati dulje od nekoliko minuta. Pričekajte ovdje!", rekla je prije nego je zatvorila vrata. Ako ste radili u velikoj kompaniji, možda ste i bili žrtva ovakvoga beskrvnog nasilja.

Najprije vas pozovu na hitan sastanak, a onda vas dočeka ljubazna tajnica koja vas zamoli za sjednete i čekate.

Slijedio sam upute, ali misli su mi divljale. Zašto sjedim ovdje s rukama na koljenima? Zašto surađujem?

Nakon otprilike desetak minuta nisam više mogao izdržati u toj Vrućoj kutiji'. Odlutao sam vani.

Kad me Richardsonova ugledala kako slobodno še-tam, učinilo mi se da će aktivirati alarm.

"Idem u zahod", pojasnio sam.

Pao joj je kamen sa srca, a lice joj se opustilo.

Vrativši se u konferencijsku sobu, ugledao sam Barryja Neubauera kako tamo sjedi. Umjesto iznenađenja ili šoka koji sam vjerojatno trebao osjećati, činilo mi se kao da je igra započela. Ovo je, zapravo, bila njegova prva reakcija na Peterovu smrt.

"Bok, Jack!", rekao je. "Ne znam je li ti itko spomenuo, ali ja sam klijent ove tvrtke." Povukao je svoj crni talijanski sako, izrađen po mjeri, preko kockastih ramena i sjeo.

Pokušao sam ostati sabran. Bio je samo još jedan prosječno visoki, sredovječni čovjek, ali bio je ulašten i umjetnički dotjeran. Svaki detalj, od savršenog tena do savršene frizure, i tisuću dolara vrijednog okvira za naočale, zborio je o njegovu posebnom statusu u društvu.

"Znaš li zašto sam ovdje, Jack?"

"Konačno si se sjetio izraziti sućut? Kako dirljivo."

Lupio je rukom o stol. "Slušaj, ti drsko mangupsko đubre! Očito si u svoju glupu tikvu utuvio da ja imam nekakve veze s nesretnom smrću tvoga brata. Stoga sam pomislio da bi, umjesto da provodiš svoju amatersku istragu, želio izravno popričati sa mnom."

Iako mi nije ponudio, ja sam odlučio sjesti. "Dobro. Gdje ćemo započeti?"

"Nisam ubio Petera. Tvoj mi je brat bio drag. Bio je dobar mladić s dobrim smislom za humor. I za razliku od ostalih Daninih momaka, ti si mi zapravo drag."

Nisam mogao izbjeći poluosmjeh: "Lijepo je to znati. Kako je Dana?"

"Dana je još u Europi, Jack. Kratki odmor. Sad me slušaj. Jedini razlog zbog kojeg sada s tobom razgovaram je poštovanje i ljubav prema mojoj kćeri. Ne budi toliko naivan da pomisliš kako me možeš blatiti po novinama, upadati na moj posjed i provaljivati u računala mojih kolega bez posljedica. Molim te, smatraj se upozorenim, Jack. A ovo je prijateljsko upozorenje jer, kao što rekoh, drag si mi."

Dok se Neubauer šepurio, pomislio sam na Fentona u vodi s čizmama na nogama, Henka bez posla, Marci i Molly u strahu od vožnje vlastitim automobilom. Kad to više nisam mogao podnijeti, ustao sam i prošao oko konferencijskog stola brže nego je mislio daje to moguće. Savio sam mu ruku iza leđa i zgrabio ga za vrat tako da se nije mogao pomaknuti. Ljeta provedena u gradnji kuće i rintanju u Jepsonovu brodogradilištu učinila su me mnogo jačim nego njega njegov osobni trener.

"Misliš da ti nitko ništa ne može?", izgovorio sam kroza stisnute zube. "E, pa, griješiš. Jel' ti to jasno?" Stisnuo sam mu vrat još malo jače.

"Činiš golemu pogrešku", reče Neubauer iskrivljenog lica. Osjećao je laganu bol. To mi se sviđalo.

"Ne, ti si učinio golemu pogrešku kad si se, zbog tko zna kakvih jebelih razloga, upleo u smrt moga brata. Dokazi su zataškani. Mojim prijateljima se prijeto jer su pokušali doći do istine."

Neubauer se počeo jače otimati, ali držao sam ga čvrsto. "Pusti me, pizdo!", naredio mi je.

"Dobro, u redu", rekao sam i konačno pustio kurvinog sina.

Krenuo sam vani iz konferencijske sobe, ali onda sam se zaustavio i okrenuo prema Neubaueru.

"Kad-tad istina o mome bratu će izaći na vidjelo. Obećavam ti!"

Neubauerova kosa bila je razbarušena, a njegova jakna zgužvana, ali je povratio dobru dozu smirenosti. "A ti ćeš završiti kao tvoj brat", rekao je, "obećavam ti!"

"U redu Barry, čini mi se da smo obojica upozoreni. I drago mi je

što smo obavili ovaj kratki razgovor."

42. poglavlje

Vratio sam se dolje znajući da sam upravo upropastio svoj ljetni posao suradnika, a vjerojatno i svoju odvjetničku karijeru.

Nisam znao je li bilo toga vrijedno, ali činilo mi se da nisam imao izbora. Prije ili kasnije netko se morao suprotstaviti Neubaueru. Bilo mi je drago što sam to bio ja.

Pokušao sam nazvati doma - htio sam ispričati Mačku što se upravo dogodilo i zatražiti njegov savjet - ali linija u mom uredu bila je mrtva.

"Isuse", prošaptao sam, "brži su no što sam mislio." Dvije minute kasnije, telefon je zazvonio. Moja omiljena izvršna tajnica s četrdeset i trećeg kata bila je na liniji.

"Mislio sam da mi je telefon isključen", rekao sam Lauri Richardson.

"Samo su vam onemogućeni odlazni pozivi", rekla je. "Reci mi, kako je netko poput tebe završio na mjestu poput ovoga?", upitala je.

"Činovnička pogreška."

"Pa, upravo će biti ispravljena. Gospodin Montrose želi razgovarati s tobom."

Prespojila gaje. "Što se dogodilo toj ambicioznoj, žestokoj radilici koja je praktički molila za posao?", upitao je Montrose prelazeći na stvar. "Otvorili smo vrata, koja se gotovo nikad ne otvaraju, nekome poput tebe, a ti si nam ih zalupio ravno u lice. Jedina stvar koju si ikad ovdje dobro napravio bila je rad na bezvrijednom pro-bono slučaju."

"Ne govorite valjda o Pothvatu za nevinost?", upitao sam. "Exley mi je rekao da je to duša i tijelo Nelsona, Goodwina i Mickela. To me onda čini dušom i tijelom tvrtke."

"Otpušten si, Mullene!", reče Montrose. Zatim je spustio slušalicu.

Nakon otprilike pet minuta par nabildanih zaštitara, jedan Afroamerikanac, drugi Španjolac, stajali su pred mojim uredom.

Poznavao sam ih iz softball tima tvrtke. "Jack, rečeno nam je da te ispratimo iz zgrade", rekao je niži i širi od njih dvojice. Zvao se Carlos Hernandez. Bio mi je drag. "Također nam je rečeno da ti predamo ovo", rekao je i uručio mi komad papira zvan 'dokument o razrješenju.'

"Stupa na snagu odmah, Jack Mullen otpušten je iz Nelsona, Goodwina i Mickela zbog nerazboritog korištenja tvrtkinog vremena i resursa te zbog ponašanja štetnog po tvrtku", pročitao sam.

"Žao mi je", reče Carlos, slegnuvši ramenima.

Volio bih da vam mogu reći kako sam se osjećao rasterećeno kad sam prošao kroz sjajna, željezna okretna vrata i kročio na ulicu. Istina, bio sam zapravo točno toliko uplašen koliko su Montrose i Barry Neubauer željeli da budem. Odjednom su se moje prijetnje Neubaueru činile smiješnima i šupljima. Znao sam kako sam gore učinio ispravnu stvar, pa zašto sam se onda osjećao takvom budalom?

Odšetao sam kao ošamućen do newyorske javne knjižnice i predivne, drvom obložene čitaonice gdje sam sanjario o svojoj budućnosti kad bih vlakom došao u grad, dok sam još bio u srednjoj školi. Napisao sam pismo Mudmanu. Prenio sam mu vijest kako se njegov stari tužitelj konačno činio voljan ustupiti devetnaest godina stare dokaze iz njegova slučaja za DNA testiranje. Poželio sam mu sreću i zamolio ga da ostanemo u kontaktu ako to bude moguće.

Nazvao sam Pauline iz govornice, ali mi se javila automatska tajnica, a nisam bio raspoložen ostaviti poruku.

Zatim sam pješice prošao gradom do Penn stanice i još jednom otpuzao kući u Montauk. Cijelim sam putem pokušavao riješiti istu zagonetku. Što mogu učiniti da ovo ispravim?

43. poglavlje

Fenton je podigao čašu i nazdravio mome naglom napuštanju užurbanog životnog ritma. "Dobro si postupio, sine. Vratio si se

natrag na našu razinu, ili možda čak malo niže."

"Nedostajao si nam", reče Hank. "Dobrodošao u stvarni svijet."

Bio je petak uvečer u Memory motelu. Članstvo Udruge lokalnih dobročinitelja bilo je nazočno u punom sastavu, a uz datum određen za službenu istragu osjećao se nekakav izazovni joie de vivre.

U ovoj skupini moja nezaposlenost teško je mogla izazvati sažaljenje. Unatoč činjenici da se nezamisliva količina novca rasipala u našem dvorištu, malo je od toga curilo do nas. Nakon što smo usporedili bilješke, postalo je jasno da se svi nalazimo na istoj crnoj listi. A nismo bili paranoični: netko nam jest bio za petama.

"Išao sam od vrata do vrata po cijelome mjestu, ali ne mogu naći posla", reče Hank. "Čak i na mjestima poput Gilbertoa, za koja znam da traže djelatnike, ne žele me ni pogledati."

"Neke bitange mi režu mreže", reče Fenton. "Znate li kako je teško zakrpati mrežu? Da ne spominjem koliko me je strah isploviti sam na brodu."

"Moja je priča još gora", reče Marci, "jer se odnosi izravno na mene. Prije dva tjedna jedan trgovac parkirnim prostorom na Georgica Pondu angažirao me za uređenje prvog autentičnog labirinta u Hamptonima. Sinoć me zove i kaže kako projekt dodjeljuje Libby Feldhoffer.

Rečeno mu je da mu odbor za urbanizam to nikad neće odobriti ako mene angažira."

"Libby Feldhoffer!", reče zgrožena Molly. "Njezin rad je tako prozaičan."

"Znala sam da ćeš biti za mene, dušo."

"Nisam ti namjeravao reći, ali jutros je netko otkazao termin za jedanaest i trideset u posljednji tren", reče Sammy uz novu turu pića.

U tim okolnostima bilo mi je gotovo drago što sam se konačno riješio epiteta zlatnog dečka. Ispio sam piće i bio na povratku s novim kad mi je Logan, barmen koji je radio petkom uvečer, dodao

veliku tvrdu omotnicu.

"Za mene?", upitao sam. "Od koga?"

"Neki tip je to ostavio. Rekao je daje za sve vas."

"Poznaješ li ga?"

"Viđao sam ga u baru, Jack. Jednom je pokušao naručiti martini."

Vratio sam se za stol. "Imamo poštu!"

Dao sam omotnicu Molly i nalijevao svima čaše kad ih je bacila na stol.

"Ne znam jesam li još uvijek spremna na sve ovo, Jack. Zapravo, nisam. Ovo je jezivo. Ovo je mnogo više nego jezivo. Vidiš li ti ovo?!"

Omotnica je sadržavala šest fotografija, po jednu svakoga od nas: Fentona kako sjedi na palubi svoga broda u sumraku; Sammyja kako ispija kavu u Soul Kitchenu; mene kako silazim s BMW-ejca u svome prilazu. Slika Hanka prikazivala ga je u trku preko našeg travnjaka s elektrokardiogramom. Bila je tu i Marci s njezinim klijentom, točno prije nego ju je otpustio.

Na svakoj fotografiji bili smo sami i slikani s leđa. Samo da nas podsjetite koliko smo ranjivi. Mollyna fotografija bila je vrhunac. Ona kako spava u svome krevetu, slikana iz ekstremne blizine. Fotograf nije mogao biti udaljen više od pola metra.

Ispod svake fotografije bili su brojevi: 6-5, 4-3, 10-1, 3 -1. Nije bilo nikakve poruke.

44. poglavlje

Oko ponoći razdragana skupina pridošlica stigla je u Memory. Prednji dio bara, 'našeg' bara, odjednom su preplavili umjetni osmijesi, usiljeni smijeh i piskutavo vikanje u mobitele.

"Kakva rupetina - baš je super!", uzviknu jedan posebno nabrijani pridošlica.

"Jebi se i ti!", uzvрати lokalni mudrijaš. "Vidi ovo", reče Marci, pokazujući na preplanulu spodobu koja je ispijala piće usred te

galame. "To je Horst Reindorf."

Reindorf, bivši profesionalni body bilder, glumio je u petnaestak hit-filmova. Njegov posljednji film, i ujedno Neubauerov prvijenac u filmskoj produkciji, Intergalak-tički kurir, počinje se prikazivati sljedećeg petka u dvadeset i pet tisuća kino dvorana.

"A eno i Dennisa Soohooa", doda Marci, dok su glumci pozirali fotografu.

"Čini mi se kako neki od ovdje nazočnih prate "E! kanal", reče Sammy.

"Kao da ga ti ne pratiš?" energično odvrati Marci.

"Ja ga ne pratim. Živim ga."

"Vjerojatno im je netko u ljetnikovcu preporučio odličan mali lokalni bar", rekoh. "Rekli su im daje dobar za preseravanje."

Horst Reindorf skinuo je svoju majicu bez rukava i stao je omotavati oko glave. Dennis Soohoo zgrabio je slatku djevojku koja je, igrom slučaja, bila mlada Fen-tonova rođakinja. Hvala Bogu što gaje odgurnula! Jedna od najslobodnijih djevojaka iz društva popela se na šank i počela plesati.

"Ako se Barry Neubauer misli kačiti s nama", reče Fenton, "vrijeme je da mu uzvratimo uslugu. Mi ne upadamo na njegove zabave. Trebao bi znati toliko da se ne petlja u naše."

"Mislim da to nije baš najpametnija ideja", reče Molly. "Ozbiljno, Fentone."

"Sigurno si u pravu", reče Fenton, počevši se probijati kroz gužvu. Hank, Sammy i ja ustali smo i krenuli za njim. Zar smo imali izbora?

Nismo shvaćali da se Fenton sprema nasrnuti na društvo s tolikim samopouzdanjem kakvo je imao je Sir Edmund Hillary kad je krenuo na Mount Everest. S njegove desne strane fotograf je namještao izvršnog producenta za krupni plan s Reindorfom i Soohoom. U posljednjem trenutku Fenton se ugurao u kadar. Zabcio je svoju tešku ruku oko glavne face.

"Ne mogu vjerovati da si tu u Memoryju!", uzviknuo je.

Poruka je bila - gdje nisi dobrodošao!

"Oprostite", reče fotograf, "snimamo za Vanity Fair."

"Pa možemo i jednu sa mnom i mojim novim najboljim prijateljem", reče Horst s prepoznatljivom zubatom grimasom. "Jesi li ribar? Smrdiš tako."

"Puno hvala, Horst", reče Fenton. "Ja jesam ribar. Četvrta generacija."

"Neka netko makne ovu šupčinu s Horsta", reče jedan mladi pripadnik studijske ekipe.

Stalni su gosti znali da se nešto sprema. Svi su se stisnuli oko zvijezda i njihovih privjesaka.

"Gospodine fotografe, možete li napraviti dvije, za slučaj da jedna ne ispadne kako treba?", reče Fenton. "Ne fotografiraš se svakog dana s najvećim folirantskim šupkom u čitavom show biznisu. A uz to je još i prijatelj ljigavih Neubauera."

Sljedećih nekoliko minuta zavladao je pomutnja. Reindorf je zgrabio Fentona za vrat. Fenton gaje, s luđačkim izrazom lica, dohvatio neočekivanim udarcem, upotpunjenim uvjerljivim zvučnim efektom. Pogodio je akcijskog heroja posred nosa. Prava krv rasprskala se svud uokolo.

"Mili Bože, što to radiš?", dreknula je uštirkana novinarka u crnom. "To je jebeni Horst Reindorf!" Zahvatom koji je bio daleko izvan opisa njezina radnog mjesta, bacila se na Fentona i počela ga tako bijesno lupati svojim dnevnikom, da se Horst uspio izvući i pobjeći kroz stražnji izlaz.

Ostatak Horstova društva nije bio te sreće. Kad je producent zgrabio pivsku bocu, prikliještio sam ga uz šank i držao ga. Zatim se Hank dohvatio Dennisa Soo-hooa. Soohoo je srušen. Najveća neravnopravnost suprotstavila je Sammyja mladiću iz studijske ekipe. Iako je tip bio za glavu veći i petnaestak kilograma teži, Giamalva ga je nokautirao takvim aperkatom na koji bi i sam Sugar Ray bio ponosan.

Netko bi uistinu nastradao da Belnap i Volpi nisu uletjeli sa svojim

palicama i još jednom učinili Hamp-tone sigurnima za civilizirane građane. Volpi je svoju zagrijao tresnuvši nekoliké glava, i činilo se da u tome uživa.

Mene nije udario, ali me namignuvši upitao: "Kako tvoja djevojka, Jack?"

45. poglavlje

Fixer je već sat vremena stajao u sjeni garaže Mulle-novih kad se zraka svjetla s Jackovog motora probila kroz maglu na Ditch Plains putu. Laktom je gurnuo svoga mišićavog partnera kad se sjajni plavi motor ukazao ispred malene kuće. "Evo dolazi zločesti dečko."

Gledao je Jacka kako gasi motor, spušta nogare i duboko uvlači noćni zrak kroz nosnice. "To malo govno se još naslađuje svojom pobjedom", pomislio je Fixer. Napetost iščekivanja mu se povećala kad je Jack skinuo kacigu, podigao garažna vrata i ugurao motor unutra. Radovao se ovom susretu već nekoliko tjedana.

Sad je Jack otvarao mala vrata sa strane garaže, a Fixer je odbrojavao od tri. Kad je Jack kročio kroz vrata, naletio je izravno na Fixerovu šaku u crnoj rukavici.

Za Fixera, dobro odmjeren udarac bio je jedan od neopjevanih životnih užitaka. Obožavao je način na koji bi utjelovio šok i bol u eksplodirajućem trenutku. Kad je Mišićavko zgrabio Jacka odostraga i podignuo ga, uhvativši ga za kosu, Fixer je očitao bol u Jackovim očima kao čistu desetku. Zatim mu je zadao još jedan udarac, posred lica.

S rukama iza leđa i koljenom na križima, sve što je Jack mogao učiniti bio je neznatan trzaj. Ipak, bio je dovoljan za umanjiti silinu izravnog udarca na tek okrznuti promašaj, zbog kojeg se Fixer sapleo i našao s Jackom licem u lice u mraku.

"Prenesi ovu poruku Neubaueru. Možeš li mi to učiniti?", upitao je Jack. Zatim je čelom pogodio Fixera posred nosa.

Fixer je krvario gore od Jacka, a to ga je nagnalo na ozbiljno

pomišljanje da izvadi svoj lovački nož i raspori Jacka u njegovoj vlastitoj garaži. Umjesto toga, počeo ga je obrađivati objema šakama. Bio je to dobar posao, ako se razumijemo.

Kad se Jack prestao micati, Fixer je prestao promašivati. To ga je dodatno ohrabrilo. Uskoro se osjetio spremnim dostaviti poruku, riječima prateći ritam svog bijesa.

"Da se više nikad" - UDARAC - "nikad" - UDARAC - "nisi zajebavao s ljudima koji su iznad tebe na bilo koji" - UDARAC - "jebeni način!", savjetovao je.

Fixer je imao još mnogo stvari koje je užasno htio skinuti sa srca, ali Jack je već bio blizu nesvjesti.

"A što se tiče Neubauera, reci mu sam."

Negdje na rubu svijesti Jack je to uspio čuti i obećao je sebi da će to i učiniti.

Ali čovjek s crnim rukavicama još nije bio sasvim završio. Podigao je Jackovu glavu za kosu. Zatim mu je prošaptao na uho: "Opameti se. Djed ti je sljedeći na redu, mangupe. S njim će biti lako, Jack. Stvarno je star."

46. poglavlje

Dobiješ borbu i misliš kako je to najbolji sport na svijetu. Poraze li te, grubo, shvatiš kolika si bio budala. Kad sam odlijepio lice s poda garaže i sagledao štetu, znao sam da moram otići u bolnicu.

Mislio sam da ću morati probuditi Mačka ili pozvati Hanka, ali kad sam stao na noge, osjećao sam se sposobnim sam otići do bolnice, a to mi je bila draža varijanta. Ipak sam ušao u kuću pogledati stoje s Mačkom. Spavao je kao osamdesetšestogodišnje dijete.

Uzeo sam ključ i odvezao se očevim starim kamionetom do hitne pomoći u Južnom Hamptonu. Čak i u četiri sata ujutro trebalo mi je trideset i pet minuta za stići tamo.

Inače nema baš mnogo sakaćenja u našem dijelu Long Islanda. South Hampton nije East St. Louis. Kad sam ušao u hitnu, dr. Robert Wolco je odložio križaljku iz New York Timesa i usmjerio

pozornost na moje lice. "Hej, Jack", rekao je, "dugo se nismo vidjeli."
"Bok, Roberte", uspio sam izgovoriti. "Trebaš vidjeti onog drugoga."
"Kladio bih se u to."

"Ja baš i ne bih."

Počeo mi je vrlo pažljivo i temeljito čistiti rane. Zatim me plegao ispod narančastog svjetla, dao mi nekoliko injekcija Novocaina u lice i sašio ga. Osjećao sam kako mi kožu na licu zateže poput vezica na hokejskim klizaljkama. Dvadeset i osam šavova.

Wolco je izjavio kako nikad nije tako dobro nekoga sašio i da će ožiljci sasvim dobro zacijeliti. Nisam bio previše zabrinut. Nikad nisam bio jedan od ljepših u obitelji. Dao mi je plastičnu bočicu Vicodina za rebra (rendgen je pokazao tri napuknuta) i poslao me kući. Ta noć, batine, još su jedna stvar koju sam dugovao Barryju Neubaueru.

A ja jesam zbrajao.

47. poglavlje

Postajalo je gusto. Službena istraga o smrti Petera Mullena samo što nije počela.

U ponedjeljak uvečer Fixer se parkirao otprilike jedan blok dalje od naizgled skromne kuće u Riverheadu na Long Islandu. Vidjela se keramička lončarica na trijemu i antikni vjetrokaz na garaži. Pored poštanskog sandučića u starinskome stilu, na kojemu je žutim dječjim slovima pisalo 'J. Davis', kameni zec odmarao se na stražnjim nogama. Vau.

Za ovaj mali komadić raja, doktorica je provodila četrnaest sati dnevno zatrpana mrtvim tijelima, promišljajući razne teorije o tome kako su dospjeli u to stanje. Njezina je građanska svijest zbunjivala Fixera. Mogla bi zarađivati milijun godišnje na Manhattanu. Umjesto toga ona se mučila s leševima.

Zašto to ljudi rade? Zbog čega im je bitno je li se netko utopio ili su ga potopili? Vjerojatno previše gledaju filmove. Svatko bi htio biti heroj. Pa, znaš što, Jane? Ti nisi Julia Roberts. Vjeruj mi!

Znao je da doktoričin vjerni pas osjeća posljedice ukusne poslastice koju je ubacio kroz mesingani otvor za novine pri dnu vrata - još jedan starinski detalj - nekoliko sati ranije. Trenutačno nije bio baš neki osobit čuvar, ležeći na boku i glasno hrčući.

Fixer je nečujno ušao, prešao preko psa i krenuo stubama prema Janeinoj spavaćoj sobi.

"Evo zašto", razmišljao je, "evo zašto me masno plaćaju."

Jane je, također, spavala. Hej, Jeanie, dobro hrčeš. Ležala, je na plahtama u grudnjaku i gaćicama. Nema je baš nešto gore, primijetio je Fixer, ali pristojne, lijepe noge za doktoricu.

Sjeo je na krevet pokraj nje i gledao je kako diše. Isuse, spava ko' zaklana.

Stavio je ruku među njene noge, od čega je ona skočila u hipu.

"Hej! Kojeg vruga? Tko si ti?", vrisnula je i podigla šake u borbeni stav.

Ali tada je ugledala pištolj i prigušivač namješten na dugu cijev.

"Ti si vrlo pametna žena, doktorica, stoga znaš o čemu se radi, zar ne?"

Klimnula je glavom, a zatim prošaptala: "Da, znam".

"Uskoro će početi službena istraga, a već te je demantirao jedan od tvojih nadređenih. Stoga bi ti trebalo biti mnogo lakše."

Zatim je učinio nešto bezobrazno. Gurnuo joj je cijev pištolja među noge. I trljao. To gaje zadovoljilo.

"Moja si dužnica, Jane", reče i ustade s kreveta. "Nemoj da se moram vraćati ovamo. Jer bih te volio odraditi. I Jane, na tvome mjestu ne bih zvao policiju. I oni su uključeni u ovo. Nazovi policiju i vratit ću se jako skoro."

Napustio je sobu i slušala je kako silazi niza stube. Konačno je udahnula. Ali tada je začula kako je iz prigušenog pištolja ispaljen hitac.

Znala je stoje bitanga učinio i plakala je dok je žurila stubama.

Bio je još uvijek tu, smijuljeći se, ali ipak nije ubio Iris.

"Moja si dužnica, Jane!"

48. poglavlje

Najprije te ubiju. Zatim te blate. To je bio moj jutarnji zaključak toga dana kad sam raširio Star pored svog omleta u 'Estiji'. Uzdahnuo sam, odmahnuo glavom i ponovno se osjećao tužno. Tužno i potpuno usrano.

Još jedan naslov, otisnut velikim, masnim slovima odnosio se na Petera, ali se priča okrenula u potpuno suprotnom smjeru. Sad je tu bilo i drugo mišljenje o uzroku Peterove smrti. **POLICIJA SUMNJA NA SUPARNIŠTVO DILERA DROGE U SLUČAJU MULLENOVE SMRTI.**

Uvodni je paragraf pojašnjavao: "Prema riječima glavnoga detektiva East Hamptona, Franka Volpija, žestoka borba oko teritorija ili neuspjeli dilerski posao dvije su mogućnosti koje policija razmatra u istrazi smrti dva-desetjednogodišnjeg stanovnika Montauka, Petera Mullenena."

Mack je imao pravo. Život je rat.

Volpi je također izjavio kako postoji mogućnost da je Peter Mullen bio pod utjecajem droge u vrijeme smrti te da je zatraženo daljnje testiranje u svrhu utvrđivanja istinitosti te pretpostavke. "Zatražili smo testiranje kako bismo utvrdili eventualnu prisutnost kokaina, alkohola ili marihuane u krvi žrtve", izjavio je Volpi, "a rezultate bismo trebali dobiti prije početka službene istrage."

Neubauerovi odvjetnici koristili su istu strategiju koja je tako dobro upalila O.J. Simpsonu i mnogim drugima. Izbaci dovoljno naizgled mogućih scenarija i postat će nemoguće tvrditi kako ne postoji osnovana sumnja.

Dohvatio sam telefon i konačno uspio dobiti urednika Stara. "Tko vas puni ovim pričama?", upitao sam. "Volpi, zar ne?"

"Nitko nas ničim ne puni. Samo izvještavamo o svemu relevantnom za slučaj. To i jest posao novinara, gospodine Mullen."

"Serete. Zašto, za promjenu, ne objavite istinu?"

Nakon što mi je urednik spustio slušalicu, ponovno sam nazvao i tražio razgovor s Burtom Kearnsom, novinarom koji je napisao prijašnje članke.

"Ne možete dobiti Burta Kearnsa, otpušten je prije tri dana."

Zatim mi je urednik ponovno spustio slušalicu.

49. poglavlje

Stvari su postale još gore kasnije toga jutra. Vratilo me - unatrag.

Pogledao sam neuredni stol Nadie Alper i svojski se trudio prikriti zaprepaštenje. Alperova je bila asistentica okružnog odvjetnika, zadužena za službenu istragu. Stanje njezina ureda, zabačenog na gornjem katu nekadašnjeg Seaford Town Halla, nije ostavljalo dojam visoke organiziranosti i spremnosti. Svaki milimetar njezina stola bio je prekriven policijskim izvještajima i izvještajima mrtvozornika, blokovima, kazetama i zgužvanim vrećicama 'Subway fast fooda'.

Dok je rovarila kroz papire, maleni oblaci prašine presijavali su se u sunčevim zrakama i razbijali od prozore.

"Znam daje ovdje", uporno će, "maloprije sam ga pregledavala."

"Radite li potpuno sami na ovome slučaju?", upitao sam što sam mirnije mogao. Neubauer je imao vojsku odvjetnika Ivy lige, sa satnicom od pet stotina dolara, koji su ga štitili poput pancirnog prsluka. Peter je, činilo se, imao jednu vrlo mladu, nedovoljno plaćenu, preopterećenu asistenticu okružnog odvjetnika, koja je za njega tražila pravdu.

"Imam i detektiva koji, upravo sada, razgovara s ljudima po Montauku", rekla je. "I ne, ovo nije moj prvi slučaj."

"Nisam namjeravao implicirati..." "Moj treći."

Oboje smo žalili stoje toliko dokaza, koji su upućivali na prljavu igru u Peterovom slučaju, bilo temeljeno na pretpostavkama. Naše najjače karte, vjerovala je, bile su Janeino medicinsko izvješće i fotografije izudarano tijela. Konačno je iskopala otmotnicu koju je tražila te smo ju zajedno pregledali. Sadržavala je kopije rend-

genskih slika koje su otkrivale mnogostruke prijelome kostiju, frakture lubanje i potrganu kralježnicu, kao i fotografije Peterova plućnog tkiva.

Kako su nedavno i mene obradili, mogao sam pretpostaviti kakve su bile posljednje minute života mog brata. Od toga mi se sve još jednom zgadilo.

Zakopan negdje pod hrpom papira, telefon je zazvonio. Pokušavajući ga iskopati, laktom je srušila šalicu kave i mlaz je krenuo prema slikama. Prije no što sam ih uspio ukloniti, nekoliko ih se zamrljalo. Pažljivo upijanje papirnatim ručnikom uklonilo je štetu, ali došlo mi je pokupiti ih i otići kući.

"Kako mogu pomoći?", upitao sam na kraju.

"Nikako. Vi studirate pravo, gospodine Mullen. Nama ide sasvim dobro. Vjerujte mi!"

"U redu!", shvatio sam. Što sam drugo mogao reći. "Ipak bih vam mogao pomoći, Nadia. Čak bih vam odlazio po kavu i sendviče."

"Što vam se dogodilo s licem?", upitala je. Shvatio sam kako je njezina odluka konačna i da pokušava promijeniti temu.

"Pretukli su me. Vrlo vjerojatno isti ljudi koji su ubili Petera. Neubauer mijе to učinio."

"Zašto ne podnesete tužbu?", upitala je.

Naborao sam nos i odmahnuo glavom. "Čini mi se da ionako imate dovoljno posla."

50. poglavlje

Sammy Giamalva ponovno je proživljavao noćnu moru, istu onu u kojoj pada i pada, čitavo vrijeme pripremajući se za udar koji se nikad ne dogodi. To mu je bilo treći put u tjednu, tako daje negdje u kutu svog mozga znao daje to zapravo san.

Otvorio je oči i našao se u potpuno drukčijoj noćnoj mori. Ova je bila stvarna.

Na stolici pokraj kreveta sjedio je krupan čovjek s malim, opakim

očima poput svinje. Nosio je fino skrojeno crno odijelo. Noge su mu bile ležerno prekrižene, kao da je gost na nekakvoj koktel zabavi. Umjesto pića držao je pištolj koji je, kao i svoj odvratni osmijeh, uperio prema Sammyju.

"Ustaj, Sammy", reče Fixer, "treba mi šišanje." Snažno je prislonio pištolj na Sammyjev vrat i poveo ga stubama u kuhinju.

Još uvijek držeći pištolj uperen u Sammyja, sjeo je na veliki stolac pred dugim ogledalom. Prstima slobodne ruke prolazio je kroz svoju rijetku svijetlo smeđu kosu. "Što misliš, koja mi dužina odgovara, Sammy?", upitao je. "Ako je jako skratim, izgledat ću kao nacist. Ako je pustim, izgledat ću kao šupak s frizurom."

"Kraće je bolje", Sammy je pokušao reći, ali su mu usta bila tako suha da je više zvučalo kao da se nakašljao.

"Ne zvučiš baš sigurno, Sammy?!" "Siguran sam." Ovaj put je uspio izgovoriti riječi. Očajnički je pokušavao sagledati situaciju. Sjetio se što se dogodilo Peteru. Da ne spominjemo Fentona Gidleya. Ovaj je tip odgovarao Fentonovu opisu, čak i po ožiljku na licu.

"Čini mi se da kužiš kako nisam došao skroz u Fag Harbour radi sisanja."

Sammy je kimnuo glavom i počeo širiti najlonski bijeli ogrtač za šišanje. Pokušavao je smisliti nekakav plan. Nešto što bi ga održalo na životu. Čovjek s opakim očima bio je pun sebe. Možda bi se s time mogao poigrati.

"Tu ste zbog onoga što se dogodilo u Memoryju?", ponovno progovori Sammy.

"To sam već riješio. Ta stvar i nije bila bogzna što. Ovdje sam zbog onog što se dogodilo na plaži."

Kad je Sammy reagirao zbunjenim pogledom, tip reče: "Ne trebaš biti tako tužan. Sve što tražimo su negativni. Nema smisla dalje se pretvarati. Igra je gotova. Ja pobjeđujem. Ti gubiš."

Čovjek na brijačkom stolcu izgovorio je te posljednje riječi s užasnim prizvukom konačnosti. Bilo je gore nego stoje Sammy mislio. Nije se radilo o zastrašivanju. Uopće se nije radilo o istrazi.

"Samo naprijed", reče Fixer, "još uvijek mi treba šišanje. I prihvaćam tvoj savjet po pitanju dužine."

Uskoro je njegova kosa, poput svježeg snijega, padala na plastično platno prostrto ispod stolca, i unatoč svemu, Sammy je upao u smirujući, znalački ritam svoga posla. Odreži, pomakni, povuci! Odreži, pomakni, povuci! Zaboravio je da tip ima pištolj u ruci.

Jednostavna fraza lupala mu je glavom: "UČINI NEŠTO ILI UMRI! UČINI NEŠTO ILI UMRI!"

Sammy se usredotočio na posao kao da mu život ovisi o tome i kad se Fixer nagnuo prema naprijed, kako bi Sammy skinuo najlonski ogrtač, nije mogao ostati neimpresioniran. "Sad znam zašto one bogate dame putuju skroz dovde."

"UČINI NEŠTO ILI UMRI!"

"Još samo malo", reče Sammy, tapkajući ga lagano po ramenu. Podsmjehnuo se, a zatim ponovno namjestio u stolcu. Kad je pogledao u ogledalo, vidio je Sammyjevu desnu ruku kako prelijeće preko njegovih prsiju.

Do vraga, nije mogao vjerovati. "Ne ovaj jadni mali peder. Ne ovdje - ne ovako. Oh, Isuse, ne!"

Rez žileta bio je tako brz i čist da Fixer nije bio siguran je li mu grkljan upravo prerezan, sve dok nije ugledao kako mu se još jedna, ružičasta usna šupljina otvara pod bradom. Tada, dok gaje frizer iza leđa snažno, u bijesu, držao prikovanim za stolicu, proživljavao je posljednje iznenađenje svog života i gledao kako život štrca iz njega.

"Tko će ovo riješiti?", bile su njegove posljednje riječi.

Kad je Sammy popustio stisak, krupni čovjek skliznuo je iz stolca na plastičnu tkaninu na podu. Sammy je duboko udahnuo i pokušao sagledati sav taj nered. Brzo. Isuse, ubio je tog tipa. Ništa tu više nije mogao promijeniti.

Pribravši se, krenuo je uza stube i spakirao se. Zatim je pošao u garažu i izvukao nekoliko litara benzina iz svog automobila. Namočio je brvnaru, od ugla do ugla. Potom je ubacio upaljeni

Zippo upaljač.

Dok je stiglo prvo vatrogasno vozilo od Sammyjeva 'Soul Kitchen' ostao je upravo Zippo. Ništa.

51. poglavlje

Pripremao sam nekoliko zabilješki koje sam namjeravao dati Nadiji Alper kad sam začuo Mackov glas kako zvoni odozdo: "Jack, izađi vani. Stigla ti je djevojka. Lijepa kao uvijek."

Pauline je jedva uspjela izići iz automobila, a Mack je već insistirao da ostane na večeri. Desetak minuta kasnije, objavio je da napušta nas 'golubiće' kako bi ispitao raznoliku ponudu poznatijih prodavaonica povrća i ribarnica u Montauku. "Ostaješ na večeri!", rekao je Paulini, a ona se nije ni pokušala suprotstaviti.

Dva i pol sata kasnije, dok se sunce gubilo na horizontu, trijumfalno se vratio. U jednoj ruci držao je prvi domaći ljetni kukuruz. U drugoj - tri debela odreska sabljjarke.

"Sal se kune dušom svoje majke da ih je jutros odrezao od sto i pedeset kila teške ribe", hvalio se.

Nakon što je odložio svoje blago, otvorio je tri piva i pridružio nam se na trijemu, gdje smo ga upoznali s najnovijim Paulininim otkrićima glede Barryja Neubauera.

Nakon što nas je saslušao, rezimirao je jače strane svakoga od nas po pitanju pripreve hrane. Zatim je podijelio zadatke. Ja sam krenuo u garažu iskopati stari roštilj. On i Pauline nestali su u kuhinji.

Sama prisutnost Pauline sve nas je činila sretnim. Prvi put nakon mnogo godina, kuća je imala ozračje doma, a ne prenoćišta izgubljenih momaka. Mack je bio izrazito euforičan. Kao da mu je netko podvalio tabletu ecstasyja. Dok sam razbijao ugljen, on bi svako malo dolutao iz kuhinje, samo da bi stao pored mene i pokazao svoju privrženost.

"Znam kako umireš od želje da mi kažeš koliko jako voliš Pauline, pa zašto to onda ne skineš sa srca?", rekao sam.

"Trebaš je vidjeti kako priprema preljev za salatu, Jacksone. Madam Curie u malome. Od srca ti preporučam da se oženiš ovom djevojkom. Još večeras, ako je moguće."

"Još je nisam ni pipnuo."

"E, pa što s tim?"

"Mackline, mogu li ti postaviti jedno osobno pitanje? Kao Mullen Mullenu?"

"Pa naravno, samo izvoli!" "Misliš li da je žar dobar?"

"Pričam ti o čežnji ljudskog srca, a ti mi postavljaš pitanje o žaru. Ispeci prokletu ribu, Jack! Pokaži da i ti možeš nešto napraviti kako treba."

"Sviđa mi se, u redu?", konačno sam izgovorio uznemirenim glasom.

"To nije dovoljno, Jack. Ova zaslužuje više od 'sviđa mi se'."

"Mack, znam što zaslužuje."

Trideset minuta kasnije, svi smo sjeli na stražnji trijem za savršenu ljetnu večeru.

Sue je bilo baš kako treba - sabljarka, kukuruz, vino. Čak je i Paulinin preljev opravdao očekivanja.

Svi smo bili pomalo umrtvljeni nakon jela. Pogledao sam Mackovo smežurano lice. Izgledalo je kao osvjetljeno iznutra, poput lanterne. Pauline je izgledala opuštenije i slađe nego što sam je ikad vidio.

Mack je izgnjavio Pauline pitanjima o njezinu djetinjstvu u Michiganu. Otkrila nam je kako joj je otac umirovljeni detroitski policajac, a majka joj predaje engleski u srednjoj školi. Većina njezinih teta i ujaka radila je u automobilskoj industriji.

"Kako su ti se roditelji susreli?", upitao je Mack, još uvijek uporno upravljajući razgovorom.

"Otac mi je majčin drugi muž", reče Pauline. "Njezin prvi bio je krupni tip iz staroga kvarta, loše naravi, po imenu Alvin Craig. Crag je bio vozač utrka, razbijač, neprestano u sukobu sa zakonom, i jednom, kad je bio pijan, istukao je moju majku. Posljednji put kad

je to pokušao bila je pet mjeseci trudna sa mnom. Pozvala je policiju. Policajac koji je stigao u kuću također je bio krupan i jak čovjek. Pogledao je majku i zamolio Alvina da malo popričaju pred kućom. Moji su živjeli u jednoj od malenih kućica u nizu, i gotovo čitav sat Alvin i policajac sjedili su na stubama pred kućom. Nije bilo nikakvog sukoba. Nikakve vike. Nijedan od njih nije niti povisio glas. Kad su ustali, Alvin se popeo u kuću, ubacio svoje stvari u dva kovčega i nestao zauvijek. Policajac je ostao na kavi, a nekoliko mjeseci kasnije moja je majka imala novog muža. Možda nikad ne bih doznala istinu da jednog dana, kad mi je bilo petnaest godina i kad sam se ponašala kao totalno derišće, nisam nazvala svog oca šupčinom. Majka mi se razbjesnjela. Odlučila je kako je došlo vrijeme da saznam kako su se susreli i zaljubili jedno u drugo. Zapravo su jako dobar par."

Tu priču bilo je teško nadmašiti, pa Mack nije niti pokušao. Ipak, ponudio je doživljaj iz djetinjstva kada su on i njegov najbolji prijatelj Tommy McGoey skočili na kamion i proveli tri dana lutajući po Dublinu, spavajući pod kolima i živeći na ukradenom mlijeku i pecivu, očarani svime što su im oči vidjele.

Pauline gaje inspirirala da iskopa priče koje[^]su, čak i meni, bile nove. Eto, toliko je ugodna bila ta večer, kad se prijateljstvo čini tako čvrstim kao obitelj, a obitelj tako laganom i bezbrižnom kao prijateljstvo. Bilo je predobro da bi potrajalo. Nešto prije ponoći začuli smo kako je netko u prilazu zalupio vratima automobila. Zatim zvuk cipela koje gaze po šljunku.

Kad sam se okrenuo pogledati, ugledao sam Danu kako hoda prema nama kao visoki, plavokosi duh. "Ah, mi o vuku", reče Mack.

52. poglavlje

Kroz trideset mučnih sekundi pogledi izmijenjeni za stolom bili su brzi i žestoki kao kabuki drama. "Nemojte biti tako uzbuđeni što me vidite", napokon je rekla Dana. Okrenula se prema tamnokosoj stranki-nji.

"Ja sam Dana. Jackova djevojka. Valjda." "Pauline."

Nakon hitnog, pomirbenog slijeganja ramenima prema Paulini, okrenuo sam se ka svojoj samozvanoj djevojci.

"Pauline je moja jako dobra prijateljica iz Nelsona, Goldwina i Mickela", rekao sam i u tome trenutku požalio što sam to izgovorio.

"Gdje, koliko sam imala čuti, više nisi zaposlen."

"Ponudili su mi zlatni padobran."

"Pa, čime se baviš?", upita Dana Pauline. "Jesi li odvjatnica?"

"Ja sam istražiteljica", reče Pauline jednoličnim i neutralnim glasom. "Što istražuješ?"

"I ti zvučiš kao istražiteljica", reče Pauline. Toplina i otvorenost večeri bili su još samo sjećanje.

"Oprosti, samo pokušavam ćaskati."

Što se tiče Mačka, on još nije progovorio ni riječ. Kako bi potpuno pokazao na čijoj je strani, nije čak ni pogledao Danu. Nije pogledao ni mene, ali nisam mu morao vidjeti lice kako bih shvatio koliko je uzrujan i da sve ovo drži mojom pogreškom.

Pauline, prosjedivši dovoljan dio ove saponice, ustala je namjeravajući otići. "Večera je bila odlična", rekla je, smiješeći se Mačku. "Kao i sve ostalo."

"Ti si bila daleko najbolji dio, djevojko", reče Mack, ustajući i pružajući joj dugi zagrljaj. "Dopusti da te otpratim do automobila."

"Ne moraš ići", rekao sam.

"Oh, da, moram", reče Pauline.

Zatim su ona i Mack krenuli s rukom pod ruku, kao da Dana i ja uopće nismo bili nazočni.

"Dopusti da te ja otpratim, Pauline", rekao sam. "Molim te. Moram razgovarati s tobom."

"Ne", rekla je Pauline, ne okrenuvši se. "Ostani i razgovaraj sa svojom djevojkom. Sigurna sam da imate dosta toga za nadoknaditi."

53. poglavlje

Nadam se da vas nisam prekinula u nečemu", reče Dana. Usne su joj bile napućene, ali oči su joj se podlo smiješile.

"Da, naravno. Što radiš ovdje, Dana?" "Pa ne možeš očekivati da se djevojka preda bez borbe", rekla je, uz jedan od svojih šarmantnijih, samodopadnih osmijeha.

"Nismo se čuli ni vidjeli više od dva mjeseca. To je bila tvoja ideja, sjećaš li se?"

"Znam to, Jack. Bila sam u Parizu. I Firenci. Barceloni. Trebalo mi je vremena za razmišljanje."

"Dobro, Dana, što si to zaključila u Europi? Da se ne sviđaš sama sebi onoliko koliko si mislila?"

"Doveo si me u nemoguću poziciju, Jack. Moram birati između tebe i oca."

"Lagana dilema, očito. Tatica te počastio putovanjem u Europu, zar ne?"

"Ponekad nemaš pojma o onome o čemu pričaš, Jack. Moj otac je na puno načina predivan čovjek. Predivan je prema mojoj majci. Slijepo me podržavao u svemu što sam ikad pokušala učiniti. Osim toga, on je moj prokleti otac. Što hoćeš od mene?". Zbog njezine kćerinske odanosti, zapravo sam osjetio kako mi nedostaje moj otac.

"Pa, što te dovelo ovdje večeras?" "Ti", reče Dana, pomno zureći u mene. "Nedostajao si mi više nego što sam očekivala. Ti jesi poseban, Jack!" Kad mi je dotaknula ruku, gotovo sam poskočio.

"Bože, mrziš me, zar ne?" Suze su joj navrle u oči. "Oh, Jack. Zar mi nemaš ništa za reći?"

"Pretpostavljam da si čula za službenu istragu", rekao sam.

Trgnula je glavom, a plava je kosa zalepršala.

"Ne vjerujem da itko stvarno misli kako je moja obitelj imala ikakve veze s Peterovom smrću. A ti, Jack? Zbog čega uopće misliš daje Peter ubijen?"

"Tijelo mu je bilo prekriveno modricama, Dana. Pretučen je na

tvojoj plaži. Volio bih da si ga vidjela."

"Mnogi vjeruju kako je oluja mogla biti uzrok tome."

Još uvijek nisam mogao sasvim povjerovati daje Dana potpuno prešla na drugu stranu. Ali znao sam da bi bila ludost upoznati je i sa čime od onoga što smo Pauline i ja saznali.

"Dana, nije te bilo onda kad sam te stvarno trebao, a trebao sam te", rekao sam joj.

Suze su joj klizile niz obraze. "Žao mi je, Jack. Kako da ti to dokažem?"

"Rekla si neke stvari prije nego si otišla. Zatim nijednom nisi nazvala ili pisala. Čak ni razglednicu. A sad se jednostavno pojavljuješ?"

Obrisala je lice. "Jack, pođimo nekamo. Mogli bismo uzeti sobu. U Memoryju. Molim te, moram razgovarati s tobom!" Ispružila je ruke i zagrlila me. Osjećaj koji me obuzeo bio je mnogo više od krivog. Odmaknuo sam se.

"Ne idem u Memory, Dana. Mislim da bi trebala otići."

Prekrižila je ruke i ljutito me pogledala. Transformacija je bila prilično zadivljujuća.

"Dobro, tko je ona, Jack? Kuja koja je maloprije bila ovdje?"

"Vrlo dobra prijateljica. Pomaže mi oko slučaja. Sad sam se sjetio, kako Volpi?"

Dana se ukočila, a zatim poskočila iz sjedalice. Nije više slinila. Sad je jednostavno bila ljuta. Tatina mala curica jako je nalikovala tatici.

Kad je Dana otišla, ušao sam u kuću, prošao pokraj smrknutog Mačka koji je gledao utakmicu Yankees - Red Soks, i pokušao dobiti Pauline na mobitel.

Ili gaje isključila, ili mi se nije htjela javiti.

54. poglavlje

Izišao sam s Guinnessom u ruci na prednji trijem i gledao vikendaše koji su kasno kretali natrag u grad. Uskoro će Hamptoni ponovno

postati sigurni za uspavane mještane. U međuvremenu, sjeo sam na hladni kamen i premotavao večer unatrag u glavi. Kakva jebena katastrofa! Čak sam se počeo pitati je li Dana znala daje Pauline ovdje. Ne bih joj to nikad oprostio.

Već je bilo prilično kasno, a gledanje terenaca kako promiču bilo je poput brojenja ovaca. Gotovo sam bio zaspao kad je policijski auto zaškripao iza ugla.

Na moje iznenađenje, skrenuo je u naš prilaz i naglo zakočio. Frank Volpi i narednik koji mi nije bio poznat iskočili su iz auta. "Koji vrag...?"

"Mogu li ti postaviti nekoliko pitanja?", upitao je Volpi stigavši do trijema.

"Zar je bitno što ja mislim, Frank?" "Zapravo i nije. Gdje si bio večeras?" "Ovdje. Zašto?"

"Netko je upravo spalio kuću Sammyja Giamalve, do temelja", rekao je. "Profesionalno. Prilično smo sigurni, s njim unutra."

Kao da me netko udario tavom po glavi. Sjetio sam se fotografija Sammyja u kuhinji - onih koje nam je netko ostavio u Memoryju. Sammy, s cigaretom u ustima i šalicom kave u ruci. Prikazivala je živahnog dvadesetjed-nogodišnjaka, kojega je netko uhodio dok je radio ono što voli. Portret stiliste u mladim godinama.

Zatim su mi bljesnuli parovi brojeva sitno napisani ispod svake od fotografija. Najednom sam shvatio da su predstavljali izgleda, a Sammyjevi (6-5) su bili najlošiji.

Volpi mi se još uvijek unosio u lice. "Ima li netko tko može potvrditi da si posljednjih par sati bio ovdje?"

"Što je, Frank, stvarno misliš da sam ja spalio Sam-myjevu kuću? Kad više nemam obitelji, okomio sam se na prijatelje?" Koliko god sam bio bijesan, to nije bilo ništa u usporedbi s panikom koja me uhvatila zbog opasnosti kojoj sam izložio svoje prijatelje.

"Smeta li ti ako policajac Jordan i ja pogledamo uokolo?", upitao je Volpi.

"Zapravo, da, smeta mi", rekao sam, ali Jordan je već bio krenuo

prema garaži. "Hej!", viknuo sam. "Ne možete tamo ući."

Krenuo sam za njim i stao pored njega kad je podigao vrata i obasjao svojom svjetiljkom natrpani prostor. Zraka se polako pomicala preko tamno plavog sjaja Pe-terova motora.

"Kakav lijepi skuter", rekao je podrugljivo. "Oko dvadeset tisuća, zar ne?"

"Ovo što radite je ilegalno", rekao sam. "Ma dajte?! Izlazite iz garaže."

Sagnuo se s namjerom da otvori netaknutu malu BMW kutiju s alatom. Kojeg lije vrağa tražio?

Zakoračio sam i zgrabio mu ruku. "Molim vas da sada odete! Maknite se od motora!"

Jordan se podigao i bacio mi se u prsa, gurnuvši me na Volpija koji je došao za nama u garažu. Volpi mi je odmah uhvatio ruke. Ostalo je prepustio Jordanu.

Ako prvi udarac nije ponovno slomio moje gotovo zacijeljeno rebro, drugi sigurno jest.

"Uhićen si zbog ometanja policijske istrage i napada na policajca", reče Volpi. Likovao je dok mi je stavljao lisice i odvlačio me do auta. Nije se potrudio pročitati mi moja prava i shvatio sam poruku: Nisam ih ni imao.

55. poglavlje

"Hajde, hajde, budi se!"

Zvuk metalne šalice koja lupa po rešetkama prenuo me iz sna u kojem sam pokušavao spasiti Petera i Sammyja. Poskočio sam i u panici pogledom preletio ćeliju. Potom sam ugledao Mačka s usranim izrazom na licu, malom zamašćenom papirnatom vrećicom pod rukom i starom metalnom šalicom za kampinganje u ruci, koju je sigurno tražio čitavo jutro.

"Diži se iz kreveta, ti ljenčino. Upravo sam ti platio jamčevinu."

"Drago mi je što te vidim, Mackline. I hvala ti za ovu malu

predstavu zatvorske pobune."

Navukao sam odjeću, a Paul Infante, policajac koji je radio noćnu smjenu, pojavio se pred ćelijom. Izdvojio je ključ pričvršćen za remen dugim, tankim lancem i velika poluga pomakla se uz odjekujući zvon. Povukao je teška vrata prema sebi, i ja sam kročio natrag u svijet.

"Jack Uragan Mullen", reče Macklin, lupivši me po ramenu. "Čak ni šest sati u Hiltonu East Hamptona ne bi moglo slomiti tog čovjeka."

"Dosta je bilo, Mackline".

Kad smo se popeli gore, Infante mi je uručio omotnicu s mojim satom i lisnicom, te sam potpisao službenu izjavu da ću se pojaviti pred sudom zbog miješanja u policijsku istragu. Optužba zbog napada na policajca bila je odbačena.

"Trebali bismo posjetiti Sammyjevu majku danas poslijepodne", reče Mack smrknuto. "Mi smo jedini koji znaju kako se osjeća."

"Vjerojatno će reći kako je i to bila nesreća", rekao sam.

"Samoubojstvo, možda."

Opisao sam mu posjet Volpija i Jordana i kako su nevjerojatno napasni i napuhani bili.

"Misliš li da se mogu izvući s tim?", upitao sam.

"Naravno. Čini se kako upravo jesu."

Kad smo skrenuli iz prilaza, zgrabio sam vrećicu Dreesenovih krafni iz Mackova krila. Unutra su bile tri - tamna, mekana i posuta mrvicama. Ako je to uopće moguće, činilo mi se da ih je moja prva noć provedena u zatvoru učinila ukusnijima nego ikad.

"Reci mi nešto", reče Mack, zgrabivši posljednju krafnu prije nego je takla moje usne, "osjećaš li se još uvijek kao čovjek koji će prokleti sustav baciti na koljena?"

56. poglavlje

Čekalo me je to saznanje. Istraga o smrti moga brata vodila se u sportskoj dvorani srednje škole u Mon-tauku. Nisu mogli izabrati

gore mjesto. Godinama smo nedjeljom Peter i ja tamo igrali košarku. Svake nedjelje. Dok sam koračao s Mačkom do naših mjesta, još uvijek mi je u ušima odzvanjalo lupanje košarkaške lopte o svijetli parket.

Kad sam sjeo, sjetio sam se prvog vikenda kad smo kao djeca kriomice ušli u dvoranu. Fenton je nabavio ključ, i nakon što smo sakrili bicikle u grmlje, okupili smo se oko njega kad ga je gurnuo u bravu. Nekim čudom, odgovarao je. Ušli smo kroz mala sporedna vrata u beskrajni mrak, zaprepašteniji nego da smo provalili u katedralu sv. Patricka. Hank je pronašao prekidač i čitavi prostor, sa sjajnim drvenim podom i bijelim pločama od pleksiglasa, zasvijetlio je poput žarko obojanog sna.

Ujutro, prije početka istrage, više od dvjesto sklopivih sjedalica posloženo je u duge redove preko terena. Ljtidi koji su u njima sjedili već su barem jednom bili ovdje, ili kao maturanti, ili kao ponosni roditelji, ili oboje.

Marci je sačuvala posljednja dva slobodna mjesta u prvome redu za Mačka i mene. Pogledao sam uokolo i primijetio Fentona i Molly, Hanka i njegovu ženu te nebrojeno mnogo prijatelja iz mjesta. Ali ne i jadnog Sammyja Giamalvu, naravno. Nismo morali dugo čekati akciju.

"Počujte! Počujte!", proglasio je službenik suda, koji je tog jutra doputovao iz Riverheada. "Sve osobe koje imaju obvezu prema Vrhovnom sudu okruga Suffolk, molim vas, neka pozdrave časnog suca Roberta P. Lilliana."

U svome strogome, crnom ogrtaču sudac je izgledao kao govornik na dodjeli diploma. Ušao je u dvoranu iz male kafeterije i zauzeo svoje uzvišeno mjesto.

Što se tiče publike, činilo se daje sve to bila lokalna svjetina, ali što se tiče onih koji su došli poslom, vrlo se lako moglo primijetiti kako odnos snaga opasno preteže na protivničku stranu. Sjedeći rame uz rame, za dugim uskim stolom, okrenuti prema sucu, sjedila su tri starija partnera iz Nelsona, Goodwina i Mickela, predvođena ni s kim drugim no Billom Montroseom. Iza njih, poput ponosnih

sinova, sjedila su tri pripravnika tvrtke koja su najviše obećavala.

Za suprotnim stolom sjedila je tridesetjednogodišnja okružna odvjetnica Nadia Alper. I četiri prazna stolca. Alperica je pila Coca-Colu iz velike boce i bilježila natuknice u žuti blok.

"Nema čak ni pomoćnika", primijetio je Mack.

Lillian, nizak i jak čovjek u kasnim pedesetima, izvijestio nas je sa svoje katedre da će se, iako nema optuženika, cjelodnevni proces istrage odvijati kao suđenje bez porote. Svjedoci će biti pozivani svjedočiti pod zakletvom; ograničeno unakrsno ispitivanje bit će dopušteno ako on to ocijeni relevantnim. Drugim riječima, on je bio Bog.

Prepustio je riječ Neubauerovom odvjetničkom timu i Montrose je pozvao Triciju Powell, dotjeranu tamnokosu ženu, u svojim dvadesetima.

Nikad prije nisam vidio Powellicu i razmišljao sam gdje li se ona uklapa.

Uz Montroseovo vođenje, Tricia Powell svjedočila je kako je bila gošća na Neubauerovoj zabavi uoči Dana sjećanja. Pred kraj večeri prošetala je do plaže.

"Jeste li ikoga vidjeli dok ste šetali?", upitao je Montrose.

"Ne, sve dok nisam stigla na plažu", rekla je Powellica. "Tada sam ugledala Petera Mullena."

Poskočio sam u stolcu. Ovo je u dva mjeseca bila prva potvrda da je netko vidio Petera nakon njegove stanke za večeru. To je izazvalo golemi žamor u dvorani.

"Što je radio kad ste ga vidjeli?", upita Montrose.

"Buljio je u valove", reče Powellica. "Izgledao je tužan."

"Jeste li znali tko je on?"

"Ne, ali prepoznala sam daje to čovjek koji mi je parkirao automobil kad sam stigla. Kasnije sam, naravno, vidjela i njegovu fotografiju u novinama."

"Što se dogodilo te večeri? Recite nam točno što ste vidjeli!"

"Popušila sam cigaretu i uputila se natrag. Ali kad sam krenula, začula sam pljusak i okrenula se te ugledala Petera Mullena kako pliva kroz valove."

"Je li vam se to učinilo neobičnim?"

"Oh, da, apsolutno. Ne samo zbog veličine valova, nego i zbog toga stoje voda bila jako hladna. Ranije sam bila umočila nogu u more i doživjela šok."

I ja sam. Ova žena, tko god daje bila, lagala je do besvijesti. Nagnuo sam se prema Nadiji Alper i došapnuo joj kratku poruku.

Kad je Montrose završio, Alperica je ustala kako bi ispitala Powellicu.

"Po kojoj liniji poznajete Barryja Neubauera?", upitala je.

"Kolege smo", reče Powellica, sasvim opušteno. Htio sam ustati i ošamariti ju.

"Radim u Odjelu za promociju unutar Mayflower kompanije."

"Drugim riječima, radite za Barryja Neubauera." "Volim misliti da smo, također, prijatelji." "Sigurna sam da ćete od sada i biti", reče Nadia Alper.

Podrugljivo smijanje u dvorani prekinula je oštra opaska Lilliana. "Vjerujem, gospođice Alper, kako ubuduće neće biti potrebno upozoravati vas da se suzdržite od ovakvih komentara."

Okrenula se natrag prema svjedoku. "Ovdje imam popis svih koji su bili pozvani na zabavu te večeri. Vaše ime ne nalazi se na tom popisu, gospođice Powel. Imate li kakvo objašnjenje zbog čega?"

"Srela sam gospodina Neubauera nekoliko dana prije zabave na jednome sastanku. Bio je ljubazan pozvati me na zabavu."

"Shvaćam, a kada ste stigli na zabavu?", upitala je Nadia.

"Neobično rano, moram priznati. U sedam sati, možda u sedam i pet, najkasnije. Sa svim tim poznatim osobama - nisam htjela propustiti ni minute."

"I Peter Mullen je parkirao vaš auto?"

"Da."

"Sto posto ste sigurni, gospođice Powell?" "Apsolutno. Bio je... pamtljiv."

Alperica je otišla do svog stola, zgrabila fascikl i pristupila sucu. "Želim predati sudu potpisane izjave trojice kolega Petera Mullena te večeri. One pokazuju kako je preminuli stigao na posao s najmanje četrdeset minuta zakašnjenja. Stoga, nemoguće je da je on parkirao automobil gospođice Powell, ili bilo čiji drugi automobil prije sedam i četrdeset."

Mnoštvo se ponovno uskomešalo. Došaptavanje je postalo glasnije. Ljudi su bili vidljivo ljuti.

"Imate li ikakvo objašnjenje za ovu podudarnost, gospođice Powell?", upitao je sudac.

"Mislila sam da mi je on parkirao auto, gospodine suče. Pretpostavljam kako je moguće da sam ga vidjela u nekom kasnijem trenutku na zabavi. Izgledao je jako dobro. Možda mi je zbog toga njegovo lice ostalo u sjećanju."

Komešanje je postalo toliko intenzivno kad se Nadia Alper vratila na svoje mjesto, daje Lillian morao udariti svojim čekićem i ponovno zatražiti tišinu.

"Alperica nije sasvim loša", reče Mack. "Ocijenio bih ovu rundu neriješenom."

57. poglavlje

Ovo je bilo bolno. Htio sam ja biti taj koji će voditi unakrsno ispitivanje, prigovarati svakoj rečenici Billa Montrosea, njegovom blaziranom držanju, čak i njegovom prokletome plavome sakou i sjajno sivim hlačama. Izgledao je kao da će poći u "Bath & Tennis Club" čim se ova beznačajna stvar privede kraju.

Montroseov sljedeći svjedok bio je doktor Ishier Jacobson, koji je prije više od desetljeća dao otkaz na mjesto Okružnog mrtvozornika Los Angelesa, kad je shvatio da može pet puta bolje zarađivati kao stručni svjedok.

"Doktore Jacobson, koliko dugo ste radili kao glavni patolog u

bolnici Cook Claremont u Los Angelesu?" "Dvadeset i jednu godinu, gospodine." "Kroz to vrijeme, doktore, koliko ste približno puta bili pozivani pregledati žrtve utapanja?"

"Vrlo mnogo, nažalost. Plaže na području Los Angelesa su iznimno posjećene i prepune surfera. Ukupno sam radio na više od dvjesto slučajeva utapanja."

Montrose je pogledao suca Lilliana, a zatim ponovno doktora Jacobsona.

"Znači, ne bi bilo pretjerivanje reći daje ovo područje u kojemu vi imate izuzetnu razinu stručnosti."

"Vjerujem da sam pregledao više žrtava utapanja od bilo kojeg aktivnog patologa u Sjedinjenim Državama." "I što ste zaključili u vezi sa smrću Petera Mullena?" "Kao prvo, da se utopio. Kao drugo, da je njegova smrt bila ili nesretan slučaj, ili samoubojstvo."

Nije da nisam znao kako je lako naručiti stručno svjedočenje. Ako si klijent to može priuštiti, uvijek može dovesti nekoga tko će dati drugo mišljenje te žestoko proturječiti bilo čemu što optužba predoči. Preokret i odvjetničko nadmudrivanje jednostavno su ostavljali drukčiji dojam kad je žrtva ubojstva bio moj brat.

"Kako opisujete stanje tijela, doktore Jacobson?" Fotografije preminulog, nastale nakon što ga je izbacilo more, prikazuju kako je bio jako izranjavan, a spekuliralo se i daje pretučen."

"Kao što znate, toga je vikenda oluja prolazila Hamp-tonima. Pri takvim valovima jako izranjavano tijelo je prije pravilo, nego iznimka. Imao sam priliku pregledati nekolicinu tijela žrtava utapanja u slučajevima gdje prljava igra nije dolazila u pitanje. Vjerujte mi, izgledala su izudarana barem toliko kao Peter Mullen te večeri. Neka i gore."

"To je totalno sranje", reče Hank, nagnuvši se između naših sjedala. "Od ovog tipa mi se povraća. Kupljen kratko prije ulaska u vodu..."

"Gospodine suče", prekinula je Alperica, "ovaj bestidni napor mrljanja reputacije žrtve traje od trenutka nje¹ gove smrti. Gdje je tome kraj?"

"Molim vas, gospođice Alper", reče sudac, "sjednite i sačekajte svoj red."

"Zašto bi ova marihuana mogla biti bitna, doktore Jacobson?", upitao je Montrose.

"Najnovije studije su pokazale da se rizik od zakazivanja srca dramatično povećava odmah nakon konzumiranja marihuane. Dodajte tome temperaturu vode od otprilike deset stupnjeva, i to postaje stvarna vjerojatnost. Vjerujem da se upravo to i dogodilo."

"Hvala vam, doktore Jacobson. Daljnjih pitanja nemam."

58. poglavlje

Najednom sve to više nisam mogao podnijeti. Da sam ja okružni odvjetnik, unakrsno bih ispitivao doktora Jacobsona sve dok mu ne bi krv potekla iz svakog tjelesnog otvora. Tražio bih da odgovori koliko je dana stručnog svjedočenja naplatio Nelsonu, Goodwinu i Mickelu u prošlih pet godina (48), koja mu je cijena za dan (7500 dolara) i dnevne troškove (300 dolara) te koji mu je omiljeni restoran u New Yorku (Gotham Bar i Grill; najskuplje jelo, teletina esplanade, 48 dolara).

Kako bih do tančina obradio tu točku, upitao bih ga ima li zbog tih četrdeset i osam dana pravo na mirovinu u Nelsona, Goodwina i Mickela (ne), može li za sebe zadržati ostvarene dodatne milje letenja (također ne), i je li ikad dao stručno mišljenje osim onih za koje je bio plaćen (naravno da ne).

Nadia Alper nije se odlučila upustiti u ovakvo kruto ispitivanje. Možda je pretpostavljala da će je Lillian prekinuti. Možda je mislila kako je bolje što prije pozvati našeg stručnjaka da svjedoči. Što god da je bio razlog, dvorana se ispunila moralnim odobravanjem kad je pozvala doktoricu Jane Davis svjedočiti. Konačno smo trebali čuti svjedočenje koje nije plaćeno, a čitavi Montauk će čuti nekoga domaćeg. Zbog toga smo i došli na ovu istragu - da bismo, za promjenu, čuli istinu.

Čak se i Nadia Alper doimala ohrabrenom kad je upitala:

"Doktorice Davis, molim vas objasnite nam vašu povezanost s

ovom istragom."

"Ja sam patolog u bolnici Huntington i glavni medicinski istražitelj okruga Suffolk", reče Jane.

"Znači, za razliku od doktora Jacobsona, vi ste uistinu pregledali tijelo Petera Mullena, je li tako?"

"Da."

"Koliko ste sati posvetili tome pregledavanju?"

"Više od šezdeset."

"Je li to više nego stoje uobičajeno?"

"Odrasla sam u Montauku i poznajem obitelj Mullen te sam bila posebno temeljita", reče Jane.

"Kojim ste se dokazima koristili pri izradi izvješća?", upitala je Alperica.

"Pored detaljnoga fizičkog pregleda mrtvog tijela, izradila sam mnogostruke rendgenske slike, te uzela i usporedila uzorke plućnih tkiva."

"I prema vašem izvješću, koje držim u ruci, zaključili ste da se Peter Mullen ni u kom slučaju nije utopio, već daje pretučen na smrt. Dopustite mi da citiram dio vašeg izvješća: 'Smrt Petera Mullena nastupila je zbog mnogostrukih udaraca u vrat i glavu šakama, nogama ili nekim tupim predmetima. Rendgenske slike prikazuju dva potpuno smrvljena kralješka, a razina zasićenja plućnog tkiva upućuje na to da je žrtva prestala disati mnogo prije nego stoje dospjela u vodu.'"

"To su moji nalazi", reče Davisica, koja se doimala nervoznom. Duboko je udahнула. "Ali nakon naknadnog razmatranja i preispitivanja svojih zaključaka, te zahvaljujući iznimnom iskustvu doktora Jacobsona, shvatila sam da je izvorno izvješće netočno, da dokazi uistinu upućuju na utapanje. Sada shvaćam daje moje prosuđivanje bilo poljuljano bliskošću prema obitelji preminulog."

Dok je Jane Davis izgovarala posljednje riječi ovoga, za nas katastrofalnog svjedočenja, glas joj je bio tanak poput komada papira, i činilo se kako se istopila na toj sjedalici. Ostavila je

Alpericu u čudu, bez riječi. Ni ja nisam mogao vjerovati onome što sam upravo čuo. Nije

ni mnoštvo u dvorani. Svi su se okretali jedni prema drugima.

"Koliko su ti platili, dušo?", upitala je žena čiji je sin nekoć išao u razred s Peterom.

"Nadam se više nego doktoru Jacobsonu", doviknuo je Bob Shaw, vlasnik trgovine delikatesama u Main ulici. "On nije morao prodati svoje prijatelje."

"Pustite je na miru", uzviknuo je konačno Macklin sa svog sjedala.

"Pritisli su ju. Prijetili su joj. Zaboga, zar ne vidite?"

Lillian je lupio čekićem i viknuo zahtijevajući tišinu, a kad to nije imalo učinka, najavio je stanku od sat vremena.

U čitavome tom neredu, Jane Davis je već napustila svoje mjesto. Potrčao sam za njom, ali njezin je automobil već jurio sa stražnjeg parkirališta.

59. poglavlje

Mack i ja oteturali smo iz dvorane za vrijeme stanke. Našli smo utočište na maloj klupi uz bočno parkiralište. Osjećao sam se kao da sam ponovno dobio batine, samo ovaj put gore od ijednih prije.

"Vjerojatno si više naučio u protekla tri sata nego u dvije godine svog fakulteta", reče Mack. "Osim ako vas tamo ne uče utjecanju na svjedoka, korupciji i fizičkom zastrašivanju. Možda bi trebali."

Obuhvatio je pogledom divno ljetno jutro i pljunuo među svoje bezlične bakandže. U mnogočemu, bio je ovo idiličan prizor. Lijepa, dobro održavana mala škola okružena zelenim površinama za igru. Bilo je to mjesto na kakvo televizijske postaje vole poslati svoje ekipe u izbornu jutro. Uхватite slikovitu mašineriju demokracije na djelu! Snimate lokalno stanovništvo kako puni svoju prigradsku sportsku dvoranu u radnoj obući, ulazeći iza zavjese kako bi dali svoj glas!

Kada dođete pred tu istu dvoranu u jutro poput ovoga, shvatite kako se nešto događa i da to nešto nije lijepo, nije idilično i nikako

nije demokratski. To je Velika Laž, Bijela Buka, Matrix.

Marci nas je spazila na klupi i prišla zapaliti cigaretu. "Ova ekipa iz New Yorka ne uzima zarobljenike, zar ne?", rekla je, pružajući svoju kutiju cigareta. Odbio sam pokretom glave. "Sigurno? Predivan dan za naviku koja skraćuje život", reče Marci.

Kad sam bio u četvrtom srednje, ovo isto parkiralište bilo je gotovo uvijek prazno, osim skromnog reda automobila koji su pripadali nastavnicima. Sad kad sam pogledao, jedan je Mercedes lagano kružio asfaltom; dugačak, srebrni, sa zatamnjenim prozorima, konačno se zaustavio dvadeset metara od nas.

Mišićavi ljudi u crnim odijelima iskočili su iz prednjeg dijela. Požurili su otvoriti stražnja vrata. Uz bljesak dugih bijelih nogu i plave kose, Dana je izišla. Poravnala je svoju crnu haljinu i, moram priznati, izgledala je ljepše no ikad. S druge strane auta došao je njezin otac. I on je odlično izgledao. Sav moćan i sveznajući. Uzeo ju je za ruku i s tjelohraniteljima, raspoređenima ispred i iza, krenuli su prema dvorani.

"Opa, to je tvoja bivša djevojka", reče Mack. "Sigurno sam je krivo procijenio jer, vidiš, došla je pružiti podršku tebi i tvome bratu."

60. poglavlje

Marci je ugasila cigaretu i krenuli smo za Neubauerima i njihovim tjelohraniteljima natrag u dvoranu. Sudac Lillian pokušavao je uvesti red u dvoranu. Lupio je čekićem nekoliko puta i mještani su prekinuli svoje gorke rasprave i smjestili se svatko u svoju metalnu stolicu.

Upravo su se smirivali kad je Montrose pozvao Danu Neubauer za svjedoka. Trbuh mi se zgrčio.

"Bože moj", promrmljao je Mack. "Što li to ona ima za reći?"

Dana je dostojanstveno došla do svog mjesta. Kao što rekoh, tog je jutra izgledala iznimno dobro. Naknadno sam primijetio kako izgleda još i važno, ozbiljno i potpuno vjerodostojno.

"Jeste li poznavali preminulog, Petera Mullena?", upitao je

Montrose.

"Da, poznavala sam Petera jako dobro", odgovorila je.

"Koliko dugo ste ga poznavali?"

"Dolazim ovdje svakoga ljeta već dvadeset i jednu godinu. Upoznala sam Petera i njegovu obitelj u samom početku."

"Oprostite što vas ovo moram pitati, Dana, ali recite nam jeste li ikada bili u intimnoj vezi s Peterom Mulle-nom?"

Dana je klimnula glavom: "Da."

Čuo se lagan žamor, ali sve u svemu, ljudi su još komentirali prijašnja svedočenja. Već sam znao za Petera i Danu, ali bilo mi je grozno čuti to pred sudom.

"Koliko je trajala vaša veza?", upitao je. "Oko šest mjeseci", reče Dana, namještajući se u svojoj sjedalici.

Montrose je uzdahnuo kao da mu je sve ovo bilo jednako teško kao i Dani. "Jeste li bili u vezi u vrijeme njegove smrti?"

"Oh, Bože", pomislio sam, "ovo postaje sve gore i gore."

"Upravo smo bili prekinuli", reče Dana gledajući u mom pravcu. Znao sam da laže. Barem sam mislio daje tako. Kad sam joj pokušao uhvatiti pogled, pogledala je ponovno u Montrosea.

"Koliko prije?", upitao je. "Znam da vam je ovo teško."

"Te večeri", reče Dana glumačkim šapatom, "uoči zabave."

"Kakvu predivnu djevojku imaš tu, Jack", reče Mack, ne trudeći se pogledati me.

Dana mi je dobacila još jedan prestrašeni pogled i počela tiho plakati. Gledao sam je u čudu. Tko je ta žena na bini? Je li išta od ovog istina?

"Petera je to strašno pogodilo", nastavila je. "Počeo se luđački ponašati. Razbio je svjetiljku u kući, oborio stolicu i izletio vani. Nazvao me nakon sat vremena i rekao kako radim veliku pogrešku, kako nas dvoje moramo biti zajedno. Znala sam daje uzrujan, ali nije mi padalo na pamet da bi mogao učiniti nešto nepromišljeno. Da ste poznavali Petera, ni vi to ne biste pomislili. Uvijek se

ponašao kao da ga ništa ne dira. Očito sam bila u krivu. Tako mi je žao zbog svega što se dogodilo."

Zatim je Dana spustila glavu i zajecala, pokrivši lice rukama.

"Bravo!", doviknuo je Fenton nekoliko redova iza nas.

"Bravissimo!". Zatim je ustao i stao energično pljeskati Daninoj zadivljujućoj predstavi.

61. poglavlje

Moj dobar prijatelj jednom je proveo ljeto honorarno radeći za informativnu televizijsku postaju New York TV. Urednik ga je volio, i uz nekoliko piva otkrio mu je tajnu uspjeha u eteru. "Bit je ovog posla", rekao je urednik, "iskrenost. Kad jednom naučiš to odglumiti, sve ostalo je lako."

Barry Neubauer bio je sljedeći svjedok. Neubauero-va specijalnost nije bila glumljenje suosjećanja, nego ostavljanje dojma velikoga direktora. Svaki detalj njegove pojave, od kroja njegova crnog odijela do sijedom kosom prekrivene glave, naglašavao je poruku kako je on čovjek koji je iznad tebe.

"Gospodine Neubauer", započela je Nadia Alper, "prema iskazu konobara koji je tog poslijepodneva pripremao vašu kuću za zabavu, vi i gospođa Neubauer imali ste podužu i neugodnu svađu. Možete li nam reći o čemu ste raspravljali?"

"Sjećam se da smo se porječkali", reče Neubauer, sli-ježući ramenima, "ali ne sjećam se da je to bilo nešto pretjerano ozbiljno. Zapravo, niti se ne sjećam o čemu smo raspravljali. Vjerojatno je u pitanju bila nervoza uoči zabave. Pretpostavljam da taj konobar nije proveo dvadeset i sedam godinu u braku."

"Bi li vam osvježilo sjećanje, gospodine Neubauer, kad bih vam rekla kako je taj isti konobar čuo da ste tijekom rasprave nekoliko puta spomenuli ime Petera Mullena, često uz psovke?"

Neubauer se namrštio kao da se trudi prisjetiti nemilog događaja. "Ne, žao mi je, ne bi. Ne mogu zamisliti niti jednu situaciju u kojoj bi se njegovo ime pojavilo u prepirki između gospođe Champion i

mene. Peter Mullen bio je oduvijek prijatelj naše obitelji. Doživljavamo njegovu smrt, kakvi god točni razlozi bili, iznimno tragičnom. Izrazio sam svoju sućut obitelji Mullen. Posjetio sam njegova starijeg brata, Jacka, u odvjetačkoj tvrtki u kojoj je radio i prilično dugo s njim razgovarao."

Kao svjedok, Neubauer je ostavljao savršen dojam. Uspravno držanje, čvrsti pogled, duboki glas i promišljeni odgovori, sveukupno su rezultirali doživljajem potpune vjerodostojnosti. Za suca je istinitost njegovih odgovora bila neupitna, a sve ostalo besmisleno i ravno zavjeri.

Alperica je bila uporna. Za pohvalu, nije se doimala uplašenom. "Možete li se prisjetiti vaših aktivnosti na dan smrti gospodina Mullena?"

"Ujutro sam pregledao nekoliko dnevnih novina, a poslijepodne poprilično loše odigrao osamnaest rupa u Maidstonu. Poslije toga smo se Campion i ja spremili za zabavu."

"Možete li nam reći što ste radili oko deset i trideset te večeri, u vrijeme smrti gospodina Mullena?"

"Bio sam u sobi na katu razgovarajući telefonom", reče Neubauer, bez oklijevanja. "Toga se dobro sjećam."

Nadia Alper zatresla je glavom od iznenađenja. Mack i ja isto.

"Postoji li razlog, gospodine Neubauer, zbog kojeg se tako vjerno sjećate telefonskog razgovora, a s druge strane ne pamтите svađu između vas i vaše supruge?"

Ništa nije moglo poljuljati Barryja Neubauea. "Kao prvo, bio je to iznimno dugačak razgovor, nešto više od sat vremena. Čak se sjećam da mi je bilo jako neugodno toliko dugo izbivati od naših gostiju."

"Čovjek je jednostavno proketo pažljivo stvorenje", reče Macklin ispod glasa.

"Imate li ikakav dokaz o tome razgovoru?"

"Da, donio sam presliku telefonskog računa. Na njemu se vidi poziv u trajanju od sedamdeset i četiri minute, od dvadeset dva sata i tri

minute, do dvadeset tri sata i sedamnaest." Neubauer je predao dokaz Alperici.

"Možete li nam reći s kim ste razgovarali, gospodine Neubauer?", upitala je Alperica.

Dok se Neubauer kratko dvoumio, Montrose je skočio: "Prigovor!" Oboje odvjetnika pogledalo je u Lilliana.

"Odbija se", reče sudac. "Molim vas, odgovorite na pitanje."

"Robert Crassweller, mlađi", reče Neubauer. Jedva primjetan osmijeh prešao mu je preko usana. "Državni odvjetnik Sjedinjenih Država", reče.

Ovaj posljednji odgovor iscijedio je svu energiju i napetost preostalu u sudnici. Neki od nazočnih ustali su i otišli, kao da je ovo bila utakmica kojoj je upravo odsviran kraj. Oči Barryja Neubauera opušteno su prelazile publikom. Kad me je ugledao, nabacio je podrugljiv osmijeh. Sat amatera je završen, dečki.

Nakon još nekoliko pitanja, Nadia Alper dopustila je Neubaueru odstupiti. Oboje odvjetnika izvijestilo je sud da su saslušali sve svoje svjedoke.

Sudac Lillian dugo je namještao svoj ogrtač prije no što se mrko obratio nazočnima.

"U normalnim uvjetima", reče Lillian, "zadržao bih svoju odluku do jutra. U ovom slučaju, međutim, ne vidim ništa što bi zahtijevalo daljnje razmatranje. Presuda je ovoga istražnog suda da se 29. svibnja 2000. godine Peter Mullen utopio nesretnim slučajem ili posljedicom samoubojstva. Ova je službena istraga završena, a suđenje zaključeno.

62. poglavlje

Suđenje je završilo dvadesetak minuta prije pet sati. Kad sam stigao u Shagwong, bilo je točno pet. Sjeo sam na kraj šanka i zamolio Mikea da mi nalije šest čašica Jamesona.

Bez da je podigao obrvu, zgrabio ih je u obje ruke i uvježbanom

preciznošću poredao jednu do druge, te ih nalio do ruba.

"Ja častim", reče.

"Tražio bih sedam da sam znao", rekao sam. Nasmiješio sam se prvi put toga dana. Mike je stavio i sedmu i nalio ju. "Šalio sam se." "I ja isto."

Dok je Mike slagao puni repertoar irskog lijeka, pred oči mi se vratio samozadovoljan osmijeh koji mi je Montrose uputio izlazeći iz dvorane. Odražavao je više gađenje, nego zadovoljstvo. Izgledalo je kao da se pitao zašto sam ja bio jedini u dvorani koji nije mogao razumjeti kako pravda nije ni misterija, ni kockanje, nego velika kupovina? Ako uložiš svoj novac pametno i potajno, slobodan si. Tako je to u današnje vrijeme u Americi. Tko zna, možda je oduvijek bilo tako?

Kroz sljedećih sat i pol do dva, polako sam napredovao slijeva na desno. Trgnuo sam po jednu čašicu za svakoga kupljenog svjedoka u toj paradi krivokletstva. Podigao sam jednu za Triciju Powell, bez dvojbe 'djelatnica mjeseca Mayflower kompanije', i još jednu za dobrog doktora Jacobsona, mrtvozornika mađioničara iz Los Angelesa, ili kako gaje Mack opisao, "kurvu s rezimeom".

Moja bivša draga, Dana, vrijedila je dvije čašice Jamesona. Prva zbog toga što se vratila iz daleke Europe samo zato što sam joj nedostajao. Druga zbog njene, Oskara vrijedne predstave toga poslijepodneva.

Jedva primjećujući ikoga oko sebe, lokao sam sve dok razina otupljenosti nije nadišla moj bijes. Čini mi se da se to dogodilo kod druge čašice za Danu, četvrte u četrdeset minuta.

Iako vjerojatno nisam najpouzdaniji svjedok, sjećam se da su Fenton i Hank stigli i zagrlili me. Ali shvativši kako nisam raspoložen za grupno grljenje, prepustili su me samoizlječenju. Jednostavno su pokušavali učiniti nešto dobro.

Naručujući, jednu sam čašicu namijenio za Jane Davis, ali kad je na nju došao red, bio sam više zabrinut, nego ljut. Pri povratku iz zahoda, zaustavio sam se kraj govornice i ostavio pomalo nesuvislu poruku na njenoj 'sekretarici'.

"Nisi ti kriva, Jane!", viknuo sam u slušalicu. "Ja sam kriv. Nisam te ni trebao uplitati u ovaj nered."

Tada sam ugledao nikoga drugog do Franka Volpija. Stajao je pozadi, čekajući da završim. "Čestitam, šupči-no!", rekao je. Zatim se namrštio i otišao prije nego sam ga uspio udariti.

Stigavši za šank, nazdravio sam Franku. Bio je uz nas od početka, a njegov rad bio je besprijekoran. "Volpi", rekao sam i ispio.

Numero šest bio je za samog Barryja Neubauera. Rijeka viskija oslobodila je moju pjesničku stranu i smislio sam stih za ovu priliku: "Barry Neubauer, ljigavac nad ljigavcima."

To mi je trebala biti posljednja, ali zahvaljujući Mi-keu imao sam još jedan sjajni srebrni metak. Bojao sam se da ću morati nazdraviti nečem nejasnom i nedefiniranom, kao na primjer sustavu. Tad sam se sjetio državnog odvjetnika Roberta Crasswellera, mlađeg. Ipak sam morao priznati Montroseu kako je vješto pripremio vrhunac onim lažnim prigovorom. Kakva poletnost! Preveo je Nadiju Alper žednu preko vode. Kakva klasa! Kakav pobjednik!

Nakon posljednje zdravice, okomica i horizontala u mome pogledu počele su se preplitati. Zapravo, čitav se prostor okretao. Riješio sam problem s nekoliko piva. Voda na vatru. Zatim sam nekoliko puta pokušao Mi-keu ostaviti napojnicu od četrdeset dolara. Uporno mi ih je uguravao natrag u džep na košulji, sve dok nisam oteturao kroz vrata.

Dva bloka dalje zaustavio sam se kraj govornice i ponovno nazvao Jane. Taj užasan izraz njezina lica stalno mi je bio pred očima. Planirao sam ostaviti nešto razumljiviju verziju svoje prethodne poruke, kad je podigla slušalicu.

"U redu je, Jane", rekao sam.

"Ne, nije u redu. Zaboga, Jack! Žao mi je! Žao mi je! Bili su mi u kući."

"Ne bi bilo nikakve razlike." "Pa što!" Zvučala je histerično.

Četiri vikendaša prošla su pored mene i ušla u Saab kabriolet. "Jane, obećaj mi da nećeš učiniti nikakvu glupost."

"Ne brini. Ali moram ti nešto reći. Ranije nisam, jer mi se činilo nebitno. Kad sam radila sve te pretrage na Peteru, napravila sam također i nalaz krvi. Jack, brat ti je bio HIV pozitivan."

63. poglavlje

Šetnja od par milja i morski zrak za mene su učinili čuda. Kad sam prošao parkiralište Ditch Plains plaže i krenuo preko mog vlažnog travnjaka, bio sam gotovo trijezan.

Zbog toga ću uvijek biti Bogu zahvalan. Jer, na trijemu, naslonjena na ulazna vrata, u jednome od mojih iznošenih džempera, sjedila je Pauline.

Bilo je oko pola jedanaest. Ulica i travnjak bili su obavljani laganom oceanskom maglom. Čudna je to usporedba, i ne znam zašto mi je to palo na pamet, ali vidjevši Pauline na svome putu prema vratima, sjetio sam se Garyja Coopera kako strpljivo čeka na cesti u filmu *Točno u podne*. Možda nešto u njezinoj mirnoći i njezinome 'evo me, tu sam, i što mi možeš' osmijehu.

"Ti si melem na ljutu ranu, Pauline!"

"I ti isto, Jack! Pratila sam te danas iz stražnjeg dijela dvorane. Zatim sam se odvezla skroz natrag do grada. Onda sam se ponovno vratila skroz natrag dovdje. Ludo, ha? Nemoj mi reći da nije."

"Zar si učinila nešto grozno, pa te Macklin izbacio iz kuće?"

"Ne."

"Samo ti je trebalo malo svježeg zraka?" "Ne."

"Jesam li blizu?" "Ne."

Većina negativnih odgovora nikad nije dobra, ali ovi su bili, koliko god mogu biti. Sjeo sam na kameni prag

i naslonio se na crvena drvena vrata naše kuće. Dotaknuo sam Paulininu ruku. Činila se naelektriziranom. Primila mi je ruku i usta su mi se osušila.

"Ali razgovarajući s Mačkom, nešto sam shvatila", prošaptala je.

"Što to, Pauline?", uzvratio sam šaptom.

"Koliko mi je stalo do tebe."

Ponovno sam je pogledao i učinio nešto što sam vjerojatno već dugo vremena želio učiniti. Nježno sam joj poljubio usne. Bile su meke i savršeno su odgovarale mojima. Ostali smo tako na trenutak prije no što smo se odmakli jedno od drugog i pogledali se.

"Ovo je bilo vrijedno čekanja", rekao sam.

"Nisi trebao čekati, Jack."

"Obećavam ti, neću toliko čekati na sljedeći."

Ponovno smo se počeli ljubiti i od tada, zapravo, nismo ni prestali.

Cijenim to od vas koji ste ostali uz mene do ovog trenutka, nema ništa čudno u vezi s ovim romantičnim raspletom događaja.

Vjerojatno ste znali da će se to dogoditi. Ali ja nisam. Sve dok nisam prešao preko travnjaka te noći.

Nije da nisam želio da se to dogodi. Želio sam to od onog trenutka kad je Pauline ušla u moj mali ured. Želio sam to tako jako da me je bilo strah i nadati se tomu.

"Dobar si čovjek. I drag", reče Pauline dok smo se grlili na prednjem trijemu.

"Pokušaj mi to ne zamjeriti."

"Neću." Pokazala mi je deku koju je ponijela iz kuće. "Hajdemo na plažu, Jack. Ima još nešto što odavno želim učiniti s tobom."

Četvrti dio

Diplomac

64. poglavlje

Prelijevanje sunca preko Queensa i East Rivera možda nije simfonijsko kao izranjanje iz Atlantika, ali nije ni sasvim loše. Isto kao ni biti u mogućnosti ispružiti ruku i zagrliti Pauline dok mirno spava pokraj mene. Znao sam da će nam biti dobro zajedno, ali

nisam imao pojma koliko dobro. Prvi put u životu bio sam zaljubljen.

Pred kraj ljeta napustio sam Mačka u Montauku i uselio se s Paulinom na Baveniju. Svakog dana, u sljedećih osam mjeseci, putovao sam podzemnom željeznicom do vrha Manhattana kako bih dovršio svoje obveze za diplomu Pravnog fakulteta Columbia.

Iako mi je ljeto smanjilo entuzijazam za bavljenje pravom, nisam studirao samo da bih to priveo kraju. Potaknut bijesom i gađenjem, kao što su neki od mojih kolega bili potaknuti ambicijama, trudio sam se više no ikad u životu. Nakon službene istrage postao sam užasno zaintrigiran sudskim procesom i proučio sam Ein-slerovo klasično štivo Napredne tehnike u sudnici kao samu Bibliju. Isto sam učinio i s knjigama Slučajevi i materijali dokaza i Ustavno pravo.

Toliko sam predano radio i na ostalim zadaćama da sam, kad su izvještene završne ocjene, shvatio kako sam diplomirao kao treći u svojoj klasi.

Iako su mi mogućnosti zaposlenja bile tmurne, osjećao sam da zaslužujem malo odmora. Tako, dok su se mnogi studenti treće godine trgali za suradničkim mjestima u otmjenim odvjetničkim kućama, ili spremali državni ispit, ja sam uživao u životu East Villagea. Bilo je to dobro mjesto za preispitati dušu i skužiti što bi sljedeće jedan ljuti, previše obrazovani dvadesetsedmo-godišnjak trebao učiniti.

Nesređeno stanje mog uma dodatno se pojačalo pismom koje sam dobio iz Huntsvillea u Texasu. Mudraan je prihvatio moj prijedlog da ostanemo u kontaktu. Poslao mi je loše vijesti o izgledima da ikad dobije analizu DNA za novo svjedočenje. Ipak, sve što mi je napisao nije me moglo pripremiti za sljedeće pismo koje sam od njega dobio.

Određen je datum smaknuća.

65. poglavlje

Mudmana sam prvi put vidio jednoga hladnog travanjskog jutra.

Bilo je to malo prije nego ga je država Texas poslala u smrt. Soba za promatrače bila je odvojena prozirnim pleksiglasom od komore smrti.

Pauline i ja smo doletjeli u Dallas jutro prije, unajmili automobil i otputovali u tri i pol sata vožnje udaljeni Hutsonville. Službenici zatvora su u posljednji trenutak poništili dozvolu za privatni posjet. Ali, budući da smo bili na Mudmanovoj listi privatnih svjedoka, dopušteno nam je pratiti smaknuće.

Zajedno sa starom Mudmanovom tetom i još starijim zatvorskim reporterom, koji je sjeo pored nas na klupicu za troje, ugledali smo Mudmana tek kad su ga, nešto prije osam sati, u komoru dovezli na metalnim kolicima Bio je vezan, a igle s fiziološkom otopinom bile su mu zabodene u ruku.

Mudman je čekao smrtnu kaznu devetnaest godina. Sve te godine uzele su strahoviti danak. Posljednja fotografija bivšeg dvometarskog razbijača koju sam vidio bila je stara gotovo dvadeset godina i, iako je još uvijek bio krupan čovjek sa skoro stotinu i pedeset kila, vidjelo se kako je prerano ostario. Njegova duga kosa i brada potpuno su posijedile. Degenerativni artritis kukova vezao gaje za invalidska kolica još prije tri godine.

Dok su upravitelj i zatvorski kapelan promatrali, čuvar je Mudmanu stavio naočale za čitanje. Zatim je pridržao komad papira u razini Mudmanovih grudi. Iako je donekle bio pod sedativima, počeo je čitati.

"Ovaj zatvor i moja vlada", progovorio je iznenađujuće visokim glasom, "već su uzeli najbolje godine mog života. Jutros će mi uzeti i sve ostalo. Počinit će ubojstvo. Neka se Bog smiluje nad njihovim dušama."

Okrenuo je glavu i ugledao me u prvome redu. Uputio mi je osmijeh pun zahvalnosti, uz dozu nježnosti, koja me duboko dirnula. Morao sam zadržati jecaj i Pauline me zgrabila za ruku.

Sljedećih nekoliko minuta bile su noćna mora. Dok su naleti ledene kiše šibali po metalnome krovu, kapelan je čitao Psalam 23. Potom su čuvari Mudmana podigli iz kolica i plegli ga na metalna nosila.

Njegova sjedokosa slabost, zatvorska invalidska kolica i uvježbana pažljivost čuvara spojili su se u obmanjujući privid uobičajene medicinske procedure koja će ozdraviti bolesnog čovjeka. Taj se privid učinio još stvarnijim kad je medicinski djelatnik podigao bijeli rukav na Mudmanovoj masivnoj ruci. Pronašao je venu, obrisao površinu komadićem vate i zabio još jednu iglu.

Kad se upravitelj, čovjek iznenađujuće ljubaznog izgleda u svojim kasnim pedesetima, uvjerio daje igla na mjestu, podigao je svoju desnu ruku. To je signaliziralo puštanje prve smrtonosne doze.

Nakon manje od trideset sekundi ponovno je podigao ruku, naređujući puštanje hidroklorida koji će ugasiti Mudmanov život.

Sve to vrijeme Mudmanove oči bile su fiksirane na moje. U svome posljednjem pismu zamolio me da budem svjedokom pri pogubljenju. Želio je da budem tu kako bi mogao pogledati bar u jedne oči koje su vjerovale u njegovu nevinost. Dao sam sve od sebe kako bih bio dostojan njegova čeličnog pogleda.

U svojoj posljednjoj minuti na zemlji Mudman je pokušao otpjevati početak stare pjesme Allman Brothersa koju je volio još od djetinjstva. Nekako je ipak uspio.

Hidroklorid ga je konačno pogodio. Izbacio je zrak iz njegovih golemih grudi kao da ga je netko udario. Trgnuo se prema naprijed tako jako da su mu naočale odletjele s glave i pale na betonski pod.

U osam sati i sedamnaest minuta, nakon smaknuća određenog od države, zatvorski liječnik proglasio je Mudmana mrtvim.

Pauline i ja smo napustili zatvor u tišini. Osjećao sam se isprazno i tužno. Gotovo kao one večeri kad sam vidio Petera na plaži. Osjećao sam kako sam ih obojicu iznevjerio.

"Taj je čovjek bio nevin", rekao sam Paulini dok smo se vozili iz Huntswilla natrag u Dallas. "A Barry Neubauer je ubojica. Mora postojati nešto što možemo učiniti tome kurvinom sinu. Doza hidroklorida ne bi bila loša."

Posegnula je, uhvatila mi ruku i nježno je držala. Zatim je, vrlo tiho, zapjevala Mudmanove posljednje riječi.

66. poglavlje

Tog četvrtka ujutro, početkom svibnja, ubacio sam se u uhodanu kolotečinu kakvu sam živio otkad sam se vratio iz Texasa. Izišao sam i kupio novine, skuhao Paulini kavu i poljubio je na odlasku, kad je krenula na svoj novi posao u ženskoj odvjetničkoj tvrtki MacMilan i Hart. Zatim sam, nakon dvadeset minuta sklekova i čučnjeva na tepihu dnevnog boravka, krenuo vani.

Najprije sam posjetio Philipa K., nekadašnjeg starijeg urednika jednog magazina. Bio je bivši ovisnik o heroinu, trenutačno na terapiji metadonima, koji je vodio skockani antikvarijat na montažnome stolu unutar sjeveroistočnog ugla Tompkins Square Parka. Kao estet i snob, Philip je prodavao jedino one knjige za koje je on držao da ih vrijedi pročitati. Mnogo su puta na stolu znale biti samo tri ili četiri oštećene knjige.

Tog je jutra hvalio roman u kavom zaprljanom džepnom izdanju po imenu Noćni psi. Platilo sam mu koliko je tražio i ponio ga u stražnjem džepu do bistroa na Drugoj aveniji, gdje sam ga za pultom, uz kavu i jaja, počeo čitati.

Iako bez piercinga i bez tetovaže, postajao sam East Villager na suptilniji način. Razvio sam apetit za piroške, zapečene palačinke i ostala slatka jela istočne Europe, koja su se prodavala u malenim zalogajnicama od Druge do C avenije. Obožavao sam mračne lokalne barove čiji su džuboksi bili natrpani pjesmama koje nikad prije nisam čuo. Mack ih je, također, obožavao, i svako toliko stigao bi autobusom i pridružio nam se u obilasku lokalnih pubova.

Mack je po prirodi bio toliko otkačen, da se u Villa-geu osjećao kao kod kuće, više nego ja. S luckastim šeširom, koji sam mu davno kupio, izgledao je kao da je Henry Miller ustao iz mrtvih kako bi još jednom prošetao boemskim ulicama.

Kad smo kod šešira, odjeća koju sam u zadnje vrijeme kupovao bila je polovna. Toga jutra ništa na meni nije stajalo više od šest dolara, i tako sam, nakon doručka i pedeset stranica najnovijeg Philipova štiva, odlučio prošetati do Ferdijeve trgovine na Sedmoj aveniji gdje

sam uvijek nalazio najbolje stvari.

Upravo sam počeo pregledavati hrpu majica u stražnjem dijelu, kad je niski tip, izbijeljene kratke kose i s kozjom bradicom, također izbijeljenom, ušao u trgovinu. Sjetio sam se Sammyja. Bio je otprilike iste visine i građe. Imao je čak i isto napuhano držanje. Sličnost je bila tolika da sam se počeo pitati nemamo li možda svi klonove koji šecu ulicama bijelog svijeta.

Mršavi tip je vjerojatno osjetio kako buljim, jer se okrenuo prema meni i pogledao me. Počeo sam smišljati ispriku kad ga je odao njegov prestravljeni izraz lica.

"Sammy!"

Udario me i našao sam se na podu, gledajući odozdo u iznošene primjerke starih majica.

67. poglavlje

Sammy je živ? Nije moguće! Ali, dovraga, bio je! Ustao sam jednako brzo kako sam i pao. Izletio sam iz Ferdija i ugledao ga kako sprinta prema zapadu, niz Sedmu. Skrenuo je južno na Prvu i izgubio sam ga iz vida. Kretao se kao daje upravo vidio duha, ali i ja isto.

Na uglu se nalazio bar za homoseksualce, s prozorima prekrivenim tamnocrvenim zavjesama. Kad sam otvorio vrata, svjetlost s Prve avenije uhvatila je Sammyja kako bježi kroz stražnji izlaz.

"Sammy, stani!", viknuo sam. "Moram razgovarati s tobom."

Pojurio sam za njim kroz mračni prostor i umalo sa sudario s krupnim konobarom koji je vješto skočio preko šanka. Zapriječio mi je put.

"Samo pokušavam popričati sa starim prijateljem za kojeg sam mislio daje mrtav."

"Zar svi mi to ne pokušavamo, dušo?", rekao je. "Ali ponekad moramo prihvatiti 'ne' kao odgovor."

Okrenuo sam se i izletio kroz vrata. Sammy je prelazio Prvu jedan blok južnije. Šok koji sam doživio kad sam ga ugledao pretvarao se

u ljutnju.

Pohitao sam za njim. Kad sam ponovno ugledao potiljak njegove bijele glave, već je usporio u brzi hod.

Pratio sam ga na priličnoj udaljenosti uz čitavu Šestu ulicu, prolazeći pokraj indijskih zalogajnica, stare ukrajinske crkve i gvatemalskog darovnog dućana. Zatim sam ga slijedio preko Druge i Treće, oko Cooper Union Pratta i kroz grupu skatera koji su izvodili akrobacije u sjeni svijetlo antracitne kocke na trgu Astor.

Tad je Sammy krenuo uz kanjon Četvrte i njegova bijela glava poskakivala je među jatom internetskih pčela radilica upravo puštenih na ručak. Svaki put kad bi se osvrnuo preko ramena, ja bih se sagnuo ili uletio u nekakvu trgovinu. Uz razmak od desetak sekundi prešao sam Četrnaestu pokraj Circuit Cityja, zatim i Union Square, gdje sam ga umalo izgubio u vrevi urednih, u crno odjevenih žena, koje su vičući nudile voće i povrće.

Tek sam postajao svjestan činjenice daje Sammy zaista živ. Što li se dogodilo u njegovoj kući one večeri? Zašto je Sammy pobjegao? I što radi u New Yorku?

Stavio sam svoja pitanja na čekanje i koncentrirao se na Sammyjevu bijelu glavu. Blok prije Paragona ponovno je skrenuo na zapad. Slijedio sam ga prema Chelsea, gdje su svi barovi pederski, a izlozi puni lutaka obrijanih glava koje se drže za ruke.

Na uglu Osme i Osamnaeste, blizu Covenant Housea, put su rili presreli dostavljači, noseći dva Art Deco kauča. Dok sam ih uspio zaobići, Sammy je još jednom nestao.

68. poglavlje

Nakon stoje prešao Union Square, Sammy se još jednom osvrnuo i ugledao Jacka na udaljenosti nešto manjoj od jednog bloka, pokraj gradske pekare. Ne mijenjajući tempo, produžio je na zapad. Malo prije Sedme sakrio se pod niske betonske stuba i čekao da njegov stari prijatelj prođe.

Kad je Jack prešao aveniju, Sammy je potrčao u suprotnom smjeru.

Nije se osvrnuo dok nije prošao pet blokova. Zatim je, naposljetku, još jednom krenuo na zapad. Na kraju sljedećeg bloka nalazio se maleni park. Pronašao je klupu u uglu i ispružio se na leđa.

Čitav sat ležao je u sjeni, nevidljiv poput beskućnika. Slušao je taksije kako jure uz Desetu i plač dječurlije, koju su njihove krupne, mirne karipske dadilje dovele u park i pustile na slobodu kao golubove.

Kakvi su bili izgledi, promišljao je Sammy, vidjeti Jacka kako pretura police u trgovini polovne odjeće u East Villageu. Kao da se sappleo o njega u pederskom baru? Pa, svijet je pun iznenađenja, i znate što? Većina je neugodnih. Trebao je biti pažljiviji. Stvarno pažljiv. U posljednje je vrijeme imao osjećaj kako ga netko prati.

Dovoljno je hladio pete, toliko da su dvije smjene dadilja došle i otišle. Krenuo je uz rub parka i hodao uz Desetu po lišćem prekrivenom asfaltu blokova punih privatnih škola. Prošao je kroz sjenu željezničkog prijelaza gdje su, čak i u ranim poslijepodnevnim satima, dugonogi transvestiti širokih ramena vrebali ljude iz predgrađa, koji su kući namjeravali stići dužim putem.

Na Osamnaestoj je skrenuo na istok, prošao pokraj garaža taksija, i nekoliko minuta kasnije ušao u svoj stan. Bio je podstanar u jednome od velikih kompleksa projekta zbrinjavanja u Chelseu, i bio je jedini bijelac u čitavoj zgradi. Ali, kako bi rekli njegovi susjedi, bila je to fina gajba. Gdje bi drugo, osim u PJ-u, mogao naći jednosoban stan s malom terasom na dvadeset i prvom katu za tisuću i četiristo dolara mjesečno? U Akronu?

Vozio se praznim dizalom do dvadeset i prvog kata i razmišljao o svome slučajnom susretu s Jackom Mullenom. Isuse! Možda je to bio znak da mora napustiti grad, otići u South Beach i naći mjesto u kakvom neprimjetnom salonu na Collins aveniji. Izišao je na dvadeset i prvom katu, još samo tri sljedeća dana jednakom broju njegovih godina, i krenuo niz beskrajni hodnik. Jedina stvar u toj zgradi od koje se grozio.

Kad je okrenuo ključ u bravi, dva čovjeka su izronila iz prostora pokraj vrata. Prepoznao je Franka Volpija. "Isuse, moraš se ošišati,

Frank!"

Volpi je priklještio Sammyjevo lice uz vrata, a drugi ga je šupak udario sa strane. Drugi je tip bio jedan od kretena koji su ubili Petera. Najednom je shvatio kako nikad neće stići u South Beach.

Možda je baš zbog toga odlučio ništa im ne odati. Kroz sljedećih sat vremena Volpi i drugi tip izmjenjivali su se, pokušavajući ga slomiti, a za to su bili jako talentirani. Ali Sammy se držao svog zavjeta. Možda iz poštovanja prema Peteru, ili čak i Jacku. Ništa nisu uspjeli izvuci iz njega.

Ni kad mu je Volpi zabio glavu u WC školjku. Ni kad mu je palio ruke nad plamenom plinskog štednjaka. Čak ni kad su ga izveli na glatki betonski balkon s pogledom na Osamnaestu ulicu.

I bacili ga.

69. poglavlje

Prošlo je već sat vremena otkad sam izgubio Sammyja, a još uvijek sam ošamućeno lutao Chelseom. Na posljjetku sam se zavukao u zabačeni kutak jednog kafića na Devetoj. Odlučio sam se malo pribitati. Nije mi se svaki dan događalo daje netko za koga sam mislio daje mrtav, zapravo bio živ.

Nakon kave, ponovno sam se uputio k Ferdiju. Možda je Sammy nekad tamo kupio komad odjeće. Možda je platio karticom ili ostavio svoj broj telefona. To baš i nije bilo izgledno, ali mi je jedino padalo na pamet, a i trebala mi je šetnja.

Na uglu Osamnaeste jedna je mlada majka sjedila na rubu velike betonske lončarice. Hihotala se i podizala svoje novorođenče iznad glave. U jednom trenutku bila je urbana Madonna s blaženim djetetom. U drugom majka koja vrišti prema nebu, grabi svoje dijete, bježeći glavom bez obzira.

Pogledao sam prema gore.

U prvi tren sam pomislio kako pada velika crna vreća smeća koju je netko bacio s jednog od najviših katova. Ali kako je padala, uspio sam razaznati mahanje ruku i nogu i djelić nečeg bijelog. Čini mi se

da sam znao daje to Sammy prije nego je udario o pločnik.

Užasni, mokri pljus udarca zgrozio je sve koji su se našli na ulici. Nekoliko trenutaka Chelsea je bio tiši no ikad u sunčano tjedno poslijepodne.

Svjetla bijelog Lexusa, parkiranog u blizini, stala su panično blicati. Zatim je počeo zavijati alarm.

Dječak iz četvrti prolazio je na sjajnom BMX biciklu, zapanjeno pogledao smrskano tijelo stranca i crvenu mrlju koja je nadirala pod njim te odjurio. Ja sam stigao sljedeći i bio otprilike minutu sam pokraj njega. Ime na njegovoj vozačkoj dozvoli glasilo je Vincenzo Nicolo. Ali to je bio Sammy. Modrice na njegovim rukama i licu izgledale su jednako strašno kao one na Peterovom tijelu. Ruke su mu bile pune teških opekline.

"Žao mi je", prošaptao sam.

Nekoliko sekundi kasnije bio sam samo još jedno lice u krugu morbidne radoznalosti. Kad sam začuo zavijanje pristižućih policijskih sirena, provukao sam se kroz gomilu i nestao.

Bilo mi je drago što me je Sammy udario. Bar sam ga uspio dotaknuti posljednji put prije no što je umro.

70. poglavlje

Sat kasnije noge su mi se konačno prestale tresti i stajao sam u kutu jednoga parkirališta na aveniji D. Povukao sam ceradu s BMW-ejca.

Unatoč dvomjesečnom nekorištenju, upalio je iz prve. Kratko sam mu pumpao gas, a zatim ubacio u brzinu i napustio grad. Pred očima mi je stalno bio Sammy kako pada i pada, kao daje minutama bio u zraku. Taj prizor neću moći zaboraviti. Nikada.

Zaustavio sam se kako bih nazvao Isabel Giamalvau. Rekao sam joj da bih mogao svratiti, a Isabel je odgovorila: "Svakako, odavno se nismo vidjeli, Jack!" Tri sata kasnije pokucao sam na vrata njezine skromne kuće, blok i pol udaljene od glavne ulice u Montauku.

Sam-myjeva je majka još uvijek na sebi imala crne konobarske hlače i jaknu, upravo se vrativši s posla iz restorana Gordon's u

Amagansetu. Pokušao sam se pretvarati da sam došao u običan posjet, ali teško mi je bilo i samog sebe prevariti.

"Kakve su bile napojnice?", upitao sam i prisilio se pogledati je u oči.

"Eh, znaš kakve", odgovorila je. Isabel je bila tamnokosa, sićušna, niska i okrugla na privlačan način. Uvijek je bila dobra prema nama - Peteru, Sammyju i meni. "Ljudi svake godine počinju dolaziti sve ranije. Da nije vunениh džempera, čovjek bi pomislio kako je subota u kolovozu. Pa dobro, tko je ta Pauline o kojoj Mack ne prestaje pričati?"

"Valjda računa na novu generaciju Mullena, iako bi čovjek pomislio kako ih je do sada već imao prilike dovoljno vidjeti. Dovest ću je jednom. I vama će se svidjeti."

"Pa, dobro, što ima, Jack?", rekla je.

Nisam imao namjeru reći Isabeli što se danas dogodilo njezinom sinu. Zar bi imalo smisla? Uz Sammyjev lažni identitet i malo sreće, možda nikad ni ne mora doznati. Ali rekao sam joj kako sam uvjeren da, tko god je ubio Petera, ubio je i Sammyja. Upitao sam ju je li ikad posumnjala da su se Peter i Sammy bavili sumnjivim poslovima.

"Zaista nisam", reče Isabel. "Čini li me to lošom majkom? Sammy je radio od svoje petnaeste godine i uvijek je bio tako tajnovito dijete. Mislila sam da je to imalo veze s tim što je bio homoseksualac i htio me poštediti detalja, ali nije trebao. Nikad me nije upoznao ni s jednim od svojih momaka, Jack. Još uvijek ne znam je li uopće imao nekog ozbiljnog."

"Ako jest, ni ja ga nikad nisam upoznao, Isabel."

"Možeš slobodno pogledati njegovu sobu", rekla je, "ali nema baš puno toga u njoj."

Povela me do kraja kratkog hodnika i sjela na krevet, dok sam ja pogledom pregledavao police i crni Formica stol koji se protezao čitavom širinom sobe. Sammy godinama nije živio kod kuće. Jedini primjetni trag koji je ostavio bila je hrpa Vogue i Harper's Bazaar

magazina. Iza toga bili su siromašni ostaci američke srednjoškolske naobrazbe: stara francuska gramatika, papiri s jednadžbama, primjerci Odvojenog mira i Kralja Leara. Ostale knjige bile su fotografski priručnici. Uredno složene uza zid, bile su to knjige o portretiranju, tehnikama osvjetljenja u zatvorenom i na otvorenom prostoru, korištenju tele-foto leća za fotografiranje žive prirode.

"Nisam znao daje Sammy bio fotograf", rekao sam.

"Da. Nitko nije", reče Isabel. "Tu je stvar držao samo za sebe. Ali, sve dok Peter nije umro dolazio bi ovdje jednu ili dvije večeri mjesečno. Radio bi po čitavu noć."

"Ovdje? U kući?"

"Napravio je mračnu komoru u podrumu. Sigurno prije više od pet godina. Planirala sam dati oglas u Star i prodati opremu, ali nikako da samu sebe natjeram na to."

71. poglavlje

Svjetlo se nije htjelo upaliti. Osigurač u podrumu je izgorio. Isabela ga nije stigla zamijeniti. Zato mi je dala staru metalnu baterijsku svjetiljku prije nego sam se uputio niz strme drvene stube.

Slabašnom zrakom svjetlosti prešao sam preko prostorije koja je smrdjela na vlagu. Vidio sam sjenovite obrise starog plamenika, nekoliko prastarih drvenih skija za vodu i sklopljeni stol za stolni tenis.

Usred ovog materijala koji je podsjećao na garažnu rasprodaju, uspio sam razaznati mračnu komoru. Prostirala se do pola dužine jednog zida i bila je uokvirena daskama i šperpločom. Bila je otprilike veličine poveće kupaonice. Rotirajuća gumena vrata omogućavala su ulaz ili izlaz bez kompromitiranja zamračenosti.

U komori sam osvijetlio dugi crni stol. Bio je prekriven sivim plastičnim trakama koje su vodile do uzdignutog stroja za uvećavanje. Uza zid su bili posloženi kanistri s razvijačem i visoka hrpa neotvorenih kutija visoko kvalitetnog foto-papira. Iz nekog sam razloga mrzio Kodak, otprilike od vremena kad su prestali raditi one tople, umiljavajuće TV reklame.

Zavalio sam se u jedini stolac i uperio svjetlo u zid. Bio je pokriven jeftinim oblogama koje su postale valovite od vlage. Povlačeći besciljno zraku duž spoja dviju obloga, primijetio sam da je rub lijeve jako istrošen i nazubljen. Vjerojatno je više puta bio podizan i ponovno vraćan.

Gurnuo sam stolac unatrag i pogledao pod stol. Tu ispod, miris vlage bio je znatno čudniji i koljena mojih traperica uskoro su bila mokra od plitkih lokvica. Usmjeravajući svjetlo jednom rukom, pokušao sam drugom odvojiti oblogu. Nisam nikako mogao podvući prste pod rub.

U ovome skućenom neosvijetljenom prostoru i najmanji manevar bio je čudan. Odložio sam svjetiljku i oslanjajući se na jednu ruku, drugom sam posegnuo u džep dohvatiti ključeve.

Trebao sam se jednostavno izvući ispod stola. Dok sam se izvijao da izvučem ključeve, miš mi je pretrčao preko ruke kojom sam se oslanjao na pod. Nisam se mogao ni pomaknuti, a da ne padnem na lice.

Uspio sam izvući ključeve i podići raspuknuti rub dovoljno da mogu provući prste. Uz dobar trzaj obloga se odvojila. Ukazao se vlažan i prljav prostor između armatura betonskih temelja.

Posegnuo sam u mrak i prsti su mi dohvatili nešto mekano i vlažno. Brzo sam povukao ruku. Možda je to bio mrtvi miš ili vjeverica. Poludio sam.

Uperio sam svjetiljku i mogao sam samo nazrijeti nešto bijelo. Duboko udahnuvši, ponovno sam ugurao ruku. Ovaj put se natopljeni objekt nije doimao poput raspadajuće lešine. Više se činio kao natopljena kartonska kutija. Uhvatio sam ga za rub i pažljivo izvukao vani.

U mraku sam svoje blago nosio u objema rukama prema mjestu gdje sam znao da se nalazi stol. Bila je to Kodak kartonska kutija, poput onih naslaganih uza zid. Lagano podižući poklopac - bio je toliko natopljen da sam mislio kako će se raspasti - primijetio sam da je bila natrpana razvijenim fotografijama. Na vrhu se nalazio papir za kontakt, u potpunosti ispunjen mrežom malenih, naoko

identičnih sličica, svaka veličine otprilike dviju poštanskih maraka.

Prelazeći svjetiljkom preko njih, vidio sam kako se u svakome kadru goli par seksa u 'psećoj pozi'. Kako je svjetlo napredovalo, kao da su moje oči animirale te sličice, tako da sam ih u jednom trenutku vidio kako

udaraju jedno o drugo kao glumci u treperavim nijemim filmovima.

Nisam znao tko je crvenokosa žena na koljenima, ali nisam imao problema s prepoznavanjem muškarca iza nje.

Bio je to moj brat.

72. poglavlje

Popeo sam se uza strme podrumske stube poput uplašenog tinejdžera koji napušta trgovinu s primjerkom Penthousea. Pornografski obiteljski album bio mi je zataknut pod rukom.

Isabela je čekala na vrhu stuba. "Jesi li dobro?", nagnula se i upitala. "Izgledaš grozno, Jack."

"To je od kemikalija. Treba mi samo malo svježeg zraka." Zatim sam nonšalantno dodao: "Našao sam neke stare Peterove fotografije koje je Sammy načinio. Nadao sam se da ću ih moći u miru pregledati kod kuće. Uzburkale su mnogo osjećaja."

"Naravno, Jack. Zadrži što god želiš. Ne moraš nijednu vratiti. Ali držim te za riječ da ćeš me upoznati s Paulinom."

I prije nego sam izišao kroz vrata, došlo mi je iskočiti iz kože. Bio sam strašno uzbuđen i zbunjen. Najviše sam bio uplašen. Pomislio sam na provalu u našu kuću prošlog ljeta. Shvatio sam da je, tko god se okomio na Sammyja, tražio slike. I bili su spremni mučiti i ubiti kako bi ih se dokopali. Pažljivo sam spremio slike u torbu vezanu na rezervoar motora. Isabela me je gledala s kuhinjskog prozora.

Odjurio sam u grad i nazvao Pauline iz prve govornice koju sam ugledao. "Pauline, izlazi iz stana, odmah!", rekao sam. "Uskoči u taksi! Pođi kod sestre! Bilo gdje! Samo izlazi, odmah!"

Nakon što sam poklopio, parkirao sam motor iza Sha-gwonga i krenuo pješice u dva bloka udaljeni Memory motel. Uzeo sam sobu u stražnjem dijelu, dvostruko zaključao vrata i navukao zastore. Ako su me vidjeli tipovi koji su ubili Sammyja, možda nemam previše vremena.

Počeo sam iz natopljene kutije vaditi jednu po jednu vlažnu fotografiju. Na vrhu je bilo još listova za kontakt poput onoga kojeg sam pregledao u podrumu.

Odvojio sam ih najmanje dvadeset prije nego sam stigao do prve fotografije, dimenzija trinaest puta osamnaest.

Prikazivala je Petera kako sjedi na rubu kreveta s pogledom nesvjesno usmjerenim ka objektivu. Žena u četrdesetima ga je jahala poput džokeja.

Počeo sam polagati fotografije, jednu po jednu, sve dok svaki komad namještaja, svaki četvorni centimetar istrošenog tepiha i svaka napuknuta pločica kupaonice nisu bili prekriveni dokazima o Sammyjevoj i Peterovoj briljantnoj karijeri. Sjajne fotografije, uz još uvijek prisutni miris kemikalija za razvijanje, prikazivale su seks u dvoje, u troje, u četvero i jedan u petero. Bilo je normalnog seksa, homoseksualizma i biseksualnosti.

Sammyjev rad nije bio amaterski. Osvjetljenje je bilo dobro, fokus oštar, a kutovi snimanja nisu ostavljali mjesta dvojbi. Sammy je imao dobro oko, a moj brat je bio talentiran model. Nakon nekog vremena jednostavno više nisam mogao gledati te slike. Ponovno sam nazvao Pauline. Rekao sam joj što sam pronašao i gdje se nalazim.

Bilo je dva ujutro kad je stigla, i nakon dugog zagrljaja pokazao sam joj Sammyjeve i Peterove najveće hitove. Nekoliko smo sati ispijali kavu i analizirali fotografije. Kad je šok izazvan sadržajem splasnulo, shvatili smo da imamo dokaze. Doista smo imali nešto. Kao kustosi kad pripremaju izložbu, zapisivali smo natuknice, radili popise i pretpostavljali datume.

Zatim smo ih presložili kronološki. Počeli smo s onima na kojima Peter nije izgledao starije od petnaest, a završili s fotografijama koje

nisu mogle nastati više od dva tjedna prije njegove smrti.

Na tih nekoliko posljednjih fotografija sjedio je u vrućoj kupki sa sijedim muškarcem i lijepom plavokosom ženom u toplesu.

Barry i Dana Neubauer.

Izgleda je stvarno bila tatina curica. Vjerovali ili ne, nije me potresla fotografija Dane i njezina oca. Ali Peter s petnaest godina?! Bio je u drugom srednje kad je to počelo.

Te su se noći pravila promijenila zauvijek. Najprije sam nazvao Fentona, potom Hanka, Marci i Molly. Na posljetku, nazvao sam Mačka.

Za dvadeset minuta, svi smo bili okupljeni u istoj ljigavoj motelskoj sobi. Prije no stoje svanulo, ne samo da smo se zakleli osvetiti smrt moga brata, nego smo imali i ideju kako bismo to mogli izvesti.

Peti dio

Istina i samo istina

73. poglavlje

Za prosječnoga jednoznamenkastoga hamptonskog milijunaša, početak još jednog ljeta u raj u na zemlji obilježava gužva na Devedeset i šestoj ulici, zatim lagano navlačenje po Cesti 27 i jednosatno čekanje u klubu Sam's na pizzu od dvadeset i pet dolara. Za one koji prelijeću iznad te prometne gužve u svojim privatnim avionima i helikopterima, ono počinje zabavom u ljetnikovcu Neubauerovih.

Prema priči Marcinih i Hankovih prijatelja, koji su bili dio mnogobrojne armade dobavljača, Barry Neubauer ispisao je bjankoček svojoj organizatorici zabava. Bilo je još tjedan dana do zabave, a ona je već spiskala milijun dolara. To vam, uz ostale lijepe stvari, osigurava Dani-ela Bouleya na miješanje sosa, Yo Yo Ma na

grebanje po Stradivariju i nenadmašnu Johan Johan na odabiranje cvijeće i aranžiranje buketa. I još ostane dovoljno za šampanjac, poslužen u ohlađenim kristalnim čašama, desetak različitih vrsta ostriga, trenutačno najpopularnijeg DJ-a, Samanthu Ronson, i drveni plesni podij posebno konstruiran za tu priliku i postavljen na stražnjem travnjaku.

Pauline i ja smo, također, potrošili nešto novca. Kako bismo doznali tko dolazi ove godine, Pauline je ponovno stupila u kontakt sa svojim starim prijateljem hakerom. Ponovno je provalio u računalo organizatorice i iščupao popis gostiju.

Postavivši lanjski i ovogodišnji popis jedan do drugoga, bacili smo pogled na odnos između slavnih i uzvanika prijatelja. Gotovo svaki od anonimnih bogataša, koji su sačinjavali većinu gostiju, bio je ponovno pozvan. Ali među slavnima, promjena je bila stopostotna. Prošlogodišnji hip-hop skladatelj godine zamijenjen je ovogodišnjim dobitnicima Oskara. Prošlogodišnji modni dizajner mijenjan je za trenutačno aktualnoga kolegu. Čak i ako ste bili umjetnik čije su dionice harale zadnjih dvanaest mjeseci, ipak niste bili dobrodošli. Pozovete li te odrpan-ce dvije godine za redom, mogli bi se početi osjećati kao da im je tu stvarno mjesto. Nije. Ozbiljno, bogatima su slavni samo mrvicu iznad osoblja.

Što se mene tiče, jedina razlika između ove i prošle godine bila je u tome što moj brat, Peter Rabbit, neće biti u prednjem dvorištu i parkirati automobile.

74. poglavlje

Ali bio je Fenton Gidley. Tjedan dana prije zabave, sjedio sam pokraj Fento-na kad je nazvao našeg prijatelja sumještana Bobbyja Hatfielda. Bobby je držao franšizu parkiranja automobila na zabavi Neubauerovih već godinama, tako da ga je, kad mu je Fenton rekao kako mjesecima nije ubio poštnu sabljarku i kako bi mu novac dobro došao, Bobby rado pridružio osoblju.

Te tople, ali kišne večeri krajem svibnja, Fenton je pripravan stajao ispod elegantne nadstrešnice sa zlatnim prugama, koja je hitro

izbačena kako bi gostima Barryja i Champion Neubauer osigurala suhi prolaz od automobila do vrata.

Za Fentona, bio je jako uglađen. Nosio je šminkerske cipele, najbolje traperice i jednu od dvije majice s ovratnikom koje posjeduje. Bio je, također, svježe obrijan, tuširan i namirisani. Tako je dobro izgledao da sam došao u iskušenje slikati ga i fotografiju poslati njegovoj majci.

Pored savjeta o odijevanju i ponašanju, pružio sam Fentonu i brzi tečaj dodvoravanja bogatašima, nečega za što se sramim priznati da sam izrazito talentiran. Nije u pitanju koliko ćeš brzo poskočiti da im otvoriš vrata, ili koliko kompetentno obavljaš svoje služinske zadatke, objasnio sam. Općenito, super bogati ne traže pretjeranu podanost niti zahvalnost. Za njih je to sramotno. "Ono što oni žele", rekao sam Fentonu, "jest izgledati uzbuđeno. Žele vidjeti kako te taj kratki kontakt s tolikim novcem pali."

Nakon što se Gidley javio Hatfieldu točno na vrijeme, u devetnaest i petnaest, najprije je pregledao popis gostiju. Htio se uvjeriti daje jednak onome koji je analizirao sa mnom i Pauline, i da nitko nije otkazao svoj dolazak u posljednji trenutak.

U dvadeset nula pet, parada Audija, BMW-ejaca i Mercedesova počela je pristizati. U sat vremena, većina od stotinu i devedeset gostiju prošla je kroz impresivna vrata od hrastovine i izašla na predivnu, šatorima natkrivenu i fenjerima osvijetljenu, kamenom popločanu terasu. Na terasi, konobari i konobarice u bordo jaknama koje je dizajnirao Comme de Garçons, raznosili su sushi i skupocjeni šampanjac. Toliko su dobro izgledali da ste ih mogli zamijeniti za modele.

Među prvima koji su stigli bila je Tricia Powel. Od krivokletstva u istrazi, Tricijina je karijera u Mayfioweru znatno uznapredovala. Izašla je iz crnog Mercedesova E430, u Armanijevoj maloj crnoj haljini, pogledala kroz Gidleya kao da je bio komad neprozirnog stakla i ušla na svojim Manolo natikačama.

Neubauerov odvjetnik i moj bivši mentor, Bill Montrose, bio je u drugom valu. Kad se Montroseov tamno-zeleni jaguar zaustavio,

Gidley nije bio prvi na redu od osoblja, ali se probio na čelo. Nakon što je Montroseu dao priznanicu, odvezao je automobil s prilaza niz blagu padinu do jedne od dvije, mjesečinom osvjetljene čistine koje su bile namijenjene parkiranju. Pažljivo ga je smjestio u kut.

Prije nego su on i njegove kolege otišli na stanku, Gidley je primijetio dolazak nekolicine muškaraca i žena iz Sammyjeva pornografskog albuma. Nije mogao ne pomisliti kako mnogo bolje izgledaju odjeveni.

75. poglavlje

Sarah Jessica i Mathew bili su nazočni. Bio je i Bili, koji je odsjeo kod Stevena, bez Hillary. Richard je bio tu, držeći svoje novorođeno dijete. Činilo se da su djeca ponovno postala popularni ljetni suputnici. I Allan je bio tu, kao i Kobe, ali ne i Shaq. Bili su tu i Caroline, Patricia i Billy, kao i četiri glavna lika Sopranosa.

Otprilike oko jedanaest, upravo kad je slavlje počelo pomalo jenjavati, Bill Montrose pronašao je svoje domaćine. Još jedan srdačan zagrljaj (Barry) i prijateljski poljubac (Campion), i oprostio se, probijajući se kroz blještavu svjetinu prema stražnjem izlazu.

Čim je izišao, Fenton je poskočio sa željezne klupe uz prilaz i dohvatio s ploče ključ broj 115.

Montrose je još tražio svoju priznanicu kad mu je Gidley prišao.

"Bez brige, gospodine", rekao je. "Zeleni jaguar, zar ne?"

Montrose je namignuo: "Dobar si." "Trudim se, gospodine."

Gidley je požurio do mjesta gdje je parkirao jaguara samo nekoliko sati ranije. Fućkajući staru temu iz šoua Johnnyja Carsona sjeo je za drveni volan i odvezao se s travnjaka do kuće.

"Krasan auto", dobacio je Montroseu kad je izišao i prihvatio napojnicu od pet dolara. "Ugodan ostatak večeri!"

Uz olakšanje što se konačno izvukao odatle, Montrose je olabavio svoju Hermes svilenu kravatu. Utipkao je broj u automobilski telefon. Nakon što je nekoliko puta

lagano zazvonilo, glas njegove asistentice Laure Richardson začuo se sa zvučnika. "Tko je?"

"Laura, ja sam", rekao je. "Upravo odlazim od Neuba-uerovih. Vjeruj mi, nisi jebeno ništa propustila."

"Ne seri, Monty. Loš si lažov, pogotovo za profesionalca. Svi su bili tamo, zar ne?"

"Pa, dobro, doduše, jesam stajao pokraj Morgana Freemana."

"Nemoj mi reći. Ima metar i sedamdeset i čudno miriše."

"Metar i devedeset, i odlično miriše." "Još netko?"

"Nitko koga poznaješ. Slušaj Laura, ne mogu doći kod tebe večeras."

"Veliko iznenađenje, Monty. I što sad?"

"Uz pogodbu oko razvoda, skrbništvo i sve ostalo, ispast će jako ružno ako me ne bude za vikend."

"Misliš, ispast će stvarno ružno ako saznaju da već tri godine ševiš svoju asistenticu crnkinju."

Montrose se suzdržao da ne zijevne. "Laura, moramo li baš sad o tome?"

"Ne", reče Richardsonova. "Još uvijek si ti šef."

"Hvala", reče Montrose, "jer ne mogu ti opisati kako se slomljeno osjećam." Kad je začuo klik, u bijesu je udario po instrument-ploči. "Kako se usuđuješ spustiti mi slušalicu?", vikao je. "Ne treba mi ovo sranje."

Doživio sam to kao pravi trenutak da odmaknem deku, uspravim se na stražnjem sjedalu i pritisnem cijev pištolja na njegov vrat.

"Izgleda ovo nije tvoja večer, Monty", rekao sam kad su nam se oči susrele u retrovizoru.

76. poglavlje

Dao sam mu samo nekoliko sekundi da prebrodi šok. Zatim sam mu još jednom pritisnuo cijev na vrat. Bio je to divan osjećaj.

"Skreni desno kod znaka STOP", naredio sam. "Radi točno što ti kažem, Monty!"

Usporio je kako bi skrenuo i uhvatio mi pogled u retrovizoru. Bilo je zadivljujuće kako brzo je uspio ukloniti paniku s lica i nabaciti svoju masku Veliki čovjek u velikom svijetu'. U trideset sekundi uvjerio je samog sebe kako je zapravo sve još uvijek pod njegovom kontrolom.

"Shvaćaš da je ovo što si upravo izveo otmica, ili se tako može interpretirati. Kojeg to vruga radiš, Jack?" "Skreni lijevo!", rekao sam.

Montrose je poslušno skrenuo na Further Lane, dok nas je mjesec pratio kroz grane velebnih platana nadvijenih nad ulicu. Začuđujuće, samopouzdanje mu je raslo. Kao da se nalazi u svome dugom uredu sa zatamnje-nim staklima, i sve što treba učiniti je pritisnuti maleno zvonce, a Laura Richardson dotrčat će s osiguranjem.

"Ponudio sam ti pogled na pola Manhattana", podsjetio me. "Sve si zabrljao. Jednostavno ne kužiš, Mu-llene."

"Apsolutno si u pravu, Monty. Dobro se toga sjećam." Odmaknuo sam mu pištolj s vrata, gurnuo mu ga u uho i povukao natezač dok se igla nije zaustavila uz klik.

"Ovo je stari pištolj. Da sam na tvome mjestu, potpuno bih se koncentrirao na izbjegavanje rupa. Skreni desno."

Montrose se trgnuo i zacvilio, a kad sam pogledao u retrovizor primijetio sam ponovnu transformaciju.

"Opet lijevo", rekao sam, i krenuli smo prema moru na Forest Lane putu. "Treći prilaz zdesna."

Poslušno je skrenuo u prilaz niske prizemnice i parkirao se. Dodao sam mu povez i naredio mu da ga sam zaveže. Ruke su mu se tresle gotovo isto tako jako kao i ruke Jane Davis na istrazi.

"Lijepo i čvrsto", rekao sam. "Želim da ovo bude iznenađenje."

Uveo sam ga u kuću, stavio mu lisice, zavrtio ga nekoliko puta u kuhinji i izveo ga kroz stražnja vrata na uzdignutu terasu od cigle.

Točno iza nje, na travi, bio je parkiran visoki starinski mljekarski kamion.

Otvorio sam stražnja vrata kamiona i ugurao ga unutra među druga tri svezana taoca s povezom na glavi. Jedan od njih bila je Tricia Powell, zvijezda istrage o mome bratu; ostalih dvoje bili su Tom i Stella Fitzhar-ding, najbolji prijatelji Neubauerovih.

Zalupio sam vrata mljekarskog kamiona ostavljajući tu četvorku u potpunome mraku.

77. poglavlje

Vratio sam se u Montroseov auto, pomaknuo sjedalo natrag i namjestio retrovizor. Zamišljao sam kako se morao osjećati kad je pogledao u nj i ugledao moje lice. Drago mi je da se zabavljaš, Jack.

Vozio sam jaguara sporednim cestama dok nisam ugledao kapiju ljetnikovca kroz kišom namočeno vje-trobransko staklo. Spustio sam prozor kako bih obavijestio vratara da sam došao pokupiti jednog od gostiju. Shvatio je prije nego sam do njega stigao i samo mi mahnuo da uđem.

Tristotinjak metara prije kuće skrenuo sam s prilaza i nestao među živicom. Odvezao sam se do mjesta gdje je automobil ranije stajao. Unatrag sam ga parkirao na staro mjesto i bacio ključeve ispod prednjeg sjedala.

Samo je jedan automobil još uvijek bio na parkiralištu. Naslonjen na nj stajao je Fenton. Kad sam izišao iz jaguara, potapšao me po ramenu i pogledao u oči. "Predstava počinje, Jack", rekao je. "Jesi li spreman?" "Sasvim blizu. Barem je razlog dobar." "Najbolji."

Fenton je skinuo svoju crvenu jaknu. Obukao sam je i stavio crnu bejzbolsku kapu. Navukao sam je nisko na oči i požurio prema radnoj kuhinji gdje se jato djelatnika sa zabave častilo ostacima nouvelle cuisine. Soba je bila krcata ljudima koje sam poznavao još od osnovne škole. Ali u ludilu hranjenja nitko nije ni podigao glavu kad sam prošao.

Ne zaustavljajući se požurio sam niz mračno predvorje, pa uz stube

u još jedan dugi hodnik iz kojeg se ulazilo u šest luksuzno uređenih gostinjskih soba.

Dana možda nikad nije bila moja djevojka, ali sam ja gotovo godinu dana definitivno bio njezin dečko. Za vrijeme obiteljskih okupljanja znali smo se ponekad iskrasti u neku od ovih gostinjskih soba.

Otrčao sam do kraja hodnika i povukao aluminijske ljestve iz otvora u stropu.

Zatim sam se popeo na tavan i podigao ljestve.

U uglu je bila gomila madraca naslaganih jedan na drugog. Smjestio sam se na jednome od njih na ruksak, umjesto jastuka. Namjestio sam alarm na svome ručnom satu na tri i petnaest i pokušao malo odspavati.

Znao sam da će mi to kasnije mnogo značiti.

78. poglavlje

Niste mogli stvoriti manje sumnjiv prizor ni da ste htjeli. Tek što je sunce provirilo iznad horizonta, starinski se mljekarski kamion pod punim teretom lagano truckao niz predivnu cestu u prirodi. Bio je to prizor pun slatkog podsjećanja na Ameriku kakve odavno više nema.

Svaki petstotinjak metara kamion bi skrenuo u prilaz i zaustavio se ispred još jedne skupocjene kuće. Dok bi motor mirno brujaio na mjestu, Hank bi iskočio odjeven u plavi kombinezon s bijelim znakom "Mljekara East Hamptona" prišivenim na ramenu. Prešao bi preko rosom prekrivene trave i otišao iza kuće. Pokupio bi prazne boce iz limenog spremnika pokraj kuhinjskih vrata, a zatim se vratio s tri do četiri pune, hladne i orošene.

Čitava je stvar bila samo dobro uigrana predstava, naravno. Krajem tjedna gotovo sve mlijeko bit će proliveno u kanalizaciju.

Ipak, bilo je nešto u sjajnim kartonskim čepovima i bocama širokog grla s nalijepljenom slikom krave zbog čega se elitna klijentela osjećala domaće, kao farmeri u Iowi.

Kroz sljedećih sat vremena mljekarski je kamion polagano odradio

sve ugovorene posjete. Raznoseći dragocjenu tekućinu duž čitave obale East Hamptona, jedva je uspijevaao pratiti Rhodesiana Ridgebacka, koji je bio na svome jutarnjem trčanju.

Naposljetku, uz rano jutarnje svjetlo, kamion je skrenuo u Further Lane. Nakon još tri zaustavljanja, Hank ga je konačno uvezao kroz otvorenu kapiju posjeda Neubauerovih.

79. poglavlje

Tri i petnaest ujutro. Moj se Casio oglasio reskim, upornim alarmom i otvorivši oči ugledao sam raspucanu gredu koja se spuštala s vrha krova.

Otkotrljao sam se do ruba madraca, spustio stopala na olabavljenu šperploču i duboko udahnuo.

Nema ničeg boljeg za pokretanje krvi u žilama do še-tanja tavanom kuće u koju ste ilegalno upali. "Čovječe, Jack", još jednom sam pomislio. "Zar nema drugog načina da se ovo obavi?"

Kad mi je srce usporilo, svezao sam vezice na tenisicama i izvukao baterijsku svjetiljku iz ruksaka. Zatim, jednom rukom uperivši svjetlo, a drugom se pridržavajući za gredu iznad glave radi ravnoteže, prelazio sam gredu po gredu preko tavana.

Veliko dvokatno zdanje, sagrađeno tridesetih godina dvadesetog stoljeća, bilo je položeno u tri ravna krila koja su gledala prema moru, kao spajalica čiji su krakovi razvučeni pod kutom nešto većim od devedeset stupnjeva. Stigavši do kraja gostinjskoga krila, provukao sam se kroz šumu greda, skrenuo desno i prošao iznad glavnog dijela kuće u kojem su bili kuhinja, blagovaonica i dnevna soba. Točno ispod mene bila je soba za projekcije sa četrdeset i osam sjedala. Goleme jedinice industrijskih rashladnih uređaja bile su učvršćene u ovaj dio tavana. Morao sam izbjegavati metalna kućišta i debele snopove plastičnih cijevi koje su hladni zrak odvodile u sobe ispod.

Dakako, ovdje iznad bilo je sparno i zagušljivo kao na peronu podzemne željeznice. Kad sam prešao glavni dio kuće i ponovno

skrenuo desno iznad spavaćih soba, znoj mi je kapao s nosa, raspršujući se nečujno na vrućem drvu.

Nastavio sam hodati dok nisam stigao do malenog prozora koji se nalazio na samome kraju.

Bilo je tri i trideset i osam. Stigao sam pet minuta ranije nego što sam planirao.

Kroz prozor sam mogao vidjeti kako oceanski valovi udaraju o plažu pod sablasnim svjetlom. Vidjelo se i mjesto na kojem je more izbacilo Peterovo slomljeno tijelo.

Bilo je dobro podsjetiti se zašto sam uopće na tome tavanu.

Izbrojio sam petnaest koraka do mjesta na kojem sam pretpostavljao da se nalazi Danina soba. Nakon što nisam uspio pronaći dio pomične šperploče koji sam tražio, proširio sam potragu za još tri koraka u svakome smjeru. Napokon sam ugledao komad šperploče kroz koji se otvarao ulaz u njezin ormar.

Čučnuvši, ugurao sam svjetiljku u ruksak i prebrisao lice i vrat majicom. Kad sam gurnuo komad šperploče u stranu, val hladnog zraka puhnuo mi je u lice.

Oslanjajući se na dlanove, lagano sam se spustio u prohladni mrak Danine sobe.

80. poglavlje

Našao sam se na kraju dubokog ormara među miri-šljivim redovima dizajnerskih bluza, haljina i hlača. Upotrijebio sam svjetiljku kako bih vidio. Svaka polica bila je označena imenom jednog od dizajnera: Gucci, Vera Wang, Calvin, Ralph Lauren, Chanel. Progurao sam se kroz gomilu lana, svile i kašmira do ruba lagano odškrinutih vrata ormara. Pet metara dalje na krevetu, Dana je spavala.

Bilo je vrijeme za tešku odluku, a morao sam je donijeti. Pitao sam se je li Dana bila izravno upletena u Peterovu smrt. Do sada sam već znao podosta o toj večeri prije godinu dana. Znao sam da je Peter dobio mi-rišljivu poruku na papiru koji je izgledao kao onaj koji koristi Dana, a možda je stvarno i bio njezin. Ali bio sam

poprilično siguran daje, što god je postojalo između nje i Petera, bilo gotovo davno prije večeri njegove smrti. Lagala je radi svog oca na istrazi.

Odlučio sam: Dana je više bila žrtva nego pravi suučesnik. Možda nije najbolja osoba, ali nije ubojica. Njezin vlastiti otac seksualno je zlostavljao. "Ne diraj lava dok spava!", rekao sam si.

Gledajući u redove skupih cipela i jeans razbacan uokolo, iskrao sam se iz ormara, a zatim i iz sobe. Našao sam se u širokoj galeriji koja je vodila u odvojene sobe u kojima su njeni roditelji spavali već desetljećima. Bila je puna slika Pollocka, De Kooninga i Fairfield Portera, koje su prikazivale motive iz Hamptona. Malena crvena svjetla alarmnih uređaja na svakoj od njih treptala su u mraku.

Netko je pustio vodu u zahodu s moje desne strane. Ukipio sam se uza zid.

Tamnoputi mladi muškarac u boksericama izišao je iz kupatila. Tko lije to, dovraga? Što radi u ovome dijelu kuće?

Izgledao je kao devetnaestogodišnjak, Indijac ili Pakistanac, i zgodan barem koliko je i Peter bio. U post-seksualnoj maniri pospano je oteturao ka gostinjskom krilu. Prokleta Peterova zamjena.

Nakon nekoliko koraka bio sam na pragu sobe Barryja Neubauera. Jučerašnji dan, zapravo čitavi prošli tjedan, prošao je kao beskrajna noćna mora. Svakih nekoliko sati uhvatio bih samog sebe kako radim nešto ili se posvećujem nečemu za što sam znao da ne bih smio raditi. Još uvijek sam mogao odustati. Još nije bilo prekasno. Bio je to prizor poput onih u napetim filmovima kad poželimo viknuti: Ne čini to! Ne otvaraj ta vrata, Jack!

Naravno, nisam poslušao.

Izvadio sam svoj starterski pištolj i lagano gurnuo vrata Neubauerove sobe. Srce mi je bješnjelo u grudima. Nikad prije nisam kročio u tu sobu. Čak i dok sam bio s Danom, to je bilo zabranjeno.

Soba je bila luksuzno uređena i prostrana, sa svijetlim brodskim

podom. Do prozora koji je gledao na zaljev bio je dio za sjedenje s televizorom ravnog ekrana, crnim kožnim kaučom i pripadajućim foteljama.

Još pet koraka me dijelilo od goleme drveno-čelične skulpture kreveta. Čuo sam Neubauera kako teško diše. Zvučalo je kao da nešto žvače u snu.

U nekoj vrsti transa, pažljivo sam mu prišao. Ležao je ispružen na leđima, dok su mu ruke instinktivno pokrivala crne svilene gaćice. Traka slina curila je iz kuta njegovih usta. Čak iako sam bio izvan sebe, primijetio sam kako bi to bio pravi portret direktora dok se odmara.

Bojao sam se da će, ako ga i dalje nastavim gledati, osjetiti nečiju nazočnost i otvoriti oči, pa sam čučnuo ispod razine kreveta. Izvadio sam rolu srebrnaste izolacijske trake iz ruksaka. Srce samo što mi nije eksplodiralo.

Još uvijek u čučnju, otkinuo sam komad duljine petnaestak centimetara. To je bilo to. Izbrojio sam do tri, duboko udahnuo i pritisnuo traku na Neubauerova usta. Jako.

Prije no što je uspio pustiti glas, već sam mu je zalijepio preko usta. Toliko sam jako pritisnuo njegove dlakave obraze da mu je glava utonula duboko u jastuk. Drugom sam mu rukom prislonio cijev pištolja na nos.

Nekoliko sekundi bili smo zajedno uhvaćeni u nekoj vrsti negativne harmonije - njegov šok i bijes u potpunosti je odgovarao mojem.

Najednom, posegnuo je za pištoljem, započevši borbu. Ali ja sam bio u puno boljem položaju. Bio sam također i jači. Povukao sam pištolj, zamahnuo i jako ga tresnuo u uho. Više nije pružao nikakav otpor. Samo su njegove tamne oči iskazivale bijes i mržnju. *Kako se, jebeno, usuđujem?*

Okrenuo sam ga na trbuh i stavio mu lisice. Zatim sam ga povukao na noge i omotao još srebrnaste trake oko njegovih bedara, ograničavajući njegove pokrete na malene skokove, od kojih su mu se čupale dlake na nogama.

"Dobro jutro", rekao sam konačno. "U istrazi si rekao da si učinio sve kako bi izrazio svoju sućut zbog Petera. Ta rasprava nije bila zadovoljavajuća za mene i moju obitelj. Vratio sam se kako bismo nastavili."

81. poglavlje

Ispod Championinih vrata treperila je prigušena svjetlost. Gurnuo sam Barryja na trbuh i dodao još jedan krug trake iznad njegovih gležnjeva. Bojao sam se daju je moja borba s njezinim mužem možda probudila. Bilo je olakšavajuće što nisu spavali zajedno.

Kad sam otvorio vrata, primijetio sam daje treperava svjetlost dolazila od dvadesetak svijeća koje su gorile u podnožju slike mnogorukog Krišne. Njezina je soba izgledala više kao svetište, nego kao spavaća soba.

Ali svi prizvani sveci nisu mogli spasiti Champion od naglog buđenja zvukom kidanja izolacijske trake koju sam joj namjeravao staviti preko usta.

"Dobro jutro, Champion", prošaptao sam. "Neću te ozlijediti."

"Dobro", bilo je sve što je rekla. Izgledala je začuđujuće mirno i shvatio sam kako je vjerojatno pod sedativima.

Dopustio sam joj navući kućni ogrtač preko svilene spavaćice i obuti tenisice. Zatim sam joj stavio lisice i poveo je do mjesta na kojem je njezin muž ležao, koprcajući se na podu. Podigao sam Barryja na noge i spro-veo ih spiralnim stubištem do prizemlja.

Na pola puta začuo sam truckanje jedinoga kamiona Mljekare East Hamptona. "Vaša kočija", rekao sam Ne-ubauerima.

Napustili smo imanje, ali čekalo nas je još jedno zaustavljanje bliže gradu. Pokupili smo detektiva Franka Volpija.

82. poglavlje

Mljekarski kamion klizio je blještavim lokalnim cestama poput gibljivog živog vozila iz subotnjeg jutarnjeg crtica. "Pogledajte, djevojčice i dječaci, to je naš prijatelj, mljekarski kamion Mljekare

East Hamptona. Za volanom je gospodin Hank, zgodni ljubazni mljekar."

Nadao sam se kako ću s vremenom ući u kolotečinu, ali to se nije dogodilo. Osjećao sam se utrnulo i povučeno, a mučnina u mom želucu nikako nije prestajala. Jutro se činilo poput sna. Bilo mi je teško povjerovati da se sve ovo uistinu događa.

Skrenuvši lijevo na kraju Further Lanea, pa ravno na Cestu 27, kamion je prošao kroz još uvijek usnuli Ama-gansett. Prošli smo pokraj zatvorenih restorana, trgovina i oblijepljenog Farmers Marketa. Potom smo produžili kroz ravne, mjesečeve dine Neapeaquea i stigli u Monta-uk. Osim nekoliko ribara koji su dovršavali svoje sendviče s jajima u Johnovoj Kući Palačinki, i on je bio pust.

Motor se naprezao pod teškim teretom dok smo se penjali uzbrdicom koja je vodila iz grada. Protutnjali smo pored knjižnice i poznatog skretanja prema mojoj kući na Ditch Plains putu.

Otprilike dva kilometra prije svjetionika kamion je skrenuo desno. Poskočio je preko debelog lanca koji je ležao u prašini među zapuštenom živicom. Nakon što je iskočio zategnuti lanac iza nas, Hank je nastavio voziti uz dugi pješčani prilaz, sve dok nismo ugledali zapjenjene valove kako plešu pod ranim jutarnjim svjetlom.

Tek nakon što smo prešli vrh brijega, ugledali smo kuću iz snova, ugniježdenu među dinama na samome rubu litice. Kao daje Max Kleinerhunt, direktor i osnivač everythingbut.com-a, bio odlučan osigurati da ga sunce obasja prije no ikoga u Sjevernoj Americi.

Maxova je nesreća bila u tome što se vrijednost njegovih dionica, koje su se svojevremeno prodavale po 128 dolara, stabilizirala na 67 centi po komadu. Iako je već bio ispucao dvadeset i dva milijuna dolara u svoju vikendicu, Kleinerhunt je bio mnogo više okupiran pokušajima spašavanja svoje guzice, nego njezina sunča-nja. U posljednjih šest mjeseci jedini posjetitelji bili su usputni surferi ili biciklisti koji bi se u sumrak popeli s plaže kako bi bacili pogled s beskrajnih balkona.

Najvažniji epitet za atraktivnu nekretninu tog proljeća bio je 'banana', što je značilo Build Absolutely Nothing Anywhere Near Anyone (Ne gradi apsolutno ništa blizu koga). Max Kleinerhunt je u tome uspio.

Hank je pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču zakačenom za štitnik njegove kape. Sjajna željezna vrata podigla su se iz dina i kamion se otkotrljao u čistu podzemnu garažu, koja je mogla primiti dvanaest automobila.

Čak prije nego smo se zaustavili, Pauline je dotrčala i zagrlila me kroz otvoreni prozor. "Ovo je bilo najdužih dvanaest sati u mom životu", prošaptala je.

"I meni", odgovorio sam šapatom.

Iza nje stajali su Fenton, Molly i Marci.

83. poglavlje

Moji stari prijatelji okupili su je oko stražnjeg dijela mljekarskog kamiona kao djeca oko jelke u božično jutro. Otvorio sam škripava vrata i uskočio unutra. Počeo sam svima skidati traku s usta, ali ne i lisice.

"Kako se usuđuješ ovako postupati s nama?", rekla je Campion kad sam joj skinuo traku. "Bio si gost u našoj kući."

"A vi ste sada naši gosti", rekao sam joj.

Tricia Powell bila je sljedeća koja je progovorila, pokazujući na zgužvane i uprljane dijelove svoje crne sa-tenske toalete. Zasiktala je: "Ovo je Armani, životinje jedne!"

Barry Neubauer ostao je miran nakon što sam mu skinuo traku. Pogledao sam u njegove čelične oči i primijetio kako je prezauzet kombiniranjem da bi nešto izustio.

Frank Volpi poručio mi je da sam 'mrtav čovjek', i doživio sam tu prijetnju uvjerljivom budući da je dolazila od njega.

Dok smo im Fenton i ja pomagali sići s kamiona, Marci je rastvorila sjedalice za plažu. Hank je dogurao kolica za serviranje, na kojima

su bile dvije prozirne hrpice: na jednoj zapakirane jednokratne šprice, na drugoj plastične bočice od 100 mililitara.

Barry Neubauer nastavio me ljutito gledati dok sam im priopćavao dobre i loše vijesti. "Za nekoliko minuta moći ćete ući u kuću i raskomotiti se. Ali najprije će ovaj čovjek, koji je osposobljeni medicinski tehničar, uzeti uzorak krvi svakome od vas, osim gospodinu Montroseu. Neću vam ništa objašnjavati, zato, molim vas, ne pitajte ništa."

Nije dobro prošlo.

"Bilo tko, tko me samo dotakne iglom bit će tužen!", zavikao je Tom Fitzharding. Sjetio sam se slika njega i njegove žene s Peterom, kad nije bratu bilo šesnaest ili sedamnaest godina.

Opalio sam mu pljusku. Glasno je odzvonila i ušutkala sve ostale. A i bio je to divan osjećaj. Nije mi se sviđao ni on, ni njegova žena, i imao sam dobre razloge za to.

"Kad završimo s ovom neugodnošću, možete unutra", ponovio sam. "Možete se tuširati, presvući i malo odspavati. Ali, surađivali ili ne, nitko ne ulazi dok ne završimo s ovim. Ako vam to išta olakšava, uzet će, također, i uzorke svakoga od nas."

"To mi ništa ne olakšava, ti mali bezobrazniče", rekla je Stella Fitzharding.

Nagnuo sam se bliže k njoj: "Znam sve o tebi i Peteru. Zato umukni."

"Potreban mi je tuš. Započnite sa mnom", ponudila se Tricia Powell, sjedajući na jednu od stolica. Umorno je ispružila ruku.

Nakon toga sve je išlo iznenađujuće glatko. Hank i Marci pažljivo su izvukli i obilježili devedeset mililitara od svih u garaži. Zatim su taoci uvedeni u kuću, u gotovo završeno krilo za sportsku rekreaciju. Na podu su bile poredane strunjače za svakoga od njih. Bila su tu, naravno, i kupatila. Imali smo čak kavu i peciva. I mnogo mlijeka.

"Pokušajte malo odspavati", savjetovao sam im. "Čeka nas dugačak dan."

84. poglavlje

Početak toga tjedna Marci je otišla do K-marta u Ri-verheadu preturati po policama s robom na sniženju kako bi pronašla odjeću za naše goste. Kad su se Neu-bauerovi, Fitzhardingovi, Volpi, Tricia Powell i Montrose poredali za doručak, bili su svi dobro, skromno i jeftino odjeveni. Hrana i san podigli su im raspoloženje, ali su im lica bila puna zbunjenosti i strepnje. Zbog čega su ovdje? Što sada?

Mnogo smo razmišljali o osiguranju i odlučili ne komplicirati. Sva vrata u krilu kuće koje smo koristili bila su zaključana lokotom. Na pojedinima su bila i dva lokota. Svima je rečeno da će biti svezani zalijepljenih usta budu li pravili probleme, ili ako samo posumnjamo u takvu namjeru. Do sada je prijetnja imala učinka. Također je bilo od pomoći, i to što su Marci, Fenton i Hank cijelo vrijeme držali umjetne pištolje.

Kratko nakon doručka Macklin je stigao sa sitnom sjedokosom ženom. Skupina je izmijenila nekoliko zbunjenih pogleda i izgledala ohrabrena nadom kako će sve brzo biti gotovo.

Tada, dok smo Macklin i ja stajali u kutu, Montrose je apelirao na razboritost moga djeda.

"Gospodine Mullen, jako mi je drago što vas vidim", rekao je Montrose. "Mislim da shvaćate kako će, ako nas oslobodite prije nego netko bude ozlijeđen, ovdje nazočni sigurno mnogo bolje proći. Gotovo da vam to mogu obećati."

"Sigurno o tome znate više od mene", reče Macklin dok je okretao leđa odvjetniku.

Bez obzira na sve, sedmero je talaca nalazilo neki razlog za nadu dok ih nismo uveli u golemu dnevnu sobu, tik uz ocean, čiji su popločani pod, grede od mamutovca i zapanjujući pogled bili središnja točka čitave kuće.

Ovog su jutra, dakako, zavjese bile navučene preko čitave površine stakla. Soba je bila osvjetljena snažnim reflektorima koje su Marci i Fenton objesili o strop.

Montrose je promrmljao: "Oh, Isuse, ne!"

Siromašno namještena soba sadržavala je par dugih drvenih stolova i nekoliko stolaca. Okrenuta prema njima, na uzvišenome dijelu od šperploče, stajala je uredska kožna fotelja. Između povišene fotelje i stolova nalazile su se još dvije stolice. Na jednoj je bila Biblija, a druga je stajala pred malenim stolom. Na njemu se nalazio prastari uređaj nalik pisaćem stroju, kojemu je nedostajalo nekoliko dijelova. Iza fotelje bile su obješene dvije sjajne zastave - američka i zeleno, bijelo, zlatna - irska.

Usred svega stajao je stativ na kotačima na kojem se nalazila videokamera. Sa strane je bilo ugravirano EH70. Molly ju je usmjerila na naše goste koji su ulazili u prostoriju, gundajući, s lisicama na rukama, i sjedali na stolce za plažu postavljene iza stolova. Svi su izgledali šokirano. Zatim su vrata prostorije zaključana. Hank je stao pokraj njih, držeći umjetni pištolj i Louisville bejzbolsku palicu.

Zatim je Molly okrenula kameru da bi popratila Mačka kako korača dužinom prostorije. Zabrinuto se popeo na svoju malu pozornicu i sjeo u kožnu fotelju.

Otprilike istovremeno, njegova prijateljica i sudska stenografkinja, Mary Stevenson, sjela je za stari pisaći stroj.

S Macklinove desne strane stajao je ručno izrađeni znak zalijepljen na čisti netaknuti zid. Molly je fokusirala jednostavna tiskana slova. "Narod protiv Barryja Neubauera".

85. poglavlje

Prvi ozbiljniji izgred bio je, nimalo začuđujuće, onaj Franka Volpija. Ustao je i viknuo iz sveg glasa: "Ovo je sranje!"

Hank je dotrčao s vrata držeći umjetni pištolj poput mača. Tresnuo je Volpija, a ovaj je pao na pod, previja-jući se od boli. Držao sam to dobrom lekcijom za cijelu skupinu.

"Frank, drži jezik za zubima!", viknuo je Hank. "To važi i za vas ostalu gamad, također!" Svi su shvatili poruku.

Bez upozorenja Molly je ponovno okrenula kameru, usmjerivši ovaj put njezino nemilosrdno oko u mene. Stajao sam tu glavom i bradom, duboko disao i zurio izravno u objektiv.

Još od hladnokrvnog Sammyjeva ubojstva u East Villageu radio sam toliko predano kako nikad ne bih mogao u Nelsonu, Goodwinu i Mickelu. Samo sam se nadao da radim pravu stvar. Radi ovoga sam štrebao čitavu završnu godinu na Columbiji. Nisam bio opsjednut samo hladnokrvnim Peterovim ubojstvom i nepravdom koja je uslijedila nakon toga. Nekoliko sam puta pročitao Umjetnost unakrsnog ispitivanja, klasik izdan daleke 1903. godine, koji je još uvijek bio aktualan.

"Počinjemo", reče Molly, tapkajući malu crvenu lampicu na kameri. "U eteru smo. Kreni, Jack!"

"Zovem se Jack Mullen", započeo sam pomalo drhtavim glasom, koji je zvučao kao da pripada nekome koga jedva poznajem. "Rodio sam se i odgojio u Montauku i živim ovdje čitav svoj život."

Nitko u sobi nije bio ni blizu tako napet kao ja, ali uzdao sam se u smireno recitiranje koje sam toliko predano trenirao za vrijeme odvjetačkih vježbi na Columbiji. Intonacijom i držanjem pokušavao sam pokazati da sam zdravog uma, prilično razuman i vrijedan slušanja.

Znao sam, također, da je sazrio trenutak za ovakvo nešto. Bio sam poprilično siguran daje većina ljudi bila ljuta i uznemirena zbog onoga što su u bliskoj prošlosti doživjeli kao sudsku nepravdu: presuda Simpsonu, presuda Diallou u New Yorku, ismijani JonBenet Ramsey slučaj i ostali u njihovim vlastitim gradovima i mjestima.

"Prije godinu dana na jučerašnji dan", nastavio sam, "moj brat je preminuo za vrijeme zabave održane u jednom ljetnikovcu u Hamptonu. Dobio je posao parkirati automobile. Sljedećeg dana more je izbacilo njegovo tijelo na plažu ispod spomenutog imanja. Službenom istragom, provedenom krajem toga ljeta, utvrđeno je da je smrt mog brata, koji je imao dvadeset i jednu godinu, bila nesretan slučaj. Nije. Pretučen je na smrt. U sljedećih nekoliko sati

pokušat ću dokazati ne samo da je ubijen, nego tko gaje i zbog čega ubio."

"Na kraju stola s moje lijeve strane sjedi čovjek koji je vlasnik ljetnikovca i koji je bio domaćin zabave. Njegovo ime je Barry Neubauer. On je direktor Mayflower kompanije. Vjerojatno ste imali priliku gledati njegove kablovske kanale, ili posjetiti njegove internetske stranice, ili odvesti vaše dijete u jedan od njegovih zabavnih parkova. Možda ste čitali o njegovim životnim uspjesima u nekome od poslovnih magazina ili vidjeli njegovu sliku s nekog od dobrotvornih primanja slavnih osoba. No, to ne znači da poznajete pravog Barryja Neubauera.

Ali, upoznat ćete ga. Čak mnogo bolje nego biste željeli jer će Barryju Neubaueru biti suđeno zbog ubojstva moga brata."

"Jack Mullen će mi suditi?", uzviknuo je Neubauer. "Ni slučajno. Ugasi tu jebenu kameru! Ugasi je, odmah!"

Njegov je ispad pokrenuo lavinu ostalih, pa je Macklin bio prisiljen udariti crnim drvenim batom kako bi uspostavio tišinu.

"Ovo će suđenje započeti za nekoliko minuta", rekao sam gledajući u kameru. "Emitiramo uživo na Kanalu 70. Za vrijeme ovoga kratkog prekida imat ćete priliku obavijestiti vaše prijatelje."

86. poglavlje

Molly je ugasila kameru i mahnuo sam Fentonu i Hanku. Prišli smo Neubaueru. Podigao je ruke vezane lisicama: "Skinu ih!"

Ignorirao sam taj zahtjev kao da gaje uputilo razmaženo dijete.

"Nije mi bitno hoćete li svi vi sudjelovati u ovome suđenju ili ne", rekao sam Barryju sasvim izravno. "To ništa ne mijenja."

Puhnuo je kao pravi samodopadni direktor. "Nećemo surađivati. Kako li će to onda izgledati na televiziji? Ispast ćeš totalni zajeb, Mullene, što zapravo i jesi."

Negodovao sam glavom prema Neubaueru, a zatim iz aktovke izvadio tvrdu omotnicu. Pokazao sam mu što se nalazi unutra, samo Barryju.

"Evo kako će to izgledati, Barry. I ovako. I kao ove ostale", rekao sam.

"Nećeš se usuditi", zasiktao je.

"O, da, hoću. Kao što rekoh, izbor je tvoj. Možeš ponuditi svoje viđenje stvari. Ako nećeš, i to je u redu. Svakako se vraćamo u eter."

Molly je ponovno počela snimati, a ja sam ponovio svoje uvodne opaske. Ovaj put mnogo mirnije i uvjerljivije.

"Do završetka suđenja", nastavio sam, "shvatit ćete daje Barry Neubauer ubojica i da su svi ostali koji sjede u ovim stolicama pridonijeli ili samom zločinu, ili prikrivanju toga zločina. Kad jednom shvatite što su učinili, nećete imati nimalo samilosti prema njima. Nećete, vjerujte mi!"

"Narod će dokazati da je Barry Neubauer ubio mog brata ili unajmio nekoga drugog za obaviti taj krvavi prljavi posao umjesto njega. Također ćemo dokazati da je, pored načina i prilike da ubije Petera, također imao i vraški dobar motiv. Kad doznate motiv, sve će vam biti jasno."

"Savršeno mi je jasno kako ovo nisu idealni uvjeti za utvrđivanje nečije nevinosti ili krivnje", rekao sam.

"Ma, stvarno?", reče Bill Montrose. "To je prva inteligentna stvar koju si do sada rekao, Mullene."

Ignorirao sam Montrosea. Znao sam da je ključna stvar u ovome trenutku bila nastaviti grabiti naprijed, i ne dopustiti im da me izbace iz takta. Usta su mi postala presuha da bih nastavio. Zaustavio sam se i podigao svoju čašu s vodom. Ruka mi se toliko tresla da sam je zamalo ispustio.

Ipak, glas mi je bio miran.

"Ako me budete pratili, vjerujem da ćete uvidjeti kako je ovo suđenje barem jednako toliko pravedno kao i neka koja ste mogli pratiti u posljednje vrijeme. Pravičnost je ovdje najvažnija.

Kao prvo, gospodin Neubauer imat će svog odvjetnika. I to ne preopterećenog, nedovoljno plaćenog branitelja početnika, kakvog dodjeljuju mnogim siromašnim optuženicima koje čeka smrtna

kazna. On je priznati Bill Montrose, stariji partner i predsjednik upravnog odbora velike odvjetničke tvrtke iz New Yorka. A budući daje gospodin Montrose dugogodišnji odvjetnik gospodina Neubauera, koji ga je iznimno uspješno zastupao na službenoj istrazi, jako je dobro upućen u sve pojedinosti ovog slučaja. Kad uzmete u obzir da ću gospodinu Montroseu ja biti suparnik, dvadesetsedmogodišnjak, tek izašao s pravnog fakulteta, onda je to, u najmanju ruku, nepravedan odnos u korist tuženoga.

Sudac će u ovome slučaju biti moj djed, Macklin Reid Mullen", rekao sam, izazivajući novi val Montroseovog zgražanja.

"Stenografkinja je Mary Stevenson, sudski

reporter iz općinskih sudova New Yorka već trideset godina.

Da ponovim još jednom, jasno mi je da je ovo više nego neuobičajeno. Sve što mogu reći je, gledajte suđenje! Dajte nam šansu! Potom presudite sami za sebe. Moj je djed došao u ovu zemlju sa četrdeset i osam godina iz Clare Countyja u Irskoj. Posljednjih dvadeset godina proveo je radeći kao odvjetnički pomoćnik i stalo mu je do zakona više nego ikome koga poznajem, uključujući moje profesore.

Kod suđenja, sudac nije tu radi određivanja krivnje ili nevinosti, nego radi pomirenja razlike među odvjetnicima u odnosu na dokaze i proceduru, i radi održavanja procesa pravednim. U ovome slučaju", rekao sam, namjerno gledajući u kameru, "vi ćete biti porota. Macklin nije ovdje kako bi donio presudu, nego samo kako bi vodio suđenje. I učinit će to besprijekorno. To je sve što za sada imam reći. Sada će vam se obratiti gospodin Montrose."

87. poglavlje

Bill Montrose bio je jedini naš gost bez lisica na rukama. Sjedio je zadubljen u misli. Zatim se, kao svaki dobar igrač pokera, okrenuo pročitati izraz moga lica.

Svom silom sam se trudio izgledati kao da nisam svjestan važnosti sljedećih nekoliko sekundi. Da je uistinu bio zabrinut za dobrobit svoga klijenta, bilo bi sasvim jasno na koji će način voditi obranu.

Ali, kao mnogi vrlo uspješni, ali relativno nepoznati odvjetnici, Montrose je došao do jedne točke u svome životu kad je žudio za mrvicom slave i popularnosti kako bi upotpunili sav novac i imanja koja je imao. Znao sam daje takav još dok sam radio u Nelsona, Goodwina i Mickela. Po priči mojih tadašnjih kolega, proglasio je sam sebe daleko boljim parničarom od Johnnyja Cochraana ili Roberta Shapiroa. Bill Montrose imao je ego veći od ikoga koga sam ikad upoznao. Igrao sam na tu kartu.

Zadržao sam dah kad je Montrose ustao. Okrenuo se prema Mollyinoj kameri, u službi Kanala 70 East Hamptona. Ovo je i za njega bio veliki trenutak. Nije namjeravao sjediti prekriženih ruku.

"Molim vas, nemojte ovo krivo razumjeti ili protumačiti", započeo je. "To što trenutačno stojim pred vama ne znači da je ovaj proces imalo legitiman. Nije."

"Ne dajte se zavarati", nastavio je nakon dramatične stanke. "Ovo nije suđenje. Ovo nije sudnica. Stariji gospodin iza mene, bez obzira kako agilno i brižno izgledao, nije sudac. Ovo je cirkus, a ne sud.

Morate znati kako je pravda u ovome slučaju već zadovoljena. Prošlog ljeta održana je službena istraga kako bi se ispitalo utapanje Petera Mullena. U pravoj sudnici - u kojoj je presjedao pravi sudac, časni Robert P. Lillian - moj klijent je proglašen nevinim.

Za vrijeme te istrage saslušan je svjedok koji je vidio preminuloga kako skače u nemirni ocean za vrijeme plime, kasno u noći. Ne jedan, već dva medicinska istražitelja podastrla su dokaze koji su potvrdili njihovo uvjerenje kako nije bilo nikakvog sumnjivog utjecaja na smrt Petera Mullena. Nakon procjene svjedočenja, sudac Lillian zaključio je, odlukom koja je dostupna svakome tko je želi pročitati, da za smrt Petera Mullena, koliko god tragična bila, nije odgovoran nitko do sam Peter Mullen.

Očito je kako njegova obitelj nije u stanju to prihvatiti. Ovim nepromišljenim ponašanjem, brat i djed Petera Mullena pretvaraju nesreću u zločin."

Montrose je još jednom zastao, kao da prebire misli. Moram priznati da je bio zaista dobar. Možda mu i nisam mogao parirati.

"Sad od vas traže da ovo gledate. Molim vas, nemojte. Isključite televizor ili promijenite program. Učinite to odmah! Učinite to ako vjerujete u pravdu! Mislím da vjerujete."

Montrose je sjeo i pitao sam se hoćemo li ga ikad više natjerati da progovori.

Macklin je lupnuo čekićem o šperploču pod njegovim stolcem.

"Ovaj sud", rekao je, "prekida svoj rad na devedeset minuta kako bi tužiteljstvo i obrana pripremili svoje izlaganje. Predlažem vam obojici da se bacite na posao."

88. poglavlje

Četrnaest minuta nakon početka stanke, ABC je prekinuo svoj prijenos LA Opena iz Riviera Country Cluba i uključio Petera Jenningsa u 'Lincolnu', središnjem studiju emisije World News Tonight. Velikim masnim slovima pisalo je Udarne vijesti.

"ABC je upravo doznao", reče Jennings, s diskretnim uzbuđenjem u svom dubokom glasu, "da je medijski milijarder Barry Neubauer, njegova žena i još najmanje troje gostiju oteto sinoć nakon zabave uoči Dana sjećanja iz njihova ljetnikovca u Amagansettu na Long Islandu. Prema prijenosu koji ide uživo na Kanalu 70 East Hamptona, otmičari namjeravaju suditi Neubaueru za ubojstvo dvadesetjednogodišnjeg stanovnika Montauka. Suđenje na tajnoj lokaciji trebalo bi započeti za manje od sat vremena."

Dok je Jennings govorio svojim isprekidanim kanadskim naglaskom, u gornjem desnom dijelu ekrana pojavio se mali crveni kvadrat. Prikazivao je jednostavne obrise Long Islanda, a masnim je crvenim slovima pisalo Kriza u Hamtonima.

U roku od nekoliko minuta urednici, ili zamjenici urednika sa CBS-a ("Otmica na Long Islandu") i NBC-ja ("Taoci u Hamtonima") su se pridružili spektaklu. Kao i Jennings, i oni će sljedećih četrdeset i pet minuta provesti pokušavajući autoritativno ostati zanimljivi dok njihovi novinari hrle dokopati se udarnih vijesti.

Prvo javljanje ABC-ja bio je intervju s narednikom To-mmyjem

Harrisonom na parkiralištu iza policijske posta je East Hamptona. "Jack i Macklin Mullen", reče Harrison, "priznati su dugogodišnji stanovnici Montauka koji su, izgleda, ovo učinili revoltirani rezultatima službene istrage o smrti Petera Mullena, provedene prošlog ljeta."

"Je li ijedan od njih ranije već kažnjavan?", upitao je novinar.

"Čini mi se da se nismo razumjeli", reče Harrison. "Osim manjeg izgreda u koji je Jack Mullen bio uključen nakon smrti svoga brata, nijedan od njih nikad nije bio uhićen. Čak nisu nikad bili kažnjeni niti zbog prebrze vožnje."

ABC se zatim uključio u Ministarstvo pravosuđa u Washingtonu, gdje je upravo započelo obraćanje javnosti: "... talaca zatočenih sinoć na Long Islandu. Petero do sada identificiranih su Barry i Champion Neubauer, Tom i Stella Fitzharding, vlasnici kuće u South Hampto-nu, i William Montrose, istaknuti newyorski odvjetnik."

Kad je glasnogovornik podigao pogled sa svojih bilješki, zasuli su ga hrpom pitanja: "Iz kojeg su razloga oteći? Zbog čega niste u stanju otkriti izvor emitiranja signala? Što znate o otmičarima?" Dao je još samo jednu kratku izjavu, a zatim zaključio priopćenje:

"Otmičari koriste uređaj za ometanje, koji nas još uvijek sprječava u lociranju izvora signala. Bilo kakve daljnje izjave u ovom bi trenutku bile suprotne našim naporima za razrješavanjem ove situacije u najkraćem mogućem roku."

Zatim se ABC uključio u urede Kanala 70 u Wainscotu.

Dvadesetčetverogodišnji vlasnik J.J. Hart stajao je pored svog odvjetnika Joshue Epsteina. Hart je izjavio kako nema namjeru postupiti po smiješnoj naredbi vlade. "Našoj reporterki, Molly Ferrer, pošlo je za rukom izvesti jedan od velikih presedana u televizijskom novinarstvu. Nemamo namjeru ne podijeliti to s javnošću."

"Naredba je krajnje neustavna", reče Epstein. "U ponedjeljak ću to dokazati na sudu. Ukoliko se sinoć nije dogodilo nešto* za što još ne znam, još uvijek živimo u demokraciji."

"Da rekapituliramo što znamo do sada", reče Jennings, "imamo

petero talaca, a možda i više. Izgleda kako je otmičare, djeda i unuka, strašno potresla kontroverzna smrt člana obitelji. Najneobičnije suđenje za ubojstvo samo što nije počelo. Uskoro ćemo imati nove informacije, a za sada ćemo se uključiti u program našeg partnera, Kanala 70 u East Hamptonu, gdje bi prijenos uživo suđenja za ubojstvo upravo trebao započeti."

89. poglavlje

Narodni sud Montauka", reče Macklin mirnim i uvjerljivim glasom, "obavezan isključivo na istinu, bez tolerancije bilo kakvih sranja, počinje zasjedati."

Zatim je lupio svojim drvenim čekićem, uz odzvanjajući odjek.

Djed i ja potvrdili smo si važnost trenutka izmijenivši kratki pogled prije no što sam za svjedoka pozvao Tri-ciju Powell. Mislim da je shvaćala važnost pojavljivanja na televiziji, ali ne i onoga što joj se upravo trebalo dogoditi. Nakon što je prisegla na istinu, započeo sam.

"Gospođice Powell, koliko mi je poznato, stigli ste na zabavu u velikom stilu."

"Vjerojatno mislite na moj novi Mercedes?"

"Dogodile su se znatne promjene, zar ne? Jednog ljeta izvršna asistentica u Mayfloweru, a drugog izlazite iz četrdeset i pet tisuća dolara vrijednog automobila."

"Godina je bila dobra", reče Tricia Powell s laganim prezirom. "U veljači sam unaprijeđena u direktora posebnih događanja."

"Oprostite mi na nedostatku kulture, ali koliko ste zarađivali prošle godine?"

"Trideset i devet tisuća."

"A sada?"

"Devedeset", reče ponosno.

"Znači, nekoliko mjeseci nakon što ste lagali na službenoj istrazi da ste vidjeli mog brata kako skače u smrtonosno hladno more na

Neubauerovoj zabavi, unaprijeđeni ste i plaća vam se više no udvostručila. Krivokletstvo vam je bilo od veće koristi nego diploma s Harvarda.

"Gospodine suče", zalajao je Montrose.

"Prihvaća se", reče Macklin. "Prekini s tim, Jack!"

"Ispričavam se. Nekoliko mjeseci nakon što ste svjedočili kako ste vidjeli mog brata kako skače u more kojem je temperatura bila deset stupnjeva Celzijusa, usred njegove smjene parkiranja automobila, godišnja vam se plaća povećala za pedeset i jednu tisuću dolara. Ima li nešto osim vašeg svjedočenja zbog čega ste postali toliko vrjedniji vašem poslodavcu?"

"Ima, ali ne biste željeli znati o čemu se radi", reče Powellica. "Na kraju krajeva, ne uklapa se u vaše teorije zavjere."

"Molim vas, gospođice Powell! Pružite mi priliku! Sud želi čuti vašu stranu priče."

"Radila sam po pedeset, šezdeset sati tjedno. Zнала sam da neću još dugo biti asistentica."

"Vjerujem da ste u pravu", rekao sam otvarajući fasciklu koju sam držao u ruci. "Gospođice Powell, pokazat ću vam nešto što je označeno kao Tužiteljjev materijal A." Uručio sam joj dokument.

"Prepoznajete li o čemu se radi?"

"Da."

"Recite nam stoje to."

"To je ocjena mog polugodišnjeg rada u kompaniji Mayflower. Odakle vam to?", upitala je tražeći odgovor.

"U ovome trenutku to nije bitno", rekao sam. "Prepoznajete li potpis na kraju posljednje stranice?", upitao sam pokazujući na njezin potpis.

"Potpis je moj."

"Gospodine suče", rekao sam gledajući Mačka, "tužba predaje materijal A kao dokaz."

Mack se okrenuo prema Montroseu. "Imate li kakvih prigovora?"

"Moj prigovor odnosi se na ovaj kompletan proces", reče Montrose. "Odbija se", bljesnuo je Mack. "Tužiteljev materijal A se prihvaća. Nastavi, Jack!"

"Preskočit ću početni dio koji svjedoči o danima kada ste kasnili ili bili bolesni, te nastaviti čitati od odjeljka pod nazivom 'Zaključak - Daljnji koraci'. Mislim da bi nam to trebalo dati jasnu sliku o tome kakav ste dojam ostavljali na svog poslodavca prije smrti mog brata."

"Poslušajte posljednji paragraf", rekao sam. "Upitani da ocijene njezin rad od nula do deset u odnosu na ponašanje, trud i općenitu stručnost, trojica nadređenih ocijenila su je ocjenama ne većim od šest. Gospođici Powell uručeno je pismeno upozorenje. Ako se njezin rad drastično ne popravi u idućih šest mjeseci, dobit će otkaz."

"Pa, izgleda sam se drastično popravila", reče Tricia Powell.

90. poglavlje

Bill Montrose u trenu je iskočio iz svoje sjedalice. S ču-perkom sijede kose, krupnoga tijela i brzih uvjerljivih pokreta, izgledao je kao maestro u 'Lincoln centru'. Stajao je potpuno miran ispred svih. Podsjećao je na dirigenta koji se koncentrira čekajući da se orkestar umiri.

"Gospođice Powell", upitao je nakon što je izišao iz tog stanja, "jeste li na bilo koji način nagrađeni zbog vašeg svjedočenja u službenoj istrazi prošlog ljeta?"

"Apsolutno ne", reče Powellica. "Nisam dobila niti centa."

"Je li vam išta obećano od strane Barryja Neubauera ili od bilo koga drugog u njegovo ime?" "Ne."

"Jesu li vam ponuđeni promaknuće, povišica, ostakljeni ured, osobni trener ili barem par novih cipela?"

"Ne!", odvrati Powellica s još većim zgražanjem.

"Gospođice Powell, izgleda kako Jack Mullen živi u zabludi kako je

skandalozno ako ambiciozna i nadarena osoba privuče pažnju direktora. Nije. Niste učinili ništa zbog čega biste se trebali osjećati i najmanje krivom."

"Hvala vam."

Ustao sam. "Ima li gospodin Montrose pitanja?"

"Apsolutno. Gospođice Powell, dopustite da vas upitam na koji ste način dospjeli u ovu sudnicu. Ovdje niste dobrovoljno?"

"Naravno da nisam", reče Tricia. "Nitko od nas nije."

"Možete li nam ispričati kako ste dospjeli ovdje?"

"Vozila sam se kući", reče Powellica, "kad je čovjek iskočio sa stražnjeg sjedišta mog auta. Zaprijetio mi je." "Jeste li bili uplašeni?"

"Zar vi ne biste bili? Umalo sam sletjela s ceste." "Što se onda dogodilo?"

"Naredio mi je da vozim prema kući gdje su me strpali u stražnji dio smrdljivog mljekarskog kamiona, zajedno s Tomom i Stelom Fitzharding."

"Koliko ste dugo bili u kamionu?"

"Gotovo sedam sati."

"I jeste li mogli slobodno otići?", upitao je Montrose. "Ne."

"Ako gospodin Mullen nema ništa protiv, možete se vratiti na svoje mjesto." "Hvala."

Nakon što se Tricia Powell povukla, Montrose se okrenuo prema kameri. Pripremao se održati govor kad mu je izraz panike prekrilo lice. Doslovno je zinuo.

91. poglavlje

Zabrinute Montroseove oči pratile su Jane Davis kako hoda kamenim podom dok su joj koraci odzvanjali prostorijom.

Jane je nosila crne hlače i crnu bluzu i nije izgledala tako nervozno i uplašeno kao na službenoj istrazi. Zurila je u Montrosea, a zatim se okrenula i pogledala izravno u Barryja Neubauera.

Kako bi pokazao nezabrinutost, Neubauer je nabacio usiljeni smiješak. Uzvratila mu je istom mjerom.

"Optužba poziva doktoricu Jane Davis", objavio sam, a ona je pošla do mjesta na kojem je Fenton čekao s obiteljskom Biblijom. U odnosu na istragu, kad su joj se ruke tresle, izgledala je potpuno mirna. Položila je ruku na kožnate crvene korice Biblije i zaklela se govoriti istinu.

"Doktorice Davis", rekao sam kad je sjela, "cijenimo što ste tu unatoč mogućim posljedicama nakon vašega današnjeg svjedočenja. Zahvalni smo vam."

"Želim biti ovdje", rekla je. "Nitko mi ne treba zahvaljivati." Zatim se naslonila i duboko udahnula.

"Doktorice Davis", započeo sam, "možete li, molim vas, ukratko pred sudom rezimirati vaše obrazovanje?"

"Naravno. Maturirala sam kao najbolja učenica u srednjoj školi East Hampton 1986. godine i dobila nacionalnu stipendiju. Vjerujem kako sam nakon više od desetak godina bila jedina primljena na Harvard iz srednje škole East Hampton, ali nisam si mogla priuštiti to školovanje, pa sam se upisala na SUNY u Binghamtonu."

"Jeste li diplomirali?"

"Da. Nakon toga pohađala sam medicinski fakultet na Harvardu, zatim specijalizaciju u UCLA bolnici u Los Angelesu i Cornell medicinskom centru pri bolnici New York u New Yorku."

"Gdje ste trenutno zaposleni?"

"Posljednje dvije godine radim kao glavna patologinja u Huntington bolnici i kao medicinski istražitelj okruga Suffolk."

"Poštovani suče", rekao sam pogledavajući prema Mačku, "tužiteljstvo predstavlja doktoricu Jane Davis kao stručnog svjedoka za patologiju i forenzičnu medicinu."

Mack se okrenuo prema Montroseu, koji je još uvijek bio u stanju napetosti. "Siguran sam da gospodin Montrose nema nikakvih primjedbi na svjedočenje doktorice Jane Davis, s obzirom na to da ju je i on sam pozvao kao stručnog svjedoka u službenoj istrazi.

Jesam li u pravu, odvjetnice?"

Montrose je zbunjeno klimnuo glavom i promrmljao: "Nemam prigovora."

"Doktorice Davis", započeo sam, "vi ste izvršili autopsiju nad mojim bratom?"

"Da."

"Doktorice Davis, prije no što ste ušli u sudnicu, gospođica Powell opisala je svoju otmicu uoči početka suđenja. Nadao sam se da biste mogli s nama podijeliti vaše osobno iskustvo prije službene istrage?"

Klimnula je. "Noć prije nego sam trebala svjedočiti", reče, "neki čovjek mi je provalio u kuću. Spavala sam u svome krevetu. Probudio me i stavio mi pištolj među noge. Rekao je da je zabrinut hoće li moje svjedočenje dobro proći. Poslali su ga da me 'uputi'. Rekao mi je da će, ako pretjeram na službenoj istrazi, ponovno doći, silovati me i ubiti."

Po prvi put otkako je ušla u prostoriju, Jane Davis je spustila glavu i buljila u pod.

"Žao mi je što ste to ponovno morali proživjeti, Jane", rekao sam. "Znam."

"Što ste učinili u sudnici sutradan?", upitao sam. "Na službenoj istrazi?"

"Počinila sam krivokletstvo", reče Jane Davis jasno i glasno. Nastavila je: "U cilju kompletiranja autopsije tvoga brata snimila sam dvadeset i šest rendgenskih slika. Obavila sam šest biopsija, uz opsežan rad na ispitivanju krvi i u laboratoriju. Peter je imao devetnaest slomljenih kostiju, uključujući obje ruke i oba ručna zgloba, osam prstiju i šest rebara. Lubanja mu je bila napuknuta na dva mjesta i imao je tri slomljena kralješ-ka. Nekoliko je modrica na njegovu tijelu tako savršeno prikazivalo obrise šake i stopala da je izgledalo kao da su nacrtana.

Povrh toga, Peterovo plućno tkivo nije upućivalo na utapanje. Razina zasićenja plućnog tkiva bila je karakteristična za nekoga tko

je bačen u vodu nakon što je prestao disati. Dokazi kako je Peter bio izudaran i pretučen na smrt, a zatim odvučen u vodu, nepobitni su. Da je Peter Mullen ubijen, neosporivo je kao i to da ja upravo sada sjedim ovdje."

92. poglavlje

Montrose je ustao sa stolca. Izraz njegovih usana odavao je iznimnu napetost. Samo što ga nisam čuo kako sam sebe podsjeća daje on veliki Bill Montrose.

"Postoji li uopće pravedno suđenje koje nije sasvim pravedno?", upitao je. "Naravno da ne postoji. Ali naši otmičari žele da vi vjerujete suprotno. 'Znam da ovo nije klasično suđenje', rekao vam je gospodin Mullen uz nevino slijeganje ramenima, 'da se optuženi privode pod prijetnjom pištoljem usred noći. Ali pružite nam priliku, mi smo samo obični ljudi, poput vas. Na ovo nas je prisilio sustav koji ne funkcionira, nepravedni sustav.'

Ali pravda ne funkcionira na taj način. To sigurno nije način koji propisuju Ustav i zakoni naše države." Montrose se trgnuo kao da je prijetnju Ustavu osjetio poput fizičkog udarca.

"Pravda", nastavio je, "nije pitanje pravednosti malo veće od vaših očekivanja. To jest pitanje pravednosti. Točka. Kako možemo govoriti o pravednom suđenju kad optužba vrši prepad na obranu iznenadnim svjedokom poput Jane Davis?"

Bilo mi je više nego dosta Montroseove retorike. Ako Macklin namjerava dopuštati govore, onda ću i ja održati svoj.

"Svi u ovoj prostoriji razumiju vašu frustraciju", rekao sam ustajući. "Svi smo bili nazočni prošlog ljeta u sudnici kad je doktorica Davis, nakon cjelonoćnog teroriziranja, izjavila kako je uvjerena daje smrt mog brata posljedica nesretnog slučaja. Baš kao i vi sada, mlada tužiteljica Nadia Alper bila je toliko iznenađena da nije bila spremna na unakrsno ispitivanje.

Pa, iako su okolnosti s kojima se vi susrećete danas gotovo identične onima s kojima se ona susrela tada, postoji jedna temeljna razlika", rekao sam osjećajući kako mi se lice crveni. "Na službenoj

istraži na tužiteljicu je izvršen prepad lažima. Na vas je prepad izvršen istinom, istinom koje ste ionako vjerojatno čitavo vrijeme bili svjesni.

Voljeli biste nastaviti s pričom kako je ovo suđenje lakrdija, gospodine Montrose. Ono što vas zapravo ždere je činjenica daje gotovo pravedno. Nakon neumornog branjenja bogatih i moćnih kroz dvadeset i pet godina, postali ste toliko iskrivljeni daje sve što imalo slični na ravnopravnu borbu za vas uvredljivo. Predlažem vam to preboljeti."

"U redu, sad je dosta", konačno reče Macklin iz svoje fotelje. "Sud je, za danas, završio."

93. poglavlje

Kod ovog prekida Naroda protiv Barryja Neubauera novinarska je mašinerija bila pripravna i spremna na pokret. 'Opsada na Long Islandu' bila je potencijalno najgledanija priča u posljednjih nekoliko godina. I okolnosti su bile dobre. Polovica reportera i producenata koji su pratili događaje već je bila u Hamptonima kad je dan započeo.

U trenutku kad je Kanal 70 prestao emitirati, konkurentski su urednici počeli s obraćanjem naciji. Prikazivali su profile koje su njihove mreže sklopile u posljednja dva sata. Zemlja je saznala kako se Barry Neubauer oženio djevojkom iz jedne od najistaknutijih izdavačkih obitelji na Istočnoj obali i domogao se radija i kablovske televizije, zabavnih parkova i Interneta. Čuli su ozbiljne procjene njegove vizije od Teda Turnera i Ruperta Murdocha.

Također su saznali kako njegov odvjetnik sa Yalea, William Montrose, nije izgubio niti jedan slučaj u sedamnaest godina. Montrose je učvrstio svoju reputaciju u sudnici u Forth Worthu prije devet godina svojom obranom bogatog zemljoposjednika, koji je ubio profesionalnog igrača tenisa za kojeg je pogrešno sumnjao da spava s njegovom ljubavnicom. Njegove kolege kažu kako je toliko nadmašio tužitelja da su vlasti, koje su čvrsto inzistirale na ubojstvu drugog stupnja, bile zahvalne što su uspjele izvući kaznu

od tisuću dolara zbog nezakonitog posjedovanja vatrenog oružja.

Zatim su na red došli Mullen. Intervjui s istaknutim mještanima doticali su se smrti Jackove majke i oca te otkrivali kako oni nimalo ne odgovaraju profilu terorista. "Jedini razlog zbog kojeg sam gradonačelnik Mon-tauka", rekao je Peter Siegel, "je taj što se Macklin nije kandidirao. A Jack je naš domaći zlatni dečko."

"Oni su radnička varijanta Kennedyjevih u Montau-ku", izjavio je Edward Mahoney, koji je u mjesto stigao po zadatku za Vanity Fair. "Jednako dobar izgled i karizma, isto irsko katoličko uvjerenje i jednako tragičan put."

Izveštavanje je pokazalo kako je brzo priča podijelila East End. Kad je novinar prišao preplanulom investicijskom bankaru, koji je upravo izlazio iz svog Porschea pred vinotekom u East Hamptonu, ovaj je izjavio: "Nadam se da će dobiti doživotno." Izražavao je prevladavajuće mišljenje uber klase.

Lokalno stanovništvo je to vidjelo drukčije. Možda to jesu uklopili u neutralno zvučeće izjave poput "Samo se nadam da će svi sigurno stići kućama", ali jedina sigurnost koja im je bila na pameti odnosila se na Mullenove i njihove prijatelje.

"Kad biste znali što se ovoj obitelji dogodilo u posljednjih pet godina", reče Denise Lowe, konobarica u PJ-evoj Kući palačinki, "shvatili biste da je ovo američka tragedija. To je tako tužno. Svi volimo Jacka i Macklina."

Ali tek oko ponoći, kad su novinari pošli kućama, a posao preuzeli novaci s kablskih kanala, počeli su prvi uistinu suosjećajni urednički komentari. Kao što je to obično bio slučaj, glas koji je pretekao sve ostale pripadao je Geraldu.

Te je večeri emitirao iz bara restorana Shagwong. Vodeći emisiju u stilu sastanka građana, Geraldo je prozivao mještane. Ohrabrivao ih je na priču i prisjećanje na Mačka i Jacka.

"Jedan od razloga zbog kojih Mačku odgovara njegova nova uloga", reče Gary Miller, vlasnik restorana, "je taj što je on neslužbeno već dvadeset godina gradski sudac. Zapravo, upravo sjedimo u njegovoj najomiljenijoj sudnici."

Geraldo je, također, uspostavio izravnu vezu s Chauncyjem Howellsom, dekanom Pravnog fakulteta Columbia. "Jack Mullen nije bio dobar student prava, bio je izvrstan." reče Howells. "Jedan od najbistrijih koje sam ikad poučavao. Ipak, nije se prijavio ni za jedan odvjetnički posao. To me navodi na zaključak kako je ovo planirao već duže vrijeme i bio svjestan posljedica. Ne sumnjam kako je za Jacka Mullena ovo bila moralna, etička i dobro promišljena odluka."

"Ne dajte se zavarati", reče Geraldo zaključujući emisiju, "Jack i Macklin Mullen nisu fanatici, ni radikali, niti luđaci. Oni su ljudi kojima je, isto kao i nama, dosta prozirne nejednakosti kriminalističkoga pravnog sustava. Jedina je razlika u tome što su te nepravde njih pogodile mnogo izravnije nego nas. Odlučili su nešto učiniti po tom pitanju. Naše molitve posvećene su svima upletenima u ovu tragediju. Laku noć, prijatelji!"

I dok su televizijske mreže i kablovske postaje pretvarale slučaj Narod protiv Barryja Neubaera u još zrnja za mlinicu, u Hamptone je stigao FBI. Svojim staromodnim gumenim bakandžama, lošim frizurama i tipičnim domaćim automobilima, jednako su odskakali od okruženja kao što bi netko s bonovima za hranu.

94. poglavlje

"Ako dobro ne pripazim, mogao bih se lako naviknuti na ovakvo mjesto", reče Macklin, povlačeći dugi koščati prst preko zidne obloge od starog mahagonija, zbog koje je soba izgledala kao iz starih britanskih manastira. Sjedili smo u knjižnici na uglu, tik do praznog prostora koji smo pretvorili u sudnicu. Mack i ja smjestili smo se na ulašteni pod od hrastovine, okrenuti prema dugim, visokim prozorima koji su gledali na praznu plažu. Osjećao sam se kao da sam proživio stosatni dan.

"Razmišljao sam o Marci, Fentonu i Hanku", rekao sam. "Nismo ih trebali uplitati u ovo."

"Malo si zakasnio, Jack. Osim toga, željeli su biti ovdje s nama", reče

Mack nestrpljivo. "I nadam se da imaš još nešto u rukavu pored onog što si danas pokazao."

"Što kažeš na Janeino svjedočenje?", upitao sam ga.

"To ti je bio najbolji potez. Ali nije uplitalo Neubauera. Ni najmanje. Gdje su ti čvrsti dokazi, Jack?"

"Ne može se preko reda, Mack", rekao sam mu. "Kao što kaže Fenning, moj stari učitelj taktike suđenja, moraš 'izgraditi brod.'"

"Pa izgradi konačno prokletu stvar i pripazi da ne potone. Sad mi pomozu ustati, Jack. Moram se uvući u vreću za spavanje. Ionako ne bih smio razgovarati s tobom."

Zgrabio sam veliku kvrgavu ruku i jako povukao. Kad se podigao, pružio sam mu dugi jaki zagrljaj. Činilo mi se kao da grlim vreću kostiju.

"Nemoj mi ostarjeti, Mack", rekao sam, "previše te trebam."

"Osjećam se kao da sam ostario deset godina u posljednjih deset sati. To i nije baš najbolje kad dan za-počneš s osamdeset i sedam."

95. poglavlje

Knjižnica je imala vlastitu terasu, i kad je Mack odše-pao, otvorio sam staklena vrata i izašao vani. Znao sam da ne bih trebao biti tu, ali morao sam razbistriti glavu. Htio sam o svemu još jednom promisliti, posebno o glavnom razlogu zbog kojeg sam vjerovao da će sve ovo uspjeti.

Terasa je stršala iz kuta kuće. Bez obzira pogledali istočno prema svjetioniku ili zapadno prema gradu, nije se vidjelo ništa sagrađeno ljudskom rukom. Zbog beskrajne hladnokrvne ljepote noći u Montauku, možete se osjetiti manjim od muhe zaglavljene s pogrešne strane stakla. Ali večeras je taj osjećaj bio umirujući. Zvijezde su oduzimale dah.

Jedna od sretnih nuspojava te perspektive i razumnog razmišljanja je što vam pomaže zaspati. Ispružio sam se na cedrovini i u sekundi se ugasio.

Iz sna su me trgnuli koraci s početka terase.

Bilo je prekasno za pobjeći. Sjeo sam i slijepo buljio u mrak. Možda je FBI; neki duboki, zastrašujući glas koji se sprema narediti mi da legnem na prsa i stavim ruke na leđa.

Nadao sam se da smo jasno pokazali kako ne namjeravamo nauditi taocima. Nije bilo potrebe ubiti me na licu mjesta. Umalo sam izgovorio: "Ne morate pucati!"

Namirisao sam Paulinin lagani parfem prije nego sam je ugledao. "To što si se vratila ovdje je ludost", rekao sam kad je kročila iz mraka.

Ali nisam to izgovorio s pretjeranom uvjerljivošću. Shvatio sam kako i ona misli isto što i ja, da nam je ovo možda posljednja zajednička noć za dugo vremena.

"Pa, onda sam luda", rekla je.

"Bar si na pravome mjestu."

Legla je i privila se uz mene i na trenutak sam zaboravio na sve osim na to kako je ona prava žena za mene. Ta me je pomisao ispunila strepnjom.

"Nisam to mislio, Pauline. Uistinu mi je drago što si došla natrag iz New Yorka."

"Znam, Jack. Zato daj djevojci poljubac!"

96. poglavlje

Otprilike sat kasnije, Pauline i ja smo još uvijek bili na balkonu pod kupolom tisuću svjetlucavih zvijezda.

"Jesi li dobio rezultate krvne analize od Jane?", nježno je upitala. Na trenutak sam bio negdje toliko daleko da nisam shvatio što misli.

"Ništa prije sutra. Rano ujutro, nadam se. A ti? Kako je bilo u velikome grubom svijetu?"

"Bilo je dobro", reče Pauline, sa svojim najslađim izrazom 'mačke koja je upravo pojela kanarinca'.

"Zaista dobro, Jack. Bit ćeš zadovoljan."

"Koliko si ih uspjela pronaći?"

"Dvanaest", reče, "od dvanaest."

"I koliko ih je potpisalo?"

"Svi. Do jednoga, Jack. Mrze kurvinog sina Neubauera isto kao i mi."

"Izgleda da sam zaposlio pravog istražitelja", rekao sam i ponovno je poljubio.

"Imaš nos za nadarene. Oh, da ne zaboravim Jack, postao si poznat."

"Po dobru? Ili po zlu?"

"Ovisno o kanalu i komentatoru. Tip u Hardballu kaže kako bi tebe i Mačka trebalo dovući na gradski trg i objesiti."

"Bio bi to upečatljiv prizor."

"Deset minuta kasnije Geraldo vas je usporedio s herojima američke revolucije."

"Oduvijek sam mislio da Geralda ne cijene onoliko koliko zaslužuje." "Otkad to?" "Od večeras."

"A ona ženska koja čita prognozu na FOX televiziji, čini mi se kako želi tvoje dijete."

"Netko bi joj trebao reći da sam zauzet." "Dobar odgovor, Jack. Učiš."

"Istina je. Ako je u pitanju ikakvo pravljenje djece koje uključuje mene, onda će to biti sa ženom koja nema veze s prognozom, zvučnog imena Pauline Grabowski."

Usljedila je slatka stanka.

"Pauline?"

"Što je, odvjetnice?"

"Volim te."

"I ja tebe volim. Zato i jesam ovdje", prošaptala je. "Iz tog smo razloga vjerojatno svi ovdje, Jack."

"Volim te više no što sam mislio da mogu ikoga voljeti. Obožavam te, zapravo. Iznenaduješ me, u pozitivnom smislu, gotovo svakog dana kad smo zajedno. Volim tvoj duh, tvoju samilost, taj tvoj slatki luckasti smijeh. Nikad mi nije dovoljno, koliko god smo zajedno. Užasno mi nedostaješ kad te nema." Zastao sam i pogledao je u oči. I ona je mene gledala, ne trepnuvši. "Hoćeš li se udati za mene?", prošaptao sam.

Ovog je puta tišina bila zastrašujuća. Bilo me je strah pomaknuti se. Konačno sam se oslonio na lakat i nadvio nad nju. Lice joj se činilo razbijeno u milijun blještavih komadića. Izgledala je ljepše no ikad. Kad je kroz suze klimnula glavom, zagonetka mog života bila je riješena.

97. poglavlje

Dvadesetdevetogodišnji poručnik obalne straže, Christopher Ames, uspravno je sjedio iza zaobljenog vjetrobanskog stakla svog Blackhawk 7000 helikoptera, s osjećajem kako je noć njegova osobna videoigra. Bio je na dužnosti u potrazi za nestalim milijunašima, ali nije se previše trudio. Nije mu se sviđao ni jedan od milijunaša koje je imao priliku upoznati. Čak trojicu.

Osamnaest milja sjeveroistočno od Montauka nalazi se Block Island. Ames je proveo čitav dan leteći naprijed-nazad i pregledavajući svaki četvorni centimetar. Ništa. Nije baš bio iznenađen.

Upravo je jurio natrag prema Long Islandu, pomalo se ludirajući, ali ne toliko da bi mogao dospjeti pred vojni sud. Bacio je pogled na brzinomjer - 450. Do vraga, činilo mu se kako leti dvostruko brže. Letio je na manje od dvadeset metara iznad zapjenjenih valova.

Kod montauškog svjetionika Ames je skrenuo lijevo i nastavio pratiti strmu nazubljenu obalu. Pod mjesečinom se činilo kao da se rasipa pod valovima. Odlučio je nastaviti tako još nekoliko milja prije nego se uputi u unutrašnjost do aerodroma MacArthur. Tada je ugledao mračno, nisko zdanje među dinama.

Pregledavao je multimilijunaške kućerine čitav dan, ali ovo je bilo iznad svega, čak i po visokim standardima priobalnih imanja na

ovome području. Protezalo se u beskraj među stijenama.

Pa ipak, prvoga važnog vikenda na početku ljeta nije bilo upaljeno nijedno svjetlo. Čudno, prava šteta. Netko bi trebao biti tu.

Jako je povukao palicu, a velika ptičurina kao da se uz škripu zaustavila u zraku. To ga je podsjetilo na lik iz crtanih filmova koji sa zakašnjenjem shvati da je upravo sletio s litice. Zatim, po tko zna koji put tog dana, poručnik Ames krenuo je prema još jednome zdanju.

Izbliza je mogao vidjeti kako nije u potpunosti završeno. Preletio je jednom u krugu, poput automobila na kružnim utrckama. Motor helikoptera podigao je golemu prašinu koja će prekriti sve živo, od prednjeg trijema do velikoga žutog valjka na kraju prilaza.

Spremao se okrenuti i uputiti se prema aerodromu kad je ugledao bicikl naslonjen na jedno od rijetkih stabala. Osvijetlio ga je svojim 8000 vati jakim reflektorom i ugledao kako sa stražnje gume visi otključani lokot.

Vidi, vidi!

Još jednom je, mnogo sporije, preletio čitavo zdanje. Lebdio je u visini krova i uperio reflektor uzduž reda zamračenih prozora.

Tada je, doslovno pred nosom, ugledao par kako leži na terasi. Oboje su bili potpuno goli.

Namjeravao je uključiti megafon kad je djevojka ustala i okrenula se prema svjetlu. Bila je prekrasna. Desetak sekundi je stajala s rukama na bokovima i gledala u njega kao da mu očima pokušava reći nešto zaista važno. Zatim je podigla ruke i objema mu pokazala - prst.

Ames se počeo smijati i, po prvi put toga dana, sjetio se zašto voli Ameriku.

Sigurno ima važnijih stvari, pomislio je, nego zaskočiti par slučajnih prolaznika zato što vode ljubav na jednom od najljepših mjesta Sjeverne Amerike. Odustao je od megafona i okrenuo veliku pticu natrag prema MacArthur aerodromu.

Još uvijek se smiješio, prisjećajući se djevojke koja mu je pokazala

srednji prst.

98. poglavlje

Pauline i ja bili smo izgubljeni u našem vlastitome malom svijetu, držeći se za ruke i gledajući valove kad je Fenton kroz francuska vrata uletio na terasu. "Jack, Volpi je nestao!"

"Zar ih nisi provjeravao svakih deset minuta? Vrata su bila dvostruko zaključana?"

"Jesam, Jack, kunem ti se. Sigurno je pobjegao prije nekoliko minuta."

Na svu sreću, Pauline i ja smo bili već odjeveni. Slijedili smo Fentona do plaže. Pogledavali smo na jednu i na drugu stranu uzduž obale. Ništa. Nema Volpija.

"Sigurno je krenuo na zapad prema Blakelyju. Jedino to ima smisla", rekao sam.

Sve troje smo potrčali u garažu do Paulininog automobila. S njom za volanom, sjurili smo niz dugi prašnjavi prilaz, a zatim skrenuli lijevo, prema gradu.

"Ovo ne može ovako završiti", rekao sam.

Pauline, koja je već vozila brže nego što bih ja vozio, pritisnula je papučicu gasa do poda. Bilo je skoro dva sata ujutro i cesta je bila prazna. Nakon jednog kilometra naglo je skrenula lijevo prema Franklin Coveu.

"Stani ovdje", rekao sam joj. "Obala je odmah iza one dine. Ili ćemo ga dočekati ovdje, ili smo sjebani."

Iskočili smo vani i popeli se na vrh dine. Srce mi je divljalo kad smo prešli preko brijega.

Zakasnili smo. Volpi je već bio stotinu metara ispred nas, trčeći kroz pijesak prema nekolicini kuća na zavoju.

Ipak smo krenuli za njim i ubrzo ga počeli stizati. Ali Volpi, koji nas je upravo primijetio, spašavao je živu glavu i nije bilo šanse da ga uhvatimo prije no što stigne do prve kuće.

Dok sam se probijao kroz pijesak iza mene je opalio pištolj. Fenton i ja smo se okrenuli i ugledali Pauline kako drži svoj Smith & Wesson. Zatim je ponovno pucala u Volpija.

Sigurno gaje drugi metak jedva promašio.

Stao je na mjestu i podigao ruke u zrak: "Ne pucaj!"

Nastavili smo trčati. Fenton je stigao prvi. Zabio je svoje rame i svojih stotinu i deset kilograma u Volpijeve grudi i Volpi je u letu pao na leđa. U trenutku smo bili iznad njega, ulijevajući sav bijes i frustracije protekle godine dana u naše udarce.

"Dostaje", reče Pauline. "Prestanite!"

Ali Fenton još nije bio gotov. Zgrabio je punu šaku pijeska i gurnuo ga Volpiju u usta. Volpi je pokušavao uhvatiti dah, pljucao i promućao nekoliko riječi.

Sad sam ja zgrabio šaku pijeska i gurnuo mu ga u usta.

"Što se dogodilo Peteru?", vikao sam mu u lice. "Bio si prisutan, zar ne Frank? Što se dogodilo?"

Još uvijek je pljucao pijesak i pokušavao doći do zraka. "Ne...ne!", uspio je izgovoriti.

"Frank, samo želim čuti istinu. Što god nam sada kažeš, znat ćemo samo mi."

Volpi je protresao glavu, a Fenton mu je gurnuo još jednu šaku pijeska u usta. Uslijedilo je još kašljanja, pljućanja i gušenja. Gotovo mi gaje bilo žao.

Ostavili smo ga minutu na miru i dopustili mu da ustane, udahne i pribere se.

Fenton se nije mogao suzdržati. "Sad znaš kako mi je bilo kad me posjetio tvoj prijatelj. Pokušao me utopiti. Nisam mogao disati! Izbacivao sam slano more. Kakvog je okusa pijesak, Frank? Hoćeš li još malo?"

Volpi je objema rukama prekrio lice. Još uvijek se gušio, pokušavajući pročistiti usta.

"Jest, Neubauer je naredio svojim gorilama da ti ubiju brata. Još

uvijek ne znam iz kojeg razloga. Nisam bio prisutan, Jack. Kako to možeš pomisliti? Isuse, Peter mi je bio drag."

Bože, kako je bilo lijepo to čuti - konačno saznati istinu. Samo čuti to.

"Samo sam to tražio, Frank. Istinu. Prestani blebeta-ti, govno jedno." Ali Volpi nije bio gotov. "Ipak mu ne možeš ništa prikačiti. Neubauer je prepametniji za tebe, Jack."

Udario sam ga kratkim desnim udarcem, definitivno najboljim u mom životu, i pao je licem u pijesak. "Dugovao sam ti to, đubre jedno!"

Fenton mu je stavio ruku na potiljak i gurnuo mu glavu još dublje u pijesak. "I ja isto."

Barem sam znao istinu. I to je nešto. Odvukli smo tog jadnika do Paulininog automobila i odveli ga natrag u kuću.

99. poglavlje

Nekoliko sati kasnije, nakon što smo Pauline, Molly i ja svima pripremili jaja i kavu, svi smo se ponovno okupili u sudnici. Nisam se baš najbolje osjećao, ali onda je ponovno krenuo adrenalin i sve je bilo u redu.

Nakon što je Macklin lupio svojim čekićem i pozvao na mir u sudnici, Montrose je ustao i krenuo s još jednim od svojih pompozni govora, koji je vjerojatno spremao čitavu prošlu noć.

Uložio sam prigovor i Macklin nas je obojicu pozvao k sebi.

"Znate da ovo nije u redu", rekao je Montroseu. "Trebali biste se baviti činjenicama, a ne filozofirati ili raditi to što već radite. Ti isto, Jack. Ali zbog ostalih stvari koje su vam uskraćene, gospodine Montrose, i u interesu pravednosti i istine, samo izvolite nastaviti s vašim govorima. Dajte samo neka budu kratki, Boga mu. Ne pomlađujem se."

Protresao sam glavom i vratio se natrag na svoje mjesto. Svi su svoju pozornost ponovno usmjerili na Montrosea.

"Naš nazovi-tužitelj uživa u nesmotrenom kaljanju ugleda moga klijenta", reče Bill Montrose, gledajući prema meni. Imao sam osjećaj da je to tek uvod u ono što slijedi. "Do ovog trenutka nismo uzvratili naglašavajući žalosne detalje života njegova pokojnog brata. Činilo nam se to neprikladnim i, nadao sam se, nepotrebnim."

"Sada", reče Montrose, izgledajući kao da se čitavu noć hrvao sa svojom prevelikom savješću, "nemamo nikakvog izbora. Ako smrt Petera Mullena uistinu nije bila nesretan slučaj, što je dvojbeno, mnogo je ljudi za koje je vjerojatnije očekivati da su mu naudili od Barryja Neubauera.

Kad je Peter Mullen preminuo krajem svibnja prošle godine", reče Montrose, pročišćujući grlo, "svijet nije izgubio novu Majku Terezu. Izgubio je čovjeka izbačenog iz srednje škole, koji je već sa četrnaest godina bio uhićen zbog posjedovanja droge. Također morate znati daje Peter Mullen, unatoč tome što nikad u životu nije imao stalan posao, u trenutku smrti na svome bankovnom računu imao gotovo dvjesto tisuća dolara. Dva mjeseca ranije platio je devetnaest tisuća dolara vrijedan motocikl novčanicama od tisuću dolara."

Kako oni znaju za to? JeV me netko slijedio?

"Suprotno našem tužitelju, nisam dovoljno neodgovoran da bih stao pred vas i tvrdio kako je Peter Mullen preprodavao drogu. Nemam dovoljno dokaza da bih to mogao reći. Ali s obzirom na njegovu prošlost, bankovni račun i način života, te nemajući drugog objašnjenja za njegovo bogatstvo, to se pitanje nameće, zar ne? A ako je Peter Mullen zarađivao za život preprodavajući drogu, neminovno je imao nasilnih suparnika. Tako svijet droge funkcioniра, čak i u Hamptonima."

Izgovaranje ovih lažnih optužbi još jednom me natjeralo da skočim sa stolca.

"Nitko", rekao sam, "ne tvrdi da je moj brat bio kandidat za sveca. Ali nije bio diler. Svi u ovoj sudnici to znaju. I ne samo to, nego točno znaju odakle dvjesto tisuća dolara na njegovu bankovnom računu. Zato što je to njihov novac!"

"Gospodine suče", protestirao je Montrose, "tužitelj nema nikakvo

pravo na ovakve upadice. Pa bio on i vaš unuk."

Macklin je sjedeći klimnuo glavom. "Ukoliko tužitelj želi nešto prezentirati ovom sudu", rekao je, "trebao bi prestati sa sranjima i to učiniti. Trebao bi također shvatiti da bilo kakvo neprofesionalno ponašanje neće biti tolerirano u ovoj sudnici. Ovo bi trebalo biti pošteno suđenje i, do vraga, to će i biti."

100. poglavlje

Nakon mjeseci opsjednutosti ovim suđenjem, pripremanja, istraživanja i prikupljanja dokaza, došao je trenutak istine. Želio sam pravdu za Petera i možda sam je i mogao dobiti - ako budem dovoljno dobar, ako budem u stanju ostati pribran i kontrolirati svoju opravdanu ljutnju, ako budem u stanju pobijediti Billa Montrosea barem ovaj jedan put. Časno i pošteno.

"Želim sudu prezentirati neke ključne dokaze", rekao sam. "Za početak, želim razjasniti nešto u vezi s uhićenjem moga brata Petera zbog posjedovanja droge. Dogodilo se to u Vermontu prije osam godina. Bio sam devetnaestogodišnji maturant, a Peter, kojemu je bilo četrnaest, došao mi je u posjet.

Jedne nas je večeri policajac zaustavio zbog neispravnog pozicijskog svjetla. Pretražio je automobil i ispod vozačkog sjedala pronašao joint. Eto što se dogodilo.

Znao je da sam upravo predao dokumente za upis na pravni fakultet, i pomislivši kako neću moći otići na Co-lumbiju još nekoliko godina, Peter je insistirao na tome da je joint njegov. Nije bio. Pripadao je mom prijatelju. Ovo vam govorim kako biste dobili pravu sliku i kako bih vam pokazao da je Peter, iako nije bio svetac, bio brat kakvog bi svatko poželio. Ništa od ovog što ću vam sada pokazati ne mijenja tu činjenicu."

"Sada, ako možete podesiti svjetla", nastavio sam, "optužba bi pokazala materijal koji želi podijeliti s ostalima."

Marci je dovukla niske ljestve i usmjerila par reflektora od 1500 vati na dio bočnog zida. Otprilike u sredinu osvijetljene površine nalijepio sam veliku ilustraciju u boji.

Prikazivala je dijete rumenih obraza u toplome džemperu s uzorkom sjevernog jelena. Bilo je okruženo slatkim plišanim igračkama.

"Ovo je naslovnica prošlogodišnjeg Božičnog kataloga igračaka Bjorna Boontaaga, čija tvrtka ima slogan "Iz vilinskih ruku", a sada je u vlasništvu Barryja Neubauera. Pročitat ću vam što piše na katalogu: ' Bjorn Boontaag je najprofitabilniji proizvođač igračaka i namještaja na svijetu. Tri plišane lavice s naslovnice, Sneha, Saydaa i Mehta, iznimno su popularne, i u desecima tisuća ih kupuju roditelji diljem svijeta. U ovom se katalogu na dvjesto stranica nalaze dječje igračke, odjeća i namještaj.'

Optužba prilaže ovu sliku kao dokazni materijal B", rekao sam.

Zatim sam pogledao po prostoriji kao gerilski borac u stravično mirnim sekundama prije ispaljivanja svoje prve rakete.

"Optužba će sada priložiti materijal C".

101. poglavlje

Materijal C, moram vas upozoriti, nije ni blizu tako ugodan kao Božični katalog Bjorna Boontaaga", rekao sam. "Zapravo, ako pratite ovaj program zajedno s djecom, sad je trenutak kada biste im trebali reći da napuste prostoriju."

Polagano sam došao do stola i uzeo omotnicu. Podižući je sa stola, pogledao sam u Barryja Neubauera i pratio mu pogled sve dok nisam primijetio prvi tračak panike u njegovim očima.

"Slike koje ću sada izvjesiti na ovome zidu nisu tople i nejasne. Vruće su i okrutne, te savršeno oštre. Što god da veličaju, sigurno nisu djeca ili obitelj."

"Prigovor!", uzviknuo je Montrose. "Izričito protestiram protiv ovoga!"

"Neka dokazi govore sami za sebe", reče Macklin. "Nastavi, Jack!"

Srce mi je lupalo tako snažno kao da sam se borio za vlastiti život, ali sam govorio nadnaravno mirno. "Gospodine suče", rekao sam, "optužba poziva gospođicu Pauline Grabowski."

Pauline je požurila do stolice za svjedoke. Primijetio sam kako jedva čeka odigrati svoju ulogu, makar to značilo uplitanje nje same.

"Gospođice Grabowski", započeo sam, "gdje ste zaposleni?"

"Donedavno sam radila kao privatni istražitelj za odvjetničku tvrtku gospodina Montrosea." "Koliko dugo ste radili taj posao?"

"Deset godina, sve dok nisam dala otkaz."

"Kako je tvrtka ocjenjivala vaš rad?"

"Doživjela sam pet promaknuća kroz tih deset godina. Primala sam bonus zbog svojih rezultata svake godine, koji je za najmanje sto posto premašivao predviđeni. Sam gospodin Montrose rekao mi je kako sam ja najbolji istražitelj s kojim je imao prilike surađivati u njegovih dvadeset godina rada."

Nisam se mogao suzdržati od osmijeha kada sam vidio kako se Montrose zgrčio na stolcu.

"Recite nam, gospođice Grabowski, kakva je vaša uloga u istraživanju ovoga slučaja, ukoliko ona uopće postoji?"

"Pa, provela sam klasično istraživanje prošlosti uključenih, razgovarala s mogućim svjedocima, prikupila dokumente..."

"U vezi s tim, jeste li u utorak, trećeg svibnja, imali sastanak s jednim od odvjetnika u Memory motelu?" "Da, jesam."

"Ako ste tada nešto doznali, što je to bilo?"

"Vidjela sam privatnu kolekciju fotografija Sammyja Giamalve. Pregledala sam stotinjak crno-bijelih fotografija."

To je bilo to. Usporenim pokretima, počeo sam izvlačiti fotografije centimetar po centimetar.

"Gospođice Grabowski, jesu li ovo te fotografije?" "Da."

"Jesu li u istome stanju u kojem ste ih prvi put vidjeli?" "Da."

"Gospodine suče, optužnica prilaže materijal C, trinaest crno-bijelih fotografija, formata petnaest puta dvadeset ijedan."

Montrose je graknuo: "Prigovor!"

Macklin je odmahnuo rukom: "Odbija se. Ovo su bitni dokazi koje

je potvrdio kvalificirani svjedok. Prihvaćaju se."

Držao sam prvu fotografiju naličjem okrenutu prema prostoriji i pažljivo je promatrao. Još uvijek mi se gadila. Zatim sam otišao do zida i zalijepio je pokraj naslovnice Božićnoga kataloga Bjorna Boontaaga. Odstupio sam tek nakon što sam se uvjerio daje sigurno zalijepljena i nimalo nakrivljena u odnosu na naslovnicu kataloga.

Dopustio sam Molly da je približi i fokusira u krupnom planu.

Prvo što je ostavilo dojam na svakoga tko je pogledao tu fotografiju bio je nenormalni intenzitet svjetlosti. Čak i u jarko osvijetljenoj prostoriji bliještala je kao neonska reklama u noći. Svjetlost na njoj bila je poput one u operacijskim dvoranama i mrtvačnicama. Prikazivala je svaki, i najsitniji detalj stravičnim hiperrealizmom.

Razuzdani izrazi lica dvojice muškaraca i jedne žene, kao i samo usijano događanje prikazano na fotografiji, bilo je jednako intenzivno kao i sama svjetlost. Bili su isprepleteni u centru fotografije, kao da je žena vatra, a dvojica su se muškaraca priljubila uz nju kako bi se ogrijali.

Tek nakon što su svjetla prilagođena kako bi se uklonio odsjaj, nazočni su primijetili daje žena između dvaju muškaraca Stella Fitzharding. Muškarac koji ju je sodomizirao bio je Barry Neubauer, a onaj ispod nje, ležeći na leđima, bio je moj brat.

102. poglavlje

Crno-bijela fotografija uzdrmla je nazočne poput snažne eksplozije koja ranjava svakog u blizini bez vidljivih tragova krvi. Neubauer je bio taj koji je prekinuo tišinu. "Prokleta smeće!", zavikao je.

Montrose je vrištao: "Prigovor! Prigovor! Prigovor!", kao da je klijentov povik aktivirao mehanički alarm u njegovu grlu.

Njihova vika uzбудila je Macklina. Bio je bijesan, i to se vidjelo. "Svima ću vam začepiti usta ako se ne stišate. Ovo je dokazni materijal koji je nesumnjivo relevantan. Dopušta se."

Tek nakon što su se svi stišali, nastavio sam s napornim poslom

lijepljena fotografija na zid. Radio sam to polako kako bih 'sagradio brod', i sljedećih pet minuta proveo sam lijepeći fotografije Petera s raznim partnerima. Sveukupno sam ih zalijepio trinaest, dvanaest pornografskih i najtužniju obiteljsku fotografiju koju sam ikad vidio.

Iako su se tu i tamo pojavljivale neprepoznatljive pri-došlice, osnovna je skupina bila nepromjenjiva: Barry i Peter, Stela i Tom - najbolji prijatelji Neubauerovih. Definitivno smo imali prave ljude u prostoriji. Iskorištavali su moga brata još otkad je bio dječak.

Nemoguće je poreći sramotnu moć tvrde pornografije. Nakon što je svaka fotografija čvrsto zalijepljena na zid, Molly ih je fokusirala u krupni plan. Snimala ih je tako čitavih deset sekundi.

"Ugasi kameru", vikao je Neubauer. "Gasi je, odmah!"

"Možemo li tužitelj i ja pristupiti?" upitao je Bill Montrose nakon kratkog razgovora s Neubauerom. Kad nam je Mack mahnuo da pridemo, Montrose reče: "Gospodin Neubauer ima prijedlog koji bi po njegovu mišljenju mogao okončati ovaj proces. Zamolio me da vam to prenesem."

"Tužiteljstvo nije zainteresirano", hladno sam odgovorio.

"O čemu se radi?", upita Macklin.

"Moj klijent inzistira da vam to osobno prenese. Iza zatvorenih vrata."

"Ne postoji nikakva vrijednost koju bi mogao ponuditi ovome sudu", rekao sam Macklinu. "Nastavimo."

Montrose je ponovio svoj zahtjev Macklinu: "Sve što traži je devedeset sekundi, gospodine suče. Sigurno možete odvojiti toliko vremena - u interesu pravednosti, ili bilo čega što bi ovo suđenje trebalo predstavljati."

"Sud prekida rad na dvije minute", objavio je Macklin. "Pružite televizijskim mrežama priliku prodati malo piva."

Dao je znak Fentonu, a zatim poveo nas četvoricu u knjižnicu opremljenu tračnicom i pokretnim ljestvama za dohvat visokih polica. Naravno, nije bilo knjiga.

Boravak u skućenom prostoru u blizini Neubauera, čak i s lisicama na rukama, izazivao je nelagodu. Bio je blizu bjesnila. Nije navikao da ne bude sve po njegovu. Zjenice su mu bile raširene, a lice izobličeno. Ostavljao je za sobom divlji, kiseli miris koji nije bilo lako podnositi.

"Deset milijuna dolara!", reče Neubauer čim su se vrata za njim zatvorila. "I nitko od nas neće pokrenuti nikakav kazneni postupak protiv tebe, tvoga djeda ili tvojih prijatelja."

"To je vaša ponuda, gospodine Neubauer?" upita Macklin.

"Deset milijuna dolara", ponovi Neubauer, "u gotovini, položeno na račun na tvoje ime u Grand Caymanu na Bahamima. Uz to, nitko od tvoje družine neće provesti ni dana u zatvoru. Imaš moju riječ. Sad neka mi netko skine ove lisice. Želim otići odavde. Dobio si što si tražio. Pobijedio si!"

"Ne zanima nas vaš novac", rekao sam nezainteresirano.

Neubauer je trgnuo glavom, ne prihvaćajući moj odgovor kao stvaran. "Prije nekoliko godina", reče, "nekolicina mojih gostiju se malo zanjela. Kurva je pala s moje jahte. To me je stajalo petsto tisuća dolara. Sad je umrla još jedna kurva, i ponovno želim poravnati račun. Ja sam čovjek koji plaća svoje dugove."

"Ne, Barry. Ti si ljigavi ubojica. Frank Volpi je bio dovoljno dobar i potvrdio mi to prošle večeri. Iz ovoga se ne možeš izvuci plaćanjem, šupčino!"

Shvatio sam da sam pretjerao. Neobauerovo lice pretvorilo se u predejakulacijsku grimasu, istu kao na nekima od fotografija. Zatim je progovorio stravičnim šapatom. "Uživao sam guziti tvog brata, Jack. Peterova guza bila mi je jedna od najdražih. Pogotovo kad mu je bilo petnaest, kužiš, Mullene?"

Bio sam naslonjen na ljestve, a Neubauer je stajao iznad tračnice, manje od metra udaljen od mene. Tračnica mu je prolazila točno između nogu. Sve što sam trebao učiniti bilo je zgrabiti ljestve i jako ih gurnuti, ali sam se uspio suzdržati. Nisam htio dopustiti da se vrati u sudnicu izgledajući prebijen ili mučen.

"Već mi je poznato što si sve radio mome bratu", rekoš naposljetku. "Zbog toga i jesmo ovdje. A to će te stajati mnogo više od novca, Barry."

"Vratimo se poslu", reče Mack. "Nije pristojno pustiti sto milijuna ljudi da čekaju, a ako mi Mullen i šta imamo, onda je to pristojnost."

103. poglavlje

Stella Fitzharding nije odgovarala profilu treće žene newyorskog milijardera s Palm Beacha. Nije bila ni mlada, ni plava, ni napumpana. Bila je bivša profesorica romanskih jezika na fakultetu kojemu je njezin muž donirao stotinu milijuna dolara kako bi knjižnica nosila njegovo ime. Ako joj je i bilo neugodno zbog njezina lika na izvješnim fotografijama, nije to pokazivala. Kad se prvi put ševila s mojim bratom, bilo mu je petnaest godina.

"Gospođo Fitzharding", rekao sam nakon što je pri-segla da će govoriti istinu, "čini mi se kao da ste ove fotografije već imali prilike vidjeti. Je li to istina?"

Stella Fitzharding se namrštila, ali je klimnula glavom, "Peter nas je njima ucjenjivao dvije godine", rekla je.

"Koliko ste mu platili?", upitao sam.

"Pet tisuća dolara mjesečno? Sedam i pol tisuća? Zaboravila sam točno koliko, ali znam daje iznos bio jednak onome koji plaćamo vrtlaru." Izgledala je kao da su joj moja pitanja bila dosadna. Prati me, Stella. Uskoro će postati zanimljivo.

"Jeste li se požalili Barryju Neubaueru?"

"Možda i jesmo, mada smo čitavo to ucjenjivanje doživljavali nekako teatralno i, ne znam....noire. Čim bi slike osvanule pred našim stražnjim vratima, pokupili bismo ih i požurili u sobu, gdje bismo ih pregledavali kao što drugi to čine sa slikama na kojima se smiješe pred Old Faithfulom. Za nas je to bila igra. Tvoj brat je to znao, Jack. I njemu je, također, to bila igra."

Htio sam nasrnuti na nju, ali sam se uspio suzdržati.

"Kome ste uplašivali novac?", upitao sam.

Pokazala je na stol za kojim su sjedili svjedoci. "Detektiv Frank Volpi bio je kurir."

Volpi je sjedio sasvim smiren. Zatim je Stelli pokazao srednji prst.

"Znači, mjesečni iznos ste uplaćivali detektivu Volpiju?"

"Da. Ali nakon što je obznanjeno spajanje kompanije Mayflower i Bjorn Boontaag igračaka, Peter je odjednom shvatio koliko bi pogubne mogle biti te fotografije. Umjesto nekoliko tisuća, tražio je milijune."

"Pa dobro, što ste pomislili kad je more izbacilo tijelo mog brata na obalu?"

"Daje igrao opasnu igru - i izgubio", reče Stella Fitzharding. "Isto kao što je igraš i ti, i isto kao što ćeš i ti izgubiti."

104. poglavlje

"Dozivam detektiva Franka Volpija."

Volpi se nije ni pomaknuo. Nisam bio iznenađen. Zapravo, očekivao sam da će se to dogoditi s više svjedoka.

"Mogu vas i odavde ispitivati, gospodine, ako vam je tako draže."

"Svejedno neću odgovarati na tvoja pitanja, Jack." "Pa, dopustite mi da pokušam barem s jednim." "Kako hoćeš."

"Sjećate li se našega sinoćnjeg razgovora, gospodine?", upitao sam.

Volpi je i dalje sjedio sasvim pasivno.

"Dopustite da vas podsjetim, gospodine. Govorim o razgovoru u kojem ste mi rekli kako su gorile Barryja Ne-ubauera ubile mog brata na plaži prije godinu dana."

"Prigovor", dreknuo je Montrose.

"Prihvaća se", viknuo je Mack. "Gospođo Stevenson, molim vas, izbrišite posljednje dvije izjave iz zapisnika."

"Ispričavam se, gospodine suče", rekao sam, "tužiteljstvo nema daljnjih pitanja."

"Fino si to izveo, Jack", reče Volpi sa svoga mjesta.

105. poglavlje

Napravili smo stanku za ručak i vratili se nakon točno četrdeset i pet minuta. Nisam mogao jesti, najviše zbog straha da ću se isповraćati.

Svjedok kojeg sam namjeravao pozvati predstavljao je vrstu rizika koju svaki dobar odvjetnik pokušava izbjeći. Činilo mi se kako nemam izbora. Došlo je vrijeme da saznam znam li procijeniti osobu, a isto tako, jesam li uopće ikakav odvjetnik. Duboko sam udahnuo. "Campion Neubauer", rekao sam. Tišina je zavládala prostorijom. Campion je polako ustala i krenula naprijed. Okrenula se i pogledala ostale svjedoke kao da je očekivala da joj netko od njih dobaci slamku spasa.

Bill Montrose je u trenutku ustao sa svog stolca. "Ni u kom slučaju! Gospođa Neubauer je trenutno pod terapijom protiv kronične depresije. Nije bila u mogućnosti uzeti svoj lijek od početka ove šarade."

Pogledao sam Campion koja je već bila sjela na stolicu za svjedoke. "Kako se osjećate?", upitao sam ju. "Možete li?"

Klimnulaje glavom. "U redu je, Jack. Zapravo, imam potrebu nešto reći."

"Znam da to tebi ništa ne znači", viknuo je Neubauer sa svoje sjedalice, "ali zakon ne dopušta prisiljavanje supruge na svjedočenje protiv supruga!"

"Takozvanu 'bračnu privilegiju'", odgovorio je Mac-klin, "može koristiti svaki od supružnika radi svoje vlastite zaštite. Ali ta se privilegija odnosi samo na izjave o supružniku, ne o podastrtim dokazima. Možete svjedočiti, gospođo Neubauer."

Lagani osmijeh ukazao se na njenim usnama. Poznajem Campion dugo vremena i svjedokom sam njezine preobrazbe iz lijepe žene slobodnog duha u krajnje ogorčenu osobu. Djelomično sam i zbog toga odlučio riskirati s njom.

"Ne brini, dragi", rekla je svome mužu. "Nitko me ne prisiljava

svjedočiti protiv tebe. Ovdje sam svojom voljom."

Nakon što je Fenton obavio prisegu s Champion, zamolio sam je da zajedno sa mnom pogleda neke od fotografija izvješanih na zidu. Učinila je što sam tražio.

Pokazao sam na ženu koja je izgledala kao da doživljava orgazam na trećoj slici u redu. "Tko je to?", upitao sam.

"Stella Fitzharding. Ona je čudovište."

"A ova mlađa žena na koljenima?"

"Tricia Powel. Mlada poslovna žena kojoj tako dobro idu posebni projekti u tvrtki mog muža."

"A između njih dvije moj brat Peter, koji sigurno nije bio svetac."

Champion je zatresla glavom. "Nije, ali nikad nije nikome naudio. I svi su uistinu voljeli Petera." "To je utješno", rekao sam.

Proveo sam je kroz ostatak fotografija. Pokazivao sam. "Ponovno Peter", reče Champion.

"Što biste rekli, koliko je Peteru bilo godina kad je ovo fotografirano?"

"Ne znam - možda petnaest."

"Ne više od petnaest?", upitao sam.

"Ne. Čini mi se da ne. Jack, moraš mi vjerovati - nisam imala pojma da se ovo događa u mojoj kući. Bar ne u početku. Žao mi je. Ispričavam se tebi i tvojoj obitelji."

"I meni je također žao, Champion."

Nastavili smo dalje. "Na svakoj od ovih sljedećih šest fotografija, koje prikazuju raspon od pet godina, mog brata, koji na prvoj nije imao više od petnaest, jaši mnogo stariji čovjek."

"To je moj muž, Barry Neubauer", reče, pokazujući na čovjeka koji je staru sjedalicu za plažu stiskao jednako kao Petera na fotografijama.

Preskočili smo nekoliko fotografija, a zatim smo se zajedno zaustavili pred posljednjom u nizu. Na njoj se Peteru i Barryju pridružio treći sredovječni čovjek, koji je na sebi imao bodljikavu

pasju ogrlicu zakačenu na podeblji povodac. "Čovjeka na sve četiri", rekao sam, "gotovo sam sigurno negdje vidio."

"Nesumnjivo", reče Champion. "To je Robert Crasswe-ller mlađi, Državni odvjetnik Sjedinjenih Država."

106. poglavlje

Dopratio sam Champion natrag do stolice za svjedoke. Odjednom je izgledala mnogo mlađe i opuštenije. Čak je prestala pogledavati prema Barryju tražeći odobravanje ili neslaganje. Ili što god da je od njega tražila.

"Jeste li još uvijek dobro?", upitao sam. "Dobro sam. Nastavimo."

Pokazao sam prema zidu s fotografijama. "Osim lica i tijela, Champion, ima li još nešto što prepoznajete na fotografijama?"

"Sobe. Sve su fotografije snimljene u našoj kući. Kući u kojoj sam odrasla. Ljetnikovcu koji je u vlasništvu moje obitelji gotovo stotinu godina."

"Različite sobe ili samo jedna od njih?", upitao sam.

"Uglavnom različite."

"Jednu stvar ne mogu baš dokučiti", rekao sam. "Gdje se fotograf skrivao?"

"To ovisi o kadru, ali postoji mnogo mogućih mjesta. Mnogo je skrivenih kutaka i zaklona. To je velika stara kuća."

"Ali kako je fotograf znao gdje se treba sakriti i kako je uspijevaio iznova dolaziti na ta mjesta bez da ga se otkrije?"

Nešto se srušilo iza mene, a kad sam se okrenuo, ugledah Neubauera kako, nakon što je uništio stol bacivši se na njega, puže preko poda prema svojoj supruzi. Kad su ga Fenton i Hank dohvatili, crni je 'tomahavk' preletio preko prostorije, ostavivši ružnu crnu mrlju na zidu, dvadesetak centimetara od glave gospođe Champion. Bila je to lijeva cipela Stelle Fitzharding.

"Izgleda kako su vaš muž i vaša prijateljica prilično uvjereni kako ste vi bili osoba koja je pomagala ucjenjivačima, gospođo

Neubauer?", rekao sam. Nimalo potresena ni jednim od napada, Champion je sjedila sasvim mirno, kao kad je tek pristupila svjedočiti.

"Jesam", rekla je.

"Ucjenjivali ste vlastitog muža, gospođo Neubauer?", upitao sam. "Ali kao partner s većinskim paketom dionica unutar Mayflower kompanije, mogli ste izgubiti i više od njega."

"Pretpostavljam kako ćemo se složiti, Jack, da postoje neke stvari koje su vrijednije od novca. Na početku nije bila namjera to samo dokumentirati", objasnila je Champion. "Imati dokaz o onome što se događa u kući, koja je gotovo čitavo stoljeće dio moje obitelji. Ali nakon toga nisam mogla odoljeti pomisli da ću vidjeti svog muža kako se trese."

"Peter nije imao pojma o ucjenjivanju, zar ne?"

"Nikad ne bi bio pristao na to. Nije dovoljno mrzio Barryja. Peter nije mrzio nikog osim sebe samoga. To mu je bila najslađa mana."

"Zar nije bilo lakše jednostavno se razvesti od muža?"

"Možda lakše, ali svakako ne sigurnije. Kao što ste do sada imali prilike primijetiti, kad se Barry uzruja, more počne izbacivati mrtva tijela na obalu."

Pokrio sam usta rukom i udahnuo. Zatim sam postavio sljedeće pitanje, ono najvažnije. "Zar to nije razlog zbog kojeg ste trebali slike koje još više okrivljuju Barryja od ovih izvješanih na zidu, Champion?"

Leđa su joj se ukočila. "Nisam sigurna da vas pratim", rekla je, nervozno prevrćući prstima crni kristalni amulet na svojoj ogrlici.

Prišao sam joj bliže. "Mislím da me pratíte. Jedno je uhvatiti Barryja u nastranom seksu s mladim momcima i djevojkama. Ali kad biste, na primjer, imali slike na kojima se vidi daje počinio ubojstvo... Zar to nije razlog zbog kojeg ste smjestili Peteru?"

"Nisam znala da će Barry ubiti Petera te noći. Kako sam mogla?"

"Naravno da ste znali. Upravo ste nam rekli: 'Kad se Barry uzruja, more počne izbacivati mrtva tijela na obalu'. Točnije, poslali ste

Sammyja snimiti ubojstvo."

"Ali ne postoje nikakve slike!" prosvjedovala je. "Nemam nikakvih slika!"

Podigao sam omotnicu.

"Alija ih imam, Champion. Slike su upravo ovdje."

107. poglavlje

Sve puste sudske tehnike, kojima sam preko zime i proljeća nastojao ovladati, napustile su me u ludoj, nemirnoj žurbi. Brzo sam otvorio omotnicu, umjesto da sam razvlačio koliko sam god mogao. Srce mi je jako lupalo. Sva moja osjetila bila su naoštrena poput britve. U ruci sam držao nekoliko fotografija iz omotnice.

Prelistao sam ih, a zatim zalijepio uz ostale na zid. Bilo je to, najvjerojatnije, posljednjih sedam fotografija koje je Sammy ikada snimio i, na stravičan način, bila su to njegova remek-djela.

Svaki je kadar bio postavljen vodoravno na fotografiji dimenzija četrdeset puta šezdeset centimetara i bio je mračan i tmuran u tolikoj mjeri koliko su mu pornografske fotografije bile jako osvjetljene. Zalijepljene na zidu, u nazubljenome nizu, izgledale su prije kao ekspresionističke slike pune bijesa, straha i smrti, nego kao fotografije.

Kao i na većini pornografskog materijala, akcija se odvijala tri na jednog. Ali sada je bol bila zamijenjena bijesom, a pokreti zdjelica mahnitim udarcima ruku i nogu.

Na tim sam slikama primijetio zamućeni obris Neu-bauerovog platinastog 'Cartiera' dok je zamahivao palicom prema Peterovu vratu.

Na njima sam spazio srebrni odsjaj kopče s Neubauer ove cipele koja je završila na Peter ovim rebrima, dok su mu dvije nejasne figure držale ruke iza leđa.

Na njima je bilo lice napola skriveno u sjeni - ali uspio sam razaznati kako je to Frank Volpi. Lagao mi je da nije bio nazočan, i o Neubauerovoj umiješanosti. Ali, naravno, zašto i ne bi lagao? Svi

ostali.

Posljednja fotografija bila je najstravičnija. Lupio sam je na zid i začuo zvuk leće koja se pomicala dok je Molly zumirala. Znao sam da će zauvijek ostati uklesana u moje oku. Sigurno se u trenutku kad je snimljena pojavila rupa u oblacima. Dok je Peter ležao slomljen pod nogama svojih ubojica, lice mu je bilo osvijetljeno. Kao obasjano svjetlom voštanice na Caravaggiu, bilo je to lice mladića koji zna da mu je ostalo svega nekoliko sekundi života i da ga nitko ne može spasiti. Strava u njegovim očima bila je previše za mene i, iako sam tu fotografiju već ranije vidio, morao sam skrenuti pogled.

"Ima li kraja ovoj besramnoj predstavi?", urlao je Montrose. "Na svim fotografijama vidi se samo jedno jedino lice, i to žrtvino."

"Neka tužitelj pristupi", zagrmio je Macklin. "Istog trena."

Kad sam stigao do njega, bio je toliko ljut kako ga do sada nikad nisam vidio. "Montrose ima pravo. Ove slike su beskorisne i ti to znaš. Kojeg to vruga radiš, Jack? Čemu sve to?"

"Jebeš Montrosea. I Neubauera. I ti se jebi!", ispljunuo sam te riječi. Potom sam zaplakao. Jednostavno sam puknuo. "Nije me briga imaju li ove fotografije vrijednost dokaza dovoljnih za presudu. Prikazuju kako su na plaži Neubauer i njegove gorile, među kojima je i Volpi, pretukli Petera na smrt. I ako ih ja moram do kraja života imati pred očima, neka ih imaju i oni. Peter se nije ubio, nije se utopio, ubili su ga, Mack. To je ono što pokazuju."

Macklin se protegnuo i uhvatio moje mokro lice objema golemim rukama. Jako me stisnuo, kao da pokušava zaustaviti krvarenje.

"Jack! Slušaj dobro!", rekao je uz srceparajući osmeh. "Odlično ti ide - i više nego odlično. Nemoj dopustiti da sada sve propadne, sinko. Imaš li još nešto čime ćeš dokrajčiti ovu kopilad? Molim te, reci da imaš, Jack."

108. poglavlje

Nemoj dopustiti da sada sve propadne. Kad smo Peter i ja bili djeca, otac nam je ispričao priču o velikome štakoru koji se uvukao u stan

dok su on i majka još živjeli u Hell's Kitchenu. Bilo je studeno prosinačko jutro. Poslao je majku, koja je bila trudna sa mnom, u kafić preko puta. Zatim je posudio lopatu i krenuo natrag uza stubište do petoga kata, kako bi se suočio sa štakorom. Uočio gaje u dnevnoj sobi na kraju stana kako migolji uza zid ne bi li našao put kojim će pobjeći. Bio je veličine omanje mačke, imao je barem šest kila i sjajnu narančasto-smeđu dlaku.

Prijeteći lopatom, otac ga je stjerao u kut. Štakor je, koristeći se varkama, pokušao proći pokraj njega u lijevu i desnu stranu, ali shvativši da nema prolaza, iskesio je zube i čekao. Kad je otac zamahnuo lopatom preko desnog ramena kao bejzbolskom palicom, štakor se vinuo prema njemu!

Očajničkim zamahom, otac ga je dohvatio u zraku i nabio poput krznene sivorepe lopte. Štakor je tako jako tresnuo o zid daje srušio polovinu knjiga s polica. Otac je jedva imao vremena opet zamahnuti, a štakor je već ponovno letio kroz zrak prema njemu. Još jednom gaje dohvatio lopatom. Još jednom je štakor tresnuo o zid. Otac ga je još dvaput tresnuo u zraku prije nego ga je uspio dokrajčiti.

Kad sam pozvao Barryja Neubauera svjedočiti, pogledao me kao što je štakor sigurno gledao u mog oca toga zimskog jutra. Ne skidajući svoje sitne oči s mene, kipio

je od bijesa. Toliko jako je stiskao rukohvat sjedalice da su mu dugački prsti pobijelili.

Nije se ni pomaknuo.

Počinjao sam malo teže disati.

"Želiš me posjesti na tu tvoju pozornicu", prosiktao je. "Morat ćeš me dovući do nje. Ali to ne bi baš lijepo izgledalo na televiziji, zar ne, zlatni dječake?"

"Bit će nam zadovoljstvo dovući te", reče Macklin, si-lazeći s povišenog dijela. "Do vraga, ja ću te sam dovući."

Nakon što smo se uvjerali da su mu ruke i noge sigurno zavezane za sjedalicu, Mack i ja prišli smo mu svaki s jedne strane. Podigli smo

ga u zrak. Čim smo ga odvojili od poda, počeo se otimati gore nego Mudman pred samu smrt. Dok smo ga donijeli i postavili na mjesto za svjedoke, lice i kosa već su mu bili prekriveni znojem. Iza skupog okvira njegovih naočala zjenice su mu se skupile u male točke.

"Što nam sad imate pokazati, odvjetnice?" upitao je ljutitim, iritirajuće prepotentnim glasom, zbog čega sam stisnuo zube. Bio je to onaj isti omalovažavajući ton kojim se obraćao svim zaposlenicima u ljetnikovcu. "Još prljavih fotografija? Koje dokazuju što? Da se fotografije mogu modificirati uz pomoć računala? Daj, Jack, valjda imaš nešto bolje od toga."

Posljednja je Neubauerova poruga jedva sišla s njegovih usana kad se začulo kucanje na vratima na kraju prostorije.

"Zapravo, ima još nešto što vam želim pokazati. Točnije, evo upravo dolazi."

109. poglavlje

Nervozno gledajući u vlastite noge, isto kako bi vjerojatno svatko tko bi morao prošetati dugačkom prostorijom dok ga promatra pola Amerike, Pauline je polako krenula naprijed. Bio sam jako ponosan na nju. Ostala je uz mene skroz do kraja.

Kad je došla do mene, dodala mi je komadić papira. Pročitao sam ga sa srcem u grlu. Pisalo je: East Hampton, LA, Manhattan - 1996. Zatim, vjerojatno jer joj je tako došlo, nježno me poljubila u obraz i sjela pored Marci.

"Ima jedna stvar koju biste mi mogli pojasniti", rekao sam Neubaueru pokazujući prema fotografijama na zidu. "Zar nitko nikad nije zahtijevao da koristite kondom?"

Njegove su se sitne oči još više skupile. "Je li ovo trenutak u kojem sve ovo želiš pretvoriti u pamflet javnih službi? Rekao sam im da nemaju zbog čega brinuti. Redovito odlazim na preglede."

"Shvaćam. Znači, lagali ste tim ljudima."

Neubauerove oči su se smračile i učinio je još jednu grimasu. "O

čemu ti to govoriš?"

"Govorim o skrivanju istine. To se zove laganje. Lagali ste tim ljudima. Vašoj ženi, Triciji Powell, Fitzhardin-govima. Mome bratu."

"Ti si lud! To je svima jasno. Ovo je apsurd. Ti si stvarno luđak!"

"Sjećate li se uzoraka krvi koje smo uzeli stigavši ovamo? Vaš smo testirali na HIV."

"O čemu ti to govoriš?", reče Neubauer.

"Vi ste pozitivni, gospodine Neubauer. Triput smo provjeravali. Gospodine suče, tužiteljstvo prilaže ovaj laboratorijski nalaz kao dokazni materijal D."

"Odakle vam pravo?", kričao je, tako se divljački otimajući u sjedalici daje gotovo pao s povišenog dijela.

"Zar je bitno odakle nam pravo? Ako ste se stalno pregledavali, onda smo vam samo uštedjeli trud."

"Nije zločin biti bolestan", reče Neubauer.

"Nije, ali je zločin svjesno izlagati vaše partnere zarazi HIV-om."

"Nisam znao da sam HIV pozitivan do ovog trenutka", ljutito će Neubauer.

"To bi možda i bilo moguće da nismo pronašli AZT u vašoj krvi. Zatim smo izvukli vaše stare podatke o lijekovima koje ste koristili. Tužiteljstvo prilaže te podatke kao dokazni materijal E. Ni na to nismo imali pravo, ali ubili ste mog brata, pa smo to svejedno učinili. Otkrili smo da ste recepte za AZT dobivali u East Hamptonu, Los Angelesu i Manhattanu. Od 1,996. godine."

Neubauerovo se čitavo tijelo treslo. Nije želio čuti ni riječi više. Montrose je bio na nogama, izvikujući prigovore koje je Mack odbijao. Fitzhardingovi i Tricia Powell urlali su na Neubauera. Kao i Frank Volpi, kojeg su Hank i Fenton morali obuzdati.

"Tišina", viknu Mack sa svoje sjedalice. "Ozbiljno vam govorim!"

"Bi li vas iznenadilo saznanje da smo u protekla dva tjedna", nastavio sam, "pronašli dvanaest ljudi sa fotografija na ovome zidu

i u ovoj omotnici. Ne uključujući mog brata, kojeg ste također zarazili, do sada smo utvrdili da ih je sedmero HIV pozitivno."

Marci je odgurala kameru iza Neubauera. Dok sam mu se obraćao, doslovno sam gledao u objektiv.

"Gospodine suče, tužiteljstvo prilaže sedam potpisanih izjava sedmero ljudi koji, temeljeno na trenutku otkrivanja zaraženosti virusom HIV-a, vjeruju da ih je

zarazio Barry Neubauer. I, ono što je najvažnije, u svojim izjavama tvrde da im je Neubauer lagao u vezi s njegovom zaraženosti virusom HIV-a."

"Sve je to laž", nastavio je vikati Neubauer. Nekontrolirano se tresao na sjedalici. "Neka prestane iznositi ove laži o meni, Bille!"

Polako sam prišao Barryju Neubaueru. Uvijek je bio tako samouvjeren i pribran. Mislio je da mu nitko ništa ne može. Bio je pametan; bio je bogat; bio je direktor velike kompanije; vladao je ljudima. Ali sada su njegove oči izgledale ukleto, kao i Peterove te noći na plaži.

"U državi New York, svjesno izlaganje drugih osoba virusu HIV-a tretira se kao prvostupanjski prekršaj. Kažnjava se kaznom zatvora do dvanaest godina. I to za svaki pojedinačni slučaj. Dvanaest puta dvanaest ispada stotinu i četrdeset četiri godine zatvora. Mogao bih se s time zadovoljiti." Unio sam se gadu u lice: "Moj brat nije bio savršen, tko jest? Ali, u osnovi je bio dobra osoba, dobar brat. Peter nikada nije nikome naudio. Ti si ga ubio. Ne mogu to dokazati, ali ipak sam te sredio, kopile jedno. Što kažeš na to?"

Uspravio sam se i posljednji se put se obratio Mollynom objektivu. "Narod protiv Barryja Neubauera", rekao sam, "završio je s izlaganjem. Gotovo je."

110. poglavlje

Bilo je gotovo pet poslijepodne kad su Fenton i Hank izveli naše goste kroz ulazna vrata i oslobodili ih. "Idite i množite se", reče Fenton.

Nekoliko smo trenutaka svi stajali žmirkajući pod zlatnim svjetlom East Enda, ne znajući što sljedeće učiniti.

Fitzhardingovi, Champion i Tricia Powell odšetali su do ruba trijema. Sjeli su u tišini jedan pored drugog, i nogu obješenih preko ruba, gledali u neuređeno dvorište. Frank Volpi sjedio je sam nešto dalje od njih.

"Uaaaau", reče Pauline, "izgledaju kao dnevna smjena koja čeka prijevoz kući. Možda odijelo zaista čini čovjeka, i ženu. Morat ću o svemu još jednom dobro promisliti."

Bill Montrose sjedio je sam na strmini nekoliko metara udaljen od ostalih. Još uvijek prikovan za staru sjedalicu za plažu, Barry Neubauer sjedio je na mjestu gdje su ga Hank i Fenton postavili kad su ga iznijeli iz kuće. Oči su mu se jedva pomicale. Nitko nije prišao porazgovarati s njim, čak ni njegov odvjetnik.

"Eto lijepog prizora", reče Pauline. "Barry Neubauer, sam i shrvan. Upamtit ću ga kao rezervu za loše dane."

Opremili smo Marci, Fentona i Hanka kupaćim kostimima, ručnicima i japankama. Zatim smo ih poslali, svakoga u svome smjeru, kao trojicu suncem opijenih turista. Kako se nisu pojavljivali pred kamerom, nitko osim talaca nije mogao potvrditi njihovu umiješanost. Mislili smo kako će biti previše opterećeni vlastitim problemima, a da bi mislili o njima.

Molly je dovukla svoj stativ na prilaz, tražeći najbolji prizor za kraj. Pauline, Mack i ja sjedili smo na kraju trijema, udaljeni od naših gostiju. Bili smo ošamućeni i izmoreni kao i oni sami. Oslanjali smo se jedan na drugog čvršće nego kuća na temelje. Upijali smo sunce. Zrake u kasno poslijepodne uvijek se čine najdragocjenijima, čak i na početku ljeta. Ove su bile i više od toga. Pružale su osjećaj, ne znam, ljubavi.

"Volim te, Pauline", reče Mack razbijajući tišinu.

"I ja tebe", reče Pauline, preumorna da bi podigla glavu s mojih grudi.

Namjerno sam glasno pročišćavao grlo sve dok Mack nije dodao:

"Ne izvodi, Jack. I ti si nam jako drag."

Nakon nekog vremena Mack je uz stenjanje ustao i pošao do mjesta na kojem je sjedila Tricia Powell. Posegnuo je u njezinu torbu i izvukao kromiranu 'Nokiju'. Bila je preumorna da bi se bunila. "Ne brini, Trish", reče Mack, "nije međunarodni poziv."

"Ima li tko što pametno za reći prije nego se ovo sranje rasprši?", upitao je na povratku.

"Hvala", rekao sam, "ne bih uspio bez tebe. Ne bih ni u čemu uspio. Volim vas, oboje."

"Želi li netko dodati nešto što još ne znamo?", upita Mack ponovno dok je sjedao pored nas. "Onda dobro." Pritiskao je male gumene tipke svojim golemim prstima, a zatim se osmjehnuo kad je telefon počeo zvoniti. "Prokleta stvar zaista radi."

"Mack Mullen pri telefonu", reče sugovorniku u policijskoj postaji. "Moj unuk, njegova prelijepa djevojka i ja sjedimo u društvu Neubauerovih, Fitzhardingovih i nekolicine najdražih nam ljudi na planeti. Pitali smo se želite li možda svratiti. Nalazimo se na Kleinerhuntovom imanju. Oh, da, još nešto. Nitko nije ozlijeđen i nitko nije naoružan. Nema potrebe raditi nekakve gluposti. Mirno ćemo se predati." Zatim je preklopio telefon kao školjku i hitnuo ga preko trijema u pijesak. "Trebali bi zabraniti ove stvarčice."

Za manje od pet minuta stotinjak je policajaca i federalnih agenata pojurilo glavnom montauškom ulicom u svojim raznoraznim označenim i neoznačenim vozilima, uz prodorno zavijanje sirena koje su zvučale kao da je došao kraj svijeta.

Kako je helikopter obalne straže stigao prije njih, ništa od toga nismo čuli kad su nas došli uhititi.

EPILOG

Prošlo je gotovo pet mjeseci. Pauline, Macklin i ja sjedimo u zabačenom kutu bara pored trga Foley. Nalijevamo si mutni Guinness. Izuzev konobara i jedne bijele mačke, potpuno je prazno. Većina je barova prazna u jedanaest sati ujutro, čak i u ludom gradu New Yorku.

"Nek' trune u zatvoru!", reče Macklin, ponavljajući najdražu mu zdravicu od početka ljeta. A izgleda da će se Barryju Neubaueru to i dogoditi. Upravo mu je započelo prvo suđenje za ubojstvo. A još ih dvanaest čeka poredanih iza toga, poput Mercedesovih i Audijevih karavana najednom od semafora na Cesti 27.

Tek slijedi ono najbolje. Zbog velike vjerojatnosti da bi Neubauer mogao pokušati pobjeći iz zemlje, svaku noć i sve vikende provodi na Rikers Islandu, dok ne bude donesena i posljednja presuda. Dionice kompanije Mayflower pale su na cijenu nižu od dva dolara. Barry Neubauer je uništen.

Što se nas troje tiče, današnji dan slobode uživanja u Guinnessu je vjerojatno posljednji za dulje vrijeme. Naš odvjetnik, Joshua Epstein, isti tip koji zastupa i Molly i Kanal 70, odbio je s nama popiti piće prije nego se uputimo na sud. Već nas je pripremio na najgore - ne misli da imamo dobre izgleda.

Mack je iznimno rastresen. Ali ipak, osamdeset i sedam mu je godina. Kaže da želi organizirati vlastitu zabavu za Dan sjećanja, kako bi popunio rupu ljetnikovca u društvenom kalendaru Hamptona. "Želim prirediti pravu zabavu", reče brišući pjenu s usana. "Nešto prema čemu će one bučne predstave Puffa Daddyja, za kojima svi lude, izgledati poput poslijepodnevnih čajanke."

"Kužim te, Mackline", reče Pauline.

"Ne želim vam razbijati zabavu", rekoše im, "ali vrijeme je da krenemo. Imamo sastanak na sudu."

"Draži mi je ovaj bar", reče Mack i namršti se luđački kako samo on to može.

"Hajdemo se suočiti s time", rekao sam.

112. poglavlje

Kad smo Pauline, Mack i ja stigli do stuba Okružnog suda Sjedinjenih Američkih Država na trgu Foley, dočeka nas je naš živčani odvjetnik, Joshua Epstein, i hrpa novinara koja je svojim reflektorima, mikrofonima i kamerama nasrtala na plavo-bijele policijske barikade.

"Moji klijenti nemaju nikakvih komentara", Josh je odmahnuo hordi novinara, uputivši Mačku i meni oštar pogled. Zatim nas je poveo uz kratke strme stube do ulaza urešenog nizom stupova, pa kroz detektor metala do dizala. U tišini smo se odvezli na dvadeset i treći kat.

Dok su se vrata otvarala, Mack je pročistio grlo. "Kao što reče onaj stari Irac Benjamin Franklin, 'moramo se držati zajedno, jer ćemo inače sasvim sigurno visjeti odvojeno'".

Sudnica časnog suca Jamesa L. Blakea nije nimalo nalikovala našoj 'narodnoj sudnici' na padinama Montauka. Sa svojim deset metara visokim stropom, lusterima, poliranim mahagonijem i klupama za pučanstvo mogla je biti i Old Whaler's crkva u Sag Harboru.

Sjeli smo na svoja mjesta za optuženičkim stolom, dok je Josh tiho razgovarao s pomoćnikom Državnog odvjetnika Sjedinjenih Država kojem je bio dodijeljen slučaj. Odjeven u jednostavno sivo odijelo, bijelu košulju sa skrivenim pucetima, i uz reprezentativnu crveno-plavu svilenu kravatu, pomoćnik Državnog odvjetnika Sjedinjenih Država, Arthur Marshall, bio je razuman, ali mrk, odlučan 'iskoristiti svoja tužiteljska prava', u skladu s priručnikom za rad Ministarstva pravosuđa.

Tri mjeseca ranije, Mack, Pauline i ja priznali smo krivnju za dvostruku optužnicu koja nas je teretila za zavjeru u cilju otmice i samu otmicu Barryja Neubauera, Campion Neubauer, Williama Montrosea, Toma Fitzhardinga, Stelle Fitzharding, Tricie Powell i Franka Volpija. Nije bilo smisla upuštati se u suđenje; znali smo što radimo, znali smo i zašto to radimo. Kad smo priznali krivnju, sudac Blake nas je informirao koliku ćemo cijenu morati platiti za pravdu koju smo istjerali za Petera. "Na dan izricanja presude

očekuje vas zatvorska kazna od najmanje dvadeset godina."

Danas je bio taj dan.

"Ustanite!", naredio je službenik kad je časni James L. Blake ušao u sudnicu.

Svjetina u klupama ustala je dok se vremešni sudac penjao stubama do svoje katedre u crnom ogrtaču koji se vukao za njim po podu. Izgledao je jednako staro kao i Mack, jednako ratoborno. Sjeo je na svoje mjesto i pogledom prešao sudnicu.

"Sjednite!", zalajao je. "Sjedinjene Države protiv Jacka Mullena, Macklina Reida Mullena i Pauline Grabowski", obznanio je službenik. "Ovaj je slučaj pred sudom zbog određivanja visine kazne."

113. poglavlje

"Je li tužiteljstvo spremno?", upitao je sudac.

I "Tužiteljstvo je spremno, gospodine suče", odgovori pomoćnik Državnog odvjetnika Sjedinjenih Država, Marshall, ustajući sa sjedalice. "Obrana?"

"Spremni smo", reče Josh, poprimajući zelenu boju.

"Dobro, onda, sjednite gospodo!", reče sudac. "Vjerojatno nećemo tako brzo izići odavde."

Josh i Arthur Marshall izmijenili su brze poglede i zatim sjeli.

"Dugo su me mučili postupci optuženih u ovome, kao i u svakome kaznenom slučaju", započeo je sudac Blake. "Ne sam zbog prirode krivičnog djela, gnusnog uskraćivanja slobode nekolicini osoba, nego i zbog pozadine optuženih.

Mlađi je gospodin Mullen nedavno diplomirao na jednome od naših najprestižnijih nacionalnih pravnih fakulteta i imao je priliku biti u kontaktu s priznatim pravnim stručnjacima.

Gospođica Grabowski je provela posljednjih deset godina radeći kao privatni istražitelj za jednu od naj-priznatljihrhodvjetničkih tvrtki ovoga grada. Svjedočila je baš u ovoj sudnici nebrojeno puta i

surađivala s nekoliko naših najpoznatijih odvjetnika.

Što se tiče starijeg gospodina Mullena, došli ste u ovu zemlju tražeći financijske mogućnosti za vas i vašu obitelj. Većinu vremena vaše zrelosti proveli ste vrijedno radeći u svojoj zajednici. Istina, pretrpjeli ste golemi gubitak tragičnom smrću vašeg unuka, ali to ne može biti opravdanje za vaše postupke."

Kad je sudac zastao kako bi uhvatio daha, Mack je iskoristio priliku za prošaptati staru irsku molitvu. Prvi je put Pauline izgledala uplašeno. Primio sam joj ruku i stisnuo je. Volio sam tu ženu. Nisam mogao ni pomisliti da ću morati biti odvojen od nje.

"A što se tiče optužbe, mladoga gospodina Mars-halla", nastavio je sudac klimajući glavom prema tužitelju, "i njegove šefice, Državne odvjetnice Sjedinjenih Država Lily Grace Drucker, uz beskrajno suosjećanje, predložili su mi da se odlučim za minimalnu kaznu za krivično djelo ove prirode, dvadeset godina, zbog činjenice da optuženi ranije nikada nisu bili krivično gonjeni ili kažnjavani. Nakon dugotrajnog razmatranja, bojim se da ću morati odbiti velikodušni prijedlog optužbe.

Ali, prije nego pristupim izricanju kazne, želim se osvrnuti na posljedice postupaka optuženih.

Uvjeren sam da svi znate kako je rezultat istraživačkog rada i stručnosti optuženih na 'suđenju' da je gospodin Barry Neubauer, glavna 'žrtva' u ovome slučaju, optužen za dvanaest odvojenih djela ubojstva i u ovom mu se trenutku sudi na kaznenom sudu države New York.

Kao što je najavila Državna odvjetnica Drucker, FBI trenutno provodi istragu nad Williamom Montroseom u vezi s optužbama da je pridonio krivokletstvu i zastrašivao svjedoka - doktoricu Jane Davis - kod službene istrage smrti Petera Mullena, opet kao izravan rezultat radnji optuženih.

Gospodin i gospođica Fitzharding odbili su jurisdikciju ovoga suda i odbili surađivati u istrazi koja je prethodila izricanju kazne.

Detektiv Frank Volpi nedavno je uhićen zbog umiješanosti u ubojstvo Sammyja Giamalve, ovdje, na Man-hattanu. Također je

osumnjičen i za ubojstvo Petera Mullenena.

Sudac je podigao pogled kao da želi premjeriti sudnicu. "Ovo su loša vremena za naš kazneni sustav. Nedavne presude u takozvanim Velikim suđenjima' dovele su do široko prihvaćenog mišljenja kako je u ovoj zemlji pravda dostupna samo onima kojima bogatstvo i slava omogućavaju daje kupe za sebe.

Sjedim u ovoj fotelji posljednje četrdeset i četiri godine, otkad me predsjednik Truman odlučio tu postaviti. Kroz sve te godine nikada nisam bio toliko zabrinut takozvanom administracijom pravde u ovoj zemlji kao što sam danas.

Nakon svega, evo i moje presude."

Ni muha se nije čula u sudnici. Paulinini su se nokti usijecali u moj dlan. Macklin je moju drugu ruku držao u svojoj.

"Ovaj sud", reče sudac Blake, "po vlastitom nahođenju odlučuje primijeniti federalni pravilnik o presudama 5K1.1. Ovaj članak, za gospođe i gospodu novinare, dopušta sudu sniziti kaznu optuženicima čija je suradnja s vlastima rezultirala istragom ili gonjenjem druge osobe ili osoba. S obzirom na vrijednu pomoć koju su pružili optuženici, vjerujem kako neće biti primjedbi optužbe na ovu odluku?", upitao je sudac. Pogledao je prema stolu optužbe.

"Ni u kom slučaju", prozborio je pomoćnik Državnog odvjetnika Sjedinjenih Država, Marshall, izgledajući pritom poput dječaka kojega je netko od odraslih upravo poštedio naporne i neugodne zadaće.

"Dobar odgovor!"

"Macklin Reid Mullen, Pauline Grabowski, Jack Mullen, sud vas osuđuje na vrijeme već odsluženo i šest stotina sati civilne djelatnosti, koju ćete izvršiti pri Društvu za pravnu pomoć u Odjelu za branitelje u teškim slučajevima. Od sada, jedini sudski procesi u koje ćete biti uključeni jesu oni u kojima ćete braniti osuđenike na smrt koji sebi ne mogu priuštiti privatnog odvjetnika. Ovaj je sud ovim završio s radom."

Kad je sudac lupio svojim drvenim čekićem i ustao, dogodila se

eksplozija pljeska, uzvika i veselja svih nazočnih.

Novinari su se okupili oko nas dok smo se Mack, Pauline i ja združili u zajednički zagrljaj. Nitko od nas nije ni riječ progovorio s novinarima.

"Brat ti se ponosi tobom", šapnuo mi je Mack u uho.

Dok smo nas troje, držeći se za ruke, napuštali sudnicu, sjetio sam se nečeg. Stare, svete uspomene.

Kad je Peter još bio dječak, nakon što nam je majka umrla, svake bi se večeri kriomice uvlačio u moj krevet. "Volim slušati kako ti kuca srce, Jack", govorio bi.

I ja sam volio slušati Peterovo, također. To mi je nedostajalo.

KRAJ

KIKA

09.02.2010.

O SPISATELJU

James B. Patterson (rođen 22. ožujka 1947.) je višestruko nagrađivani američki pisac. Autor je mnogobrojnih međunarodnih bestselera. Ranih devedesetih kao marketinški stručnjak kod J. W. Tompsona izašao je sa sloganom "Toys R Us Kid". Nedugo nakon uspjeha "Along came a Spider" otišao je u mirovinu i potpuno se posvetio pisanju. Romani ocrtavaju njegov karakter, Alex Cross, crnac, forenzički psiholog, nekad zaposlen u Washington D.C. policiji, koji danas radi za F.B.I., je najpopularniji među njegovim čitateljima.

Kritizirao ga je Stephen King, koji je njegove knjige prozvao "dopey thrillers" suzdržao se od komentara tvrdivši da želi biti "najsenzacionalniji pisac trilera svih vremena". U jednom od Forbesovih časopisa uvrštenje među 100 najslavnijih.

Za svoj prvijenac "The Thomas Berryman Wumber" dobio je

nagradu Edgar Alan Poe za najbolji debitantski krimi roman.

Prvim trilerom "Along came a Spider" otpočeo je serijal romana o Alex Cross po kojem je zajedno s romanom "Kiss The Girls" snimljen film s Morganom Freemanom u glavnoj ulozi.

Romanom "Prve žrtve" počeo je serijal trilera o ženskom klubu za ubojstva.

Napisao je i poluautobiografski roman Suzanin dnevnik za Nicolasa.

Živi u Palm Beachu na Floridi.

Po romanu "Prve žrtve" američka TV mreža NBC snimila je trosatnu mini seriju.